JUDY GILL

Necunoscutul din parcare

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Sandy Filmore își parcă mașina și strânse din pleoape. Printre nori, soarele care cobora spre apus mai strălucea încă. Se anunța o seară frumoasă după potopul de după-amiază.

Aruncă o privire la ceas și-și dădu seama că are timp suficient să tragă un pui de somn. Așa că, după ce potrivi soneria deșteptătorului, lăsă spătarul scaunului și se întinse cu voluptate. După două minute ațipise. Când soneria porni, soarele apusese în spatele clădirilor facultății și ultimii nori dispăreau sub incendiul unor lumini portocalii care anunțau o zi superbă pentru mâine. În Oregon, apusurile de soare se terminau adeseori într-o adevărată apoteoză.

Sandy ridică scaunul, căscă, își trecu pieptenele prin părul lung, blond, se privi cu atenție în oglindă, își luă servieta de piele și, cu un gest hotărât, deschise portiera.

Un obstacol neprevăzut o opri brusc din elanul ei, în timp ce un „Ahh!" răsunător se făcu auzit. Se dădu consternată jos din mașină și constată dezastrul: un bărbat căzuse într-o băltoacă.

— Doamne! exclamă ea. V-am rănit?

Necunoscutul refuză mâna care i se întindea și se ridică printr-o mișcare plină de suplețe. Apoi își privi îngrozit mapa cu acte care mustea de apă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Sandy încurcată.

— Foarte simplu: m-ați trântit când ați deschis portiera.

— Imposibil! Dacă nu cumva… stăteați pe vine în spatele ei și mă spionați. Ce făceați aici?

Orice asemănare cu un vagabond era exclusă, dar Sandy îl privi totuși cu neîncredere. Lucrurile nu păreau prea limpezi. Ca și cum îi citea gândurile, celălalt îi răspunse ironic.

— Dar ce vă închipuiți? Că mă distram înțepând cauciucurile? Sau că așezam bombe sub capote? Sau că încercam să șterpelesc de prin mașinile parcate?

Sandy ieși din micul ei Renault și rămase la o distanță prudentă de interlocutorul ei. Când ea se mai dădu înapoi un pas, el făcu un pas spre ea. Dinții lui albi străluciră într-un surâs fermecător. Chiar în semiîntuneric, își putea da seama că e un bărbat frumos, foarte frumos chiar și că „se binoclează" la ea. Da, nu găsise un alt termen în afară de „a se binocla". Ochii lui de un albastru închis străluceau sub cascada de păr blond care-i cădea pe frunte.

Fiindcă Sandy se sprijinise de portieră, el se mai apropie cu un pas și inspectă interiorul mașinii.

— Cum? Fără un iubit? remarcă el râzând. În mod obișnuit într-o mașină aparent goală ori nu e nimeni ori sunt doi îndrăgostiți. Înainte să mă aplec să scot o pietricică din pantof, notasem mintal un volan fără șofer.

Tonul lui sarcastic o enervă pe Sandy.

— Dormeam.

— La șapte seara?

— Șapte jumătate, îl corectă ea ca și cum acest amănunt avea vreo importanță. Și femeile care muncesc din greu au dreptul să se odihnească puțin în timpul zilei. Acum, iertați-mă vă rog, dar trebuie să mă duc la cursuri.

Vru să plece dar el o reținu.

— Nu mi-ați dat nici numele nici adresa.

— Cum?!… N-aveți nevoie de ele.

Îi mai surâse o dată, singur pe farmecul lui – lucru asupra căruia nu se înșela – și-i explică:

— Atunci cui să-i trimit nota de la curățătorie?

Ce dezamăgire pentru Sandy! Fără să vrea să-și mărturisească asta, sperase că el îi va oferi un motiv mai puțin meschin. Dar cum nu se simțea deloc vinovată pentru faptul că el se tăvălise prin noroi, își ridică imediat bărbia replicând:

— Nu insistați, domnule. Lăsați-mă în pace!

Tonul ei era lipsit de siguranță, mai ales că necunoscutul o ținea cu putere de braț.

— Încă o dată, vă rog să plecați…

Pentru a-l face să creadă că posedă o armă, Sandy își deschise servieta și băgă mâna înăuntru. Dar adversarul ei nu făcu decât să râdă de această tentativă și reacția lui veselă o liniști pe jumătate.

— Haide, spuse el, nu vă fie frică de mine. Aș fi dorit însă să știu…

Spre marea ei ușurare, un strigăt întrerupse rugămintea acestui individ frumos.

— Profesore Gearing! Bine că v-am găsit în sfârșit! Începusem să mă tem că… Ah, ați întâlnit-o pe domnișoara Filmore!

Decanul facultății își făcu apariția din umbră și strânse mâinile care se întindeau spre el.

— Bună seara, profesore French, da, tocmai făcusem cunoștință cu domnișoara Filmore. Din nefericire, n-am avut timp să ne spunem și numele. Nu vreți să aveți amabilitatea să faceți prezentările? Mă tem că domnișoara Filmore e puțin speriată de apariția mea neașteptată.

— Hmm! Nimic mai normal! Se întâmplă atâtea, încât o tânără nu trebuie să aibă încredere într-un vecin necunoscut din parcare… domnișoară Filmore, vi-l prezint pe profesorul Richard Gearing care, după cum sper, va preda cursul de contabilitate la facultatea noastră. Domnișoara Filmore ține conferințe despre arta de a amenaja și administra parcurile și grădinile, Gearing. Este o peisagistă extraordinară.

— Spune-mi Rick… zise profesorul Richard Gearing întinzându-i mâna.

— Sandy, răspunse ea, punându-și mâna mică într-a lui.

Degetele ei fură imediat prizonierele unei călduroase strângeri de mână care se prelungi fără motiv. O tulburare puternică, pe care și-o reproșă imediat, o cuprinse pe Sandy. Își retrase mâna brusc, simțindu-se nespus de jenată.

După expresia mirată și amuzată pe care el nici măcar nu încercă să și-o ascundă, ea înțelese că… Rick o „citise". Din fericire, un semiîntuneric favorabil îi masca roșeața. Profesorul French îi împinse ușor pe cei doi nou veniți spre poarta mare a facultății. Sensibilă la mersul suplu al picioarelor lungi de atlet care se mișcau lângă ea, Sandy își reglă cum putu pasul după cel al profesorului. Un sportiv după înfățișare, dar ce sport practica?

Se miră că e interesată de un amănunt care n-o privea absolut deloc. Intrară în holul facultății.

— Ce naiba! exclamă profesorul French, decanul, când privi la lumină costumul lui Richard Gearing, ce ți s-a întâmplat? Este plin de noroi!

— Am fost atacat în parcare, dar nu mi s-a întâmplat nimic grav. Mi-ar plăcea totuși să mă curăț puțin.

— Bineînțeles, vino cu mine!

Ca de obicei, ea nefiind decât un biet lector, Sandy fu tratată drept o cantitate neglijabilă de către decan, și părăsită în hol. Dar se părea că Rick considera că ea face parte din corpul de elită al profesorilor, fiindcă o prinse de cot invitând-o să-i urmeze. Dar Sandy rezistă.

— Uiți, îi reproșă el, că ai o datorie față de mine.

Un asemenea tupeu o dezarmă. Începu să râdă, ceea ce-i lăsă câteva clipe de răgaz ca să ia o hotărâre. Să dea o urmare acestei întâlniri neașteptate nu-i displăcea deloc, dar conștiința ei îi striga: „Cască bine ochii!". Așa că încercă o cale de mijloc:

— Nu-ți datorez nimic, dar vreau să-ți ofer un pahar.

— Va trebui atunci să accepți să-mi iau revanșa în același fel, fiindcă sunt un tip politicos.

— Nu beau niciodată două pahare unul după altul, Rick.

— În acest caz, te voi invita imediat ce mă întorc la Portland…

O senzație care semăna cu surescitarea de care se simțea cuprinsă în adolescență când o invita un băiat, o făcu să se înroșească din nou și să-i strălucească ochii. Fiindcă ezita să răspundă, din cochetărie, el adăugă:

— … Bineînțeles, dacă voi reveni. Facultatea va decide dacă rămân sau nu la Portland.

Un fior rece îi trecu lui Sandy pe șira spinării; circumspectă, tentată dar neîncrezătoare, fu împinsă la o hotărâre pripită de întoarcerea decanului, care se mira că nu fusese urmat de profesor.

— Amfiteatrul 315, la ora nouă și jumătate, îi șopti ea.

El îi eliberă mâna și plecă împreună cu decanul. Trecuse mult, foarte mult timp de când Sandy nu mai fusese atât de conștientă de propria ei feminitate, de silueta ei fragilă, de trăsăturile delicate fără a fi foarte regulate, și de strălucirea părului ei splendid.

*

* *

Ca o proastă, Sandy îi propuse braseria facultății ca să bea un pahar. Regretă repede asta fiindcă sala era plină de studenți zgomotoși și băgăreți. Imposibil să schimbi două cuvinte pe un ton mai scăzut în vacarmul ăsta, dar ea se bucura și de privirea albastră care n-o părăsea nici o clipă și de inflexiunile vocii lui grave. Rick părea la rândul lui fermecat.

Ea îi explică de ce iubea Portland-ul unde locuia de șase luni și cum, chiar în timpul iernii, se puteau vizita o mulțime de parcuri și grădini publice, care erau specialitatea ei. La rândul lui, Rick îi evocă dificultățile muncii sale de expert contabil la New York și-i mărturisi că-și vânduse cabinetul pentru a-și căuta o situație mai puțin stresantă în Oregon. Poate că se va instala în Portland dacă facultatea îi oferea o catedră. Ea îi ură succes. Asupra mersului negocierilor în acest sens nu-i suflă însă nici un cuvânt.

În cele din urmă, exasperată de zgomotul înconjurător și dezamăgită că a ratat o întrevedere mai confidențială, Sandy se pregăti de plecare. Sub pretextul că nu vrea s-o rețină pe babysiter prea mult peste program, ea își luă rămas bun. Îi mărturisise deci că avea copii și Rick nu reacționase în nici un fel.

O conduse până la mașina ei și-i reținu lung timp mâna într-a lui. În ciuda întunericului, Sandy știa că el n-o scăpa din ochi.

— Aș fi sperat la un loc mai plăcut ca să bem un pahar, îi spuse el în șoaptă.

— Da, și eu… La revedere, Rick.

Sandy își retrase mâna, se instală la volan, dar el o împiedică să închidă portiera. Aplecat spre ea, surâzător, aproape tandru, el îi șopti:

— Noapte bună și vise plăcute, Sandy.

Apoi el se îndepărtă, urmărit de privirile tinerei femei. Pe drumul de întoarcere, ea clasă această întâlnire în categoria micilor flirturi fără nici un viitor. Oricum, dacă el era angajat pentru sesiunea de vară, ea își va termina până atunci cursurile și va părăsi Portland-ul.

Dacă totul mergea bine cu afacerea ei de peisagistică la care se adăuga moștenirea pe care tocmai i-o lăsase bunica ei, Sandy nu va mai avea nevoie să predea cursuri la facultate. „Grădina" era numele micii afaceri de familie pe care o moștenise și care pica la fix. Gata cu greutățile! Dar gata și cu posibilitatea de a-l revedea pe Rick. Din fericire, fiindcă ea n-ar risca prostește să se lase vrăjită de farmecul ochilor lui albaștri. Și nici nu exista un loc disponibil pentru el în viața bine pusă la punct pe care și-o aranjase ea.

O lună mai târziu, după ultima ei conferință, Sandy aflase că Rick Gearing era tatăl unui copil. Ce șoc când secretara profesorului French îi ceruse niște informații despre școlile particulare din Portland. „Unul din noii membri ai corpului profesoral, Richard Gearing, caută o școală bună pentru fiul său în vârstă de patru ani."

Șocul nu se datora atât faptului că Rick era tatăl unui băiețel, ci fiindcă el revenea la Portland. În fundul sufletului ei se simțea tulburată și nu se putu liniști în ciuda tuturor motivelor posibile și imaginabile pe care și le oferi singură. În timpul următoarelor două săptămâni, trăi într-o continuă așteptare, dar Rick nu-i dădu nici un semn de viață. Așa că se convinse că, mai mult decât un fiu, poseda și o nevastă, așa că tot ce-ar fi putut fi între ei se terminase încă înainte de a începe. Cu atât mai bine, își repetă ea. Având mintea liberă, putea să-și rezolve ultimele formalități pe care le avea cu facultatea și să se ocupe de cele două fetițe ale ei.

În timpul zilei totul mergea bine. Dar noaptea, visele veneau s-o deranjeze.

Din fericire toate actele pe care trebuia să le facă pentru moștenirea bunicii ei îi luau o mulțime de timp. „Grădina" mergea bine, semințele și plantele se înmulțeau peste așteptări și piața absorbea întreaga producție. Un adevărat noroc, pentru o peisagistă, să moștenească o asemenea afacere!

Și într-o bună zi, plecă împreună cu gemenele, Jenny și Pam, să intre în posesia „Grădinii" pe care o bunică pe care n-o cunoscuse niciodată i-o lăsase prin testament.

Într-o după amiază de octombrie, curioase, surescitate dar temătoare, mama și cele două gemene sosiră…

*

* *

… la „Grădina Abbot” după cum indica firma. Sandy trecu printr-un tunel de verdeață și ajunse într-o grădină scăldată de ultimele raze ale soarelui. Renault-ul opri lângă niște tufișuri de dalii ale căror culori vii erau și mai strălucitoare datorită picăturilor de ploaie. Un râu murmura prin mijlocul vegetației terasate, trecea pe sub un pod și își continua cursa printre tufele înflorite ale fucsiilor ca să se verse într-un mic eleșteu unde se bălăceau niște rațe.

Gemenele scoaseră strigăte de bucurie explorând acest mic paradis. O bucurie extraordinară o cuprinse și pe Sandy în fața unei asemenea splendori și, aplecată spre un trandafir care răspândea un parfum îmbătător, începu să recite din versurile poetei Marceline Desbordes-Valmore:

Am vrut să-ți aduc trandafiri în această dimineață
Dar când i-am pus la cingătoare…

Tresări, fiindcă o voce necunoscută continuă în locul ei:

… Au fost atât de mulți
Încât nu i-am putut cuprinde.

Un bărbat în vârstă, surâzător, își făcu apariția pe una din alei și se apropie de Sandy.

— Și ea recita aceste versuri și tot ea a plantat special aici aceste tufe de trandafir.

— Ea? Clara Abbot, bunica mea?

Bărbatul dădu din cap, confirmând. Sub părul alb, trăsăturile brăzdate de riduri se luminaseră din cauza zâmbetului și a strălucirii ochilor albaștri. Pamela veni în fugă.

— Mămico, vino repede să vezi ce am găsit!

Sora ei, și mai grăbită, nu mai folosi podul ci, sărind din piatră în piatră peste râu, se apropie de ei și-i întinse mâna necunoscutului.

— Eu sunt Jenny. Tu ești Jack Abbot, bunicul nostru?

— Așa e, răspunse acesta, vizibil emoționat. Sunteți binevenite toate trei.

— Mămico, reluă Pamela, vino să vezi două căsuțe. Se numesc la fel ca noi, Jenny și Pam.

Însoțite de Jack Abbot, noile sosite o luară pe pod, trecură pe lângă tufele de rododendroni care le depășeau cu un cap și ajunseră într-un luminiș. Două cabane din lemn fuseseră construite aici, una lângă alta. Prenumele gemenelor erau gravate deasupra porților de intrare.

— Cine le-a construit? se interesă Sandy uluită.

— Eu, îi mărturisi Jack. Le-am ridicat când am aflat de nașterea fetițelor. Clara a sperat întotdeauna că veți veni aici într-o bună zi.

Tonul lui plin de reproș o răni pe Sandy.

— Cum aș fi putut veni? Nu știam că am niște bunici. Tata nu mi-a vorbit niciodată despre voi. Abia când am fost convocată de notar am aflat de existența voastră.

— Oh, gemu Jack, cât rău a pricinuit fiul meu cu această ură fără sens! Niciodată nu ne-a iertat că n-am fost de acord cu căsătoria lui și a murit fără să vrea să revină asupra trecutului.

O asemenea tristețe răzbătea din vorbele lui încât Sandy, instinctiv, îl luă de mână pe bunicul ei. Apoi îl sărută cu afecțiune. După o clipă de încurcătură, el o strânse la piept. Gemenele, emoționate, începură să danseze în jurul lor și râsetele lor se amestecară cu zgomotul cascadei.

— Este o adevărată fericire pentru mine că vă aflați toate trei aici, șopti Jack, și Clara s-ar simți la fel de fericită ca și mine.

*

* *

Profitând de absența gemenelor care frecventau o școală aflată în apropiere, Sandy examina registrele Grădinii. După câtva timp, fu intrigată de liniștea care domnea în jurul ei. Era ceva neobișnuit. Sfârși prin a descoperi motivul: murmurul râului încetase.

Neliniștită, ieși din casă și urmă cursul apei, urcând până la sursă.

— Diavolul! Diavolul! Diavolul!

Acest strigăt ascuțit, strident răsună printre pini în timp ce un ghem de pene negre se repezi pe umărul ei.

— Sacripant! Vrei să mă lași în pace?

Sacripant, corbul domesticit, nu ținu cont de rugămintea ei și continuă să clămpăne ceva pe limba lui.

— Foarte bine, cedă Sandy, atunci însoțește-mă. Și dacă pun mâna pe vandalul care a tăiat apa, poți să-l lovești cu ciocul în cap. Poate că atunci va înțelege că trebuie să respecte ordonanța municipală.

Tot vorbind cu Sacripant, împinse portița care dădea spre proprietatea vecină și se apropie de o casă mare, nou-nouță, o splendidă combinație de lemn de cedru și sticlă. Probabil că dormitorul proprietarului dădea spre cascadă și zgomotul apei îl deranja în timpul nopții. Și-i barase cursul, după cum putu Sandy constata privind firișorul de apă care șerpuia prin verdeață în locul apelor năvalnice ale râului. Deja, în cursul lunii decembrie a anului trecut, râul mai fusese deviat o dată, dar asta pentru a evita o inundație.

Ea își continuă drumul, dar corbul își luă zborul și scoțând un cârâit neplăcut urechilor se așeză pe creanga unui cedru. După ce escaladă o parte din colină, Sandy descoperi adevărata cauză. Nu era mâna unui proprietar rău intenționat ci natura se făcea vinovată de asta. O viitură de pietre și crengi blocase aproape complet cursul apei. Bucată cu bucată, tânăra femeie demolă barajul improvizat până când, cu o veselie exuberantă, tone de apă se revărsară urmându-și drumul obișnuit.

La zgomotul cascadei se adăugară în aval niște urlete. Sub o cădere de apă formată de un promontoriu stâncos, un bărbat fu de-a dreptul pulverizat. Își pierdu echilibrul și dispăru într-un vârtej. Îngrozită, Sandy îl văzu lutpându-se cu valurile, capul lui apărând și dispărând… până când dispăru cu totul.

Într-o clipă, Sandy coborî panta, se așeză pe burtă pe marginea unui fel de piscină naturală unde cursul apei se încetinea o clipă și-și băgă brațul în fluxul înghețat. Apa nu era adâncă și nu exista riscul unui înec; totuși se simți extrem de ușurată când degetele ei prinseră un smoc de păr. Chipul apăru la suprafață și…

— Îndurare! urlă așa-zisul înecat cățărându-se pe mal, vrei să mă scalpezi?

Sandy închise ochii, apoi i redeschise. Da, era chiar el, Rick. Pentru a doua oară era vinovată față de el. Iar îl „băgase la apă”! Comicul situației, adăugat la ușurarea pe care o simțea văzându-l teafăr după baia forțată, o făcu să pufnească în râs. În cele din urmă reuși să articuleze:

— Eu… credeam că n-o să te mai văd niciodată!

Capitolul 2

— Credeai că o să dispar pentru totdeauna sub ape?

Deși făcuse baie în apa înghețată, mâna lui era caldă când dădu la o parte părul care-i cădea lui Sandy în ochi.

— … Destul de reușită întâlnirea! reluă el. Ai fi putut să mă primești la fel de bine și cu niște aruncătoare de flăcări! Dar în primul rând aș putea să te întreb ce cauți pe pământurile mele?

— Pământurile tale?

Vorbise pițigăiat, luptându-se împotriva spaimei, o îngrijorare amestecată cu o surescitare irațională. Hotărârea ei de a nu se mai gândi la necunoscutul cu ochi albaștri dispăru, ca luată de apă.

— Aici totul este al meu, o asigură el.

După surâsul lui, s-ar fi putut crede că vorbea și despre ea, înglobând-o printre bunurile lui. Sandy se dădu înapoi cu un pas.

— Se întâmplă, îi explică ea, că acest curs de apă îmi aparține în aval așa că am venit aici să eliberez vadul care fusese în mod accidental blocat.

În timp ce-și scotea cămașa udă, Rick începu să râdă. Zărindu-i torsul musculos, Sandy își feri privirea.

— Dacă aș fi putut ghici că stăteai sub promontoriul acela, te-aș fi prevenit… Nu m-ai văzut oprindu-mă cu pietrele și lemnele?

— Nu.

După ce cămașa fu agățată într-un pom, Rick începu să se descalțe.

— Agenția care mi-a vândut această proprietate m-a prevenit că o să am de-a face cu reclamațiile unei vecine foarte sensibile în privința aprovizionării ei cu apă. Și pe urmă, când am constatat o diminuare sensibilă a debitului, m-am repezit să aflu cauza. Nu mă așteptam să fiu înjurat pe drum și pe urmă chiar în pericol de înec.

Nici un sunet nu ieși din gura lui Sandy. După ce-și scoase șosetele, Rick, la fel de liniștit, își descheie slițul blugilor și rămase în slip, etalând un trup de adevărat sportiv. Sandy se înroși.

— Văd că știi să apreciezi, remarcă el râzând.

Ea scoase un mic „Oh” șocat.

Drept cine o lua? Drept o obsedată? Din nefericire nu găsea replica potrivită ca să-i închidă pliscul.

— Mulțumesc! urlă o voce din vârful unui arbore. Mulțumesc!

— Ești ventriloc? întrebă Rick stupefiat.

— Nu, e Sacripant, corbul meu, și acest țipăt triumfător mă îngrijorează. Când strigă „mulțumesc", înseamnă că a șterpelit un mic obiect strălucitor. Ți-a căzut vreo bijuterie?

— Cheile de la mașină! Le-am pus pe parapetul podului.

— Doamne!

Cu o vagă speranță că-și face griji fără motiv, Sandy o luă la goană spre pod. Bineînțeles însă că era prea târziu. Nici urmă de chei, dar Sacripant începu să cârâie din înaltul copacului.

— Vrei să mi le dai?

Cu mâinile în șold, ea îl interpelă pe hoț, fără nici un succes însă. Rick i se alătură.

— E o pasăre cleptomană? E al tău?

— Trăia pe lângă bunica mea, dar de fapt nu aparține nimănui cu adevărat. Corbii au o viață a lor. Își păstrează independența indiferent ce s-ar întâmpla, și Sacripant cu atât mai abitir.

— Are o slăbiciune pentru chei?

— Din păcate! Sunt mici, ușoare și strălucitoare. Și în plus zdrăngăne. Bunica l-a învățat să mulțumească oferindu-i monezi.

Cum Sacripant se încăpățâna să croncăne în înaltul cerului, Sandy se decise să-i întindă o cursă.

— Vino, frumosul meu. Privește ce am în mână! E pentru tine dacă vii să-l iei.

Cum Sandy nu avea nimic în mână, Sacripant revărsă asupra ei un val de înjurături variate, fără să-și dea măcar osteneala să verifice mai de aproape dacă ea spunea sau nu adevărul.

— Ca să-l învețe vocabularul ăsta, remarcă Rick, bunica ta i-a oferit probabil dolari de argint.

— Nimic mai puțin adevărat! A învățat ororile astea înainte să se oploșească în grădina ei, și nu l-a putut face în nici un chip să le uite.

Îl privi neliniștită pe Rick.

— Mașina ta e încuiată? Mai ai un rând de chei?

— Bineînțeles că mai am o dublură… dar se află în valiza mea care a rămas în portbagajul mașinii.

Ca pentru a complica și mai mult situația, Sacripant își luă zgomotos zborul și dispăru în spatele unui cedru, fără a da drumul la chei. Sandy era consternată.

— Trebuie să mai stau mult și să tremur aici? se impacientă Rick.

Mâna lui atinse brațul noii sale vecine, alunecă până la degete pe care le strânse cu putere și apoi, folosindu-se de surâsul lui devastator, îi cuprinse și cealaltă mână și o strânse la piept.

— Să știi că e cel mai bun mijloc de a mă încălzi.

Sandy reuși cu greutate să se desprindă din brațele lui.

— Nu văd un alt mijloc de a-ți veni în ajutor decât să-ți ofer ospitalitate, spuse ea cu o voce slabă. Vino, o să-ți dau niște haine să te schimbi până le usuc pe ale tale cu ajutorul uscătorului de la mașina de spălat. Cu puțin noroc, Sacripant o să-ți aducă cheile după ce o să se sature jucându-se cu ele.

Nimic mai puțin sigur, gândi ea coborând colina cu Rick. Sacripant, conform obiceiurilor lui, își va ascunde noua jucărie în vreun loc inaccesibil.

— Atenție, îl avertiză ea, iarba asta…

— … e alunecoasă, termină el derapând.

Ca un bolid, Sandy se împiedică de tovarășul ei de drum, care încerca să-și regăsească echilibrul. Rick căzu și ea peste el. Amândoi se rostogoliră, înlănțuiți. Căderea nu dură decât un minut, dar ea se sfârși într-un mod care o puse la încercare pe Sandy: trupul acesta de bărbat lipit de al ei și această privire de un albastru fascinant care o fixa de aproape.

— De fapt, spuse Rick cu dezinvoltură, iarba este alunecoasă și atât de catifelată încât îmi vine s-o mângâi.

Aluzia era destul de străvezie, dar Sandy, decisă să nu mai reacționeze ca o puștoaică, preferă să mormăie:

— N-ai vrea să-ți iei mâinile de pe șoldurile mele?

— E un ordin?

— Evident.

— Păcat! În sfârșit, ascult…

Și mâinile lui alunecară de pe șolduri, urcând viclean spre talie.

— Profesore Gearing!

— Domnișoară Filmore!

Cu un râs gâlgâit, un râs de care se miră singură, Sandy încercă să se elibereze.

— Lasă-mă, nu fi prost-crescut!

— Imposibil! De fapt mama mea pretindea că-mi pierd orice urmă de bun-simț când mă aflu în prezența unei femei frumoase.

Puse stăpânire pe ceafa ei cu o mână, îi înclină capul și o sărută. De surpriză, Sandy întredeschise buzele și el profită de asta. Reacția spontană a trupului ei, străbătut e o undă de dorință, o sperie atât de mult încât se zbătu și se ridică în picioare.

— N-are importanță, remarcă el vesel, știam în mod sigur că această sărutare va fi… delicioasă. Mmm! mormăi el lingându-și buzele.

Se ridică la rândul lui, așteptând un răspuns care întârzia să vină.

— Ei bine, spuse Sandy întorcându-se, de asta mă și temeam.

— De ce anume te temeai? De ce ți-e frică de acest reflex extrem de natural între două persoane de sex opus?

Cu o mișcare bruscă, o prinse de umeri și o făcu să se întoarcă spre el.

— Nu ești căsătorită, nu-i așa?

— Eu… nu.

— Perfect. De fapt îmi închipuiam, după felul în care mi-ai primit sărutarea. O femeie satisfăcută de un bărbat n-ar fi răspuns cu o asemenea patimă.

Sandy îi întoarse furioasă spatele și începu să coboare, urmată de Rick.

— Ești cam pretențios, profesore Gearing. Atacul ăsta m-a luat prin surprindere, asta-i tot.

— Ia te uită, bine că m-ai făcut să pricep. Nu, nu te supăra… N-o să mai fac asta, cu condiția să renunți la acest „Profesore Gearing".

— Foarte bine, Rick.

În drumul lor, traversară un loc împrejmuit plin de pomi în floare, ale căror petale acoperiseră pământul.

— Îți amintești? La Portland mi-ai spus că femeile nemăritate dorm imediat ce găsesc un minut liber.

— Eroare. Am spus „femeile care muncesc". Sunt mamă de familie.

— Câți copii ai? Unde sunt? Ce vârstă au?

— Am doi. Aici. Opt.

— Opt copii?

— Doamne, nu! Am doar două gemene de opt ani, Jenny și Pam.

— Și tatăl lor? Te ajută să le crești?

— Nu, răspunse ea laconic.

Subiectul nu merita să fie aprofundat. Sandy trecu la atac.

— Ești divorțat? Am auzit vorbindu-se la facultate că ai un băiat.

— Așa e. Roger are patru ani. Tocmai am obținut custodia lui și ăsta e și motivul pentru care am părăsit New York-ul. Mama lui locuiește acolo.

Făcură un popas pe marginea unuia dintre numeroasele ochiuri de apă. Încruntată, Sandy privi suprafața apei, în care se reflectau norii, mici și roz.

— N-aș vrea să fiu indiscretă, dar încerci cumva să-i faci greutăți mamei lui?

— Câtuși de puțin, încerc numai să ușurez lucrurile pentru băiatul meu. Până când voi fi complet instalat, el locuiește la mama mea.

— Dar probabil că e îngrozitor pentru mama lui să suporte această despărțire!

— În viață trebuie să treci prin încercări și mai grele.

Se lăsă tăcerea. Amândoi abordaseră niște subiecte prea delicate ca să fie trate superficial. Totuși, Rick reveni tangențial la preocupările lui.

— Cum abia l-am luat pe Roger, mă simt puțin pierdut. O să am de-a face cu probleme cu care nu sunt obișnuit. Ar fi bine să pot conta pe competența unei vecine… și prietene!

Sandy ezită. Hotărârea pe care o luase Rick de a-l îndepărta pe copil de mama lui o șoca. De ce fapte îngrozitoare se făcuse

vinovată aceasta ca să fie astfel tratată? Un bărbat atât de plăcut ca Rick s-o fi însurat cu o zgripțuroaică?

— O să te ajut cât pot, îi promise ea. Dar hai să mergem mai repede, ai început să dârdâi de frig.

Trecură de gardul care despărțea cele două proprietăți, apoi Sandy, arătându-i cu mâna un bonsai aflat în apropiere de casa ei, declară:

— Acest stejar miniatural se numește Gloria. Bunica mea l-a sădit în ziua când m-am născut. Asta mi-a spus-o bunicul meu, adăugând că n-a încetat nici o clipă să-l îngrijească, plină de dragoste.

Precizase chiar: „Bunica ta spera că într-o zi vei veni s-o vezi și că ți-l va arăta". Dar îi revenise lui plăcerea de a i-l arăta și Sandy, respectând dorința bunicii sale, îl îngrijea zilnic.

— Mă tem, spuse ea, că locuința mea ți se va părea puțin cam ciudată. Dar eu și fiicele mele am lăsat-o exact cum era fiindcă ne-am gândit că asta ne va ajuta s-o înțelegem pe cea care ne-a iubit dar pe care noi n-am cunoscut-o niciodată.

Inutil să mai precizeze de altfel că ea, Sandy, nici nu avea mijloacele să facă niște îmbunătățiri importante.

— În ceea ce privește vesela murdară, asta e vina mea! îi mărturisi ea.

— Încântător! exclamă Rick intrând în hol. Seamănă și cu o grădiniță de copii, și cu un magazin de antichități.

Comparația îi plăcu proprietarei, fără s-o șocheze. Așa era: pereții dispăruseră sub mulțimea ilustratelor, în număr de – așa cum le numărase împreună cu fetele – șapte sute paisprezece. Mai existau diverse plăci comemorative, cupe, vaze, în sfârșit, tot felul de bibelouri reamintind de evenimentele memorabile din regiune, printre care și târgul internațional din Chicago. Toate erau așezate cu grijă pe etajere mici.

— Stai să vezi salonul! Dar întâi te duc în baie.

— Și tu ai nevoie de un duș fierbinte. De ce nu-mi ții companie?

Sandy refuză invitația rostită pe un ton plin de subînțelesuri.

— O să folosesc cabina de decontaminare din magazie, îi răspunse ea.

— Cabina de decontaminare?!

— Exact. Folosim câteodată pesticide și trebuie să ne protejăm. Vino să-ți dau ceva de îmbrăcat, cât timp hainele tale se vor afla în mașina de spălat.

Scoase dintr-un dulap un halat de baie elegant, de culoare albastră.

— E clar că nu-ți aparține, remarcă el. Ascunzi pe undeva un tip seducător?

— Deloc. N-am nimic de ascuns, fiindcă la douăzeci și nouă de ani mă consider liberă să duc viața care-mi place. Halatul

ăsta e un cadou pe care mă gândisem să-l ofer soțului meu de Crăciun. Dar el a plecat înainte de sărbători, așa că am păstrat cadoul.

Amintirea acelui Crăciun ratat, de acum trei ani, îi smulse un oftat. Totuși, știa că fără Alex se va descurca mai bine în viață.

— Ți-ai păstrat speranța că va reveni?

— Deloc. Numai că acest halat este pentru mine ca o asigurare împotriva întoarcerii lui. Știi că, în clipa în care o mamă se desparte de lucrușoarele ultimului ei născut, se trezește din nou însărcinată? Mie mi se pare același lucru! Așa că halatul ăsta va rămâne în dulap pe umeraș.

— Pentru a regla nașterile, într-un anumit mod…

— Hmm… da, dacă nu există un soț nu există nici copii.

— Dar nu ți-ar plăcea să mai ai și alții?

— Nu!

Răspunsul, pronunțat cu hotărâre, plecase totuși de pe buzele ei după o scurtă ezitare.

Peste o oră, după ce dusese toate hainele murdare în spălătorie, Sandy se așeză în fața toaletei și se examină îndelung în oglindă. Își perie părul, se fardă puțin și chiar se parfumă. Aruncându-și o ultimă privire în oglindă, șopti:

— Și de ce n-aș încerca să par și eu seducătoare, măcar o singură dată?

— Seducătoare este exact cuvântul potrivit!

Rick, îmbrăcat tot în halat, își făcu apariția în oglindă, făcând-o pe cochetă să se întoarcă repede spre el.

— Chiar și cu părul ud ești încântătoare, Sandy.

Ridicol! Cuvântul „încântătoare" nu-i convenea, dar recunoștea că nu arată deloc rău. Cel puțin în acest moment. Totuși, nu trebuia să generalizeze.

— Și eu cum arăt?

Mânecile suflecate până la coate lăsau să se vadă mușchii puternici ai brațelor sub părul de culoare deschisă, la fel de blond ca și cel de pe cap, încă umed după duș.

— Știu și eu? rosti ea, prefăcându-se indiferentă.

— Verdele îți stă de minune, reluă el fără să se lase demobilizat. Erai îmbrăcată în verde prima dată când te-am văzut.

— Adevărat? Nu-mi amintesc.

Minciuna ei fu primită cu o privire ironică. Ofensată, Sandy se ridică și ieși din cameră. Rick o urmă și intră după ea în spălătorie.

— Ți-am adus aici hainele, îi spuse ea, dar nu le-am putut spăla cât timp am făcut amândoi duș. Mă tem că n-a prea rămas apă caldă și pentru rufe.

În timp ce vorbea ca să umple o tăcere stânjenitoare, îndesa în mașina de spălat hainele lui Rick amestecate cu ale ei. Reglă programatorul și se pregătea să dea drumul la mașină când Rick schimbă programul.

— Ai la dispoziție toată apa caldă care-ți trebuie, pentru că eu am făcut un duș rece.

Fiindcă Sandy îl privea uimită, el îi explică zâmbind:

— Ăsta e efectul pe care-l faci asupra mea!

Tânăra rămase cu gura căscată.

El îi cuprinse fața în mâini și continuă, de data asta fără să zâmbească:

— Din clipa în care te-am văzut ieșind din mașină în parcarea aceea… Sandy, mi s-a părut că ai gura cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată și am vrut să verific și cât e de dulce.

— Eu…

Își mușcă buza de jos, decisă să scurteze mărturisirile astea prea tulburătoare, dar în mod ciudat nu putu nici să se miște nici să vorbească. Mâinile lui Rick îi alunecară pe umeri, o prinseră de încheieturile mâinilor și o făcură să-și sprijine palmele de pieptul lui. De cât timp nu mai atinsese ea un alt corp decât acela al copiilor ei?

— Dacă nu încetezi să mă mai privești atât de provocator, o amenință el, nu voi mai putea rezista acestei dorințe.

Cum Sandy rămăsese ca paralizată, el o cuprinse în brațe și o lipi de corpul lui. La atingerea picioarelor lor goale, încă umede de la duș, o trecu un fior. În curând va fi prea târziu. Nu va mai fi decât o sclavă sub privirea și în mâinile lui. Știa asta, dar nu putu să facă nimic altceva decât să-și ridice fața

pentru ca el să poată pune stăpânire pe gura ei. La început tandru și blând, apoi lacom și senzual. Fu o sărutare lungă, plăcută, tulburătoare… apoi Rick trase adânc aer în piept.

— Un debut promițător… comentă el.

Sandy reveni la realitate, ideile reintrară în ordine și-și dădu seama de decorul mai mult decât modest în care schimbaseră o îmbrățișare atât de răscolitoare. Sandy râse:

— Într-o spălătorie… Ne purtăm ca niște adolescenți.

— N-am sărutat niciodată o fată într-un asemenea loc. Cunoști cumva un altul mai propice pentru o… prelungire?

— Nu, nici unul. Și nici eu n-am folosit o asemenea încăpere pentru întâlniri de dragoste.

— Nu? Unde te-ai sărutat pentru prima oară cu un băiat?

— Nu m-am sărutat cu nici unul, îl asigură ea cu răceală în timp ce ieșea din bucătărie. Vrei o ceașcă de cafea?

— De ce nu? Mai ales dacă este însoțită de un mic dejun copios. Am condus toată noaptea fără să mă opresc nici o clipă.

— Ce imprudență! Ar fi trebuit să faci un popas.

— Eram prea grăbit să întâlnesc o anumită persoană cu ochii de culoarea alunei și părul lung.

Sandy îi aruncă o privire sceptică.

— E adevărat! susținu el.

— Domnul dorește ouă cu jambon?

Capitolul 3

Abia înghițit ultimul dumicat, se auzi soneria interfonului. Sandy apăsă pe butonul aparatului.

— Eu sunt, anunță o foce de femeie. Poți să vii?

Evelyn, nepoata lui Jack, asigura vânzările cu amănuntul ale produselor grădinii lor în cea mai mare parte a zilei. Era o femeie „grasă, amabilă, la vreo patruzeci de ani" cum se descria ea însăși. În mod obișnuit imperturbabilă, acum părea cam agitată.

— Probleme? o întrebă Sandy.

— Și încă ce probleme! Tocmai am vândut ultimii saci cu turbă și unchiul Jack mi-a spus că erau puși deoparte pentru bătrânul domn Hansen, negustorul de fructe. I-am telefonat furnizorului nostru, dar toate camioanele lui sunt plecate cu marfă, cu excepția unuia care a rămas în pană!

— Vin imediat!

Sandy întoarse o mutrișoară dezolată spre invitatul ei.

— Întotdeauna același lucru! Trebuie să rezolv niște probleme la care nu mă pricep deloc! Să compun un aranjemant floral nu e deloc greu, dar să discut cu clienții mă depășește. Iartă-mă, Rick, dar sunt obligată să te părăsesc.

— Cum? Mă seduci și mă abadonezi? Iată ceva neplăcut pentru viitoarea noastră relație.

— Ce te face să crezi că vom întreține niște relații? îl întrebă ea cu răceală.

Fără să se lase intimidat de tonul ei, Rick replică:

— Buzele tale, brațele tale și aerul ăsta ademenitor din ochii tăi!

— Ce imaginație! spuse ea râzând. Rick, nu știu cât timp va dura absența mea, dar consideră-te ca acasă. Instalează-te în salon unde ai de ales între cărți și reviste. Pe curând!

Grăbită să rezolve problema ivită, Sandy plecă în goana mare. Totuși, mai mult de o oră trecu până să se poată întoarce acasă. Liniștea care domnea acolo o miră. În bucătărie, Rick spălase și pusese cu grijă la loc toată vesela folosită la micul dejun, și ștersese chiar și aragazul. Dar el dispăruse.

În cele din urmă, tânăra îl descoperi. Intrase în camera ei și dormea dus în patul ei.

Lungit pe spate, cu o mână sub cap, cu cealaltă mână atârnând pe covor… Halatul întredeschis dezvăluia un corp superb, bronzat și… indecent.

„Un zeu grec" gândi Sandy întârziind fără voia ei în fața acestui spectacol. Respirația lui ridica regulat pieptul acoperit de un păr auriu. Arăta splendid. Sandy se sperie la gândul că acest trup viril îi va bântui visurile și-i va tulbura zilele. Luă repede o cuvertură din dulap și-l acoperi pe somnoros. El oftă, se întinse și apoi se întoarse pe o parte, fără să se trezească însă.

Sandy nu-i mai văzu decât ceafa pe care părul ondulat se lipise din cauza transpirației. Ce mult i-ar fi plăcut să-l atingă, să-și înfășoare pe deget un cârlionț! Dar socoti că e mai prudent să iasă din cameră în vârful picioarelor.

*

* *

Prima remarcă pe care Rick o făcu când deschise ochii, fu aceea că adormise pe un pat necunoscut care mirosea a lavandă. Apoi zări soarele care strălucea puternic și-și dădu seama că nu se mai afla singur în cameră. Închise ochii ca să tragă cu urechea, fără să trezească bănuielile, la vorbele copilăroase șoptite din pragul ușii.

— Nu, Pam, nu știu cine este tipul, declară o voce grăbită, dar cred că am ghicit. Poartă chestia pe care mama voia să i-o ofere de Crăciun.

— Dar dacă e tăticu, de ce s-a întors? Eu credeam că e mort. Poate că e doar o fantomă…

— Sau poate că e un vagabond. Mama nu încuie niciodată ușa casei și bunica îi reproșa întotdeauna că are încredere în oricine. Pam, ar trebui să-l anunțăm pe bunicul.

— Ai dreptate, dar dacă am mânca mai întâi? Mi-e o foame…

Ușa se închise. Rick se așeză pe marginea patului și-și trecu mâna peste bărbia aspră care reclama o mașină de bărbierit. Căscă, se întinse și decise că viața e frumoasă. Ușorul parfum de lavandă îl urmărea și-l identifică imediat ca fiind cel al frumoasei Sandy pe care o ținuse în brațele lui.

Slavă Domnului că gemenele nu aveau un tată care să dea târcoale prin împrejurimi. Și halatul nu fusese în mod sigur purtat de vreun prieten de-al lui Sandy. Era fericit, fiindcă ea îl cucerise de la prima lor întâlnire, nu se gândea decât să mai facă asta… și cât mai des posibil…

Și atunci remarcă pătura… și pieptul lui dezgolit. Exista oare vreun raport de la cauză la efect? Ar fi amuzant să afle!

Trăgând cu urechea la sporovăiala gemenelor instalate în bucătărie, se duse direct în spălătorie și-și luă hainele din uscător. Lângă pantalonii lui se afla un lucru mititel din dantelă care-l făcu să viseze o clipă. Totuși, nu mai întâzie aici și se duse să se îmbrace în baie. Fără să ezite, Rick luă o perie și și-o trecu prin părul des, apoi căută un aparat de ras. Singurul pe care-l descoperi era din plastic roz și de un randament minim. Trebui totuși să se mulțumească, în lipsă de altceva, și cu el.

Proaspăt ras, profesorul se duse în bucătărie. Pe masă se zărea un borcan cu dulceață alături de o cutie cu unt și un morman de pâine prăjită. De fiecare parte a mesei, două căpșoare cu părul castaniu și ochii căprui identici cu ai lui Sandy. Se întoarseră spre el, fără să se oprească din mestecatul unor sandvișuri cu jambon.

— Ești tatăl nostru? îl întrebă una dintre ele sărind de pe scaun.

Avea vioiciunea mamei ei. Tricoul roșu și blugii cu petic în genunchi arătau onorabil deși nu erau noi. Șireturile adidașilor erau dezlegate.

— Nu, Jenny, doar un prieten.

Rick trântise numele la întâmplare, știind că are șanse de cincizeci la sută să nimerească.

Ochii fetei se măriră de uimire, gura i se deschise, apoi se închise la loc. În sfârșit, o deschise din nou ca să întrebe:

— De unde știi că eu sunt Jenny?

— Fiindcă semeni cu… o Jenny, îi explică el la întâmplare, sprijinindu-se de tocul ușii.

— Dar… Pam și cu mine semănăm ca două picături de apă! Ea nu seamănă cu o Jenny?

— Nu, deloc. Aș zice mai degrabă că Pam i se potrivește ca o mănușă. Ia spuneți-mi, fetelor, o s-o lăsați pe Sandy să strângă în urma voastră?

— Nu, domnule, spuse Pam.

După ce-și îndesă în gură restul de sandviș începu să bage mâncarea în frigider. Sora ei o ajută, spălând vasele.

— Unde e mama voastră?

În timp ce vorbea, pipăi cafetiera, dar aceasta se răcise deja.

— O să vă servesc eu, se oferi Jenny.

Ridicându-se în vârful picioarelor, luă o ceașcă de pe raftul de sus al dulapului, turnă în ea cafeaua rece și-i explică:

— La cuptorul cu microunde durează doar șapte secunde. Care este numele dumneavoastră?

— Richard Gearing. Unde e mama voastră?

— Probabil pe afară, așezată pe trunchiul unui arbore, desenând sau visând. Mama noastră este o persoană care visează mult.

— Nu mă îndoiesc, spuse el așezându-se la masă.

— Dar nu ne lasă niciodată singure, dacă la asta vă gândiți, spuse Pam. Tocmai ne-am întors de la școală. În mod obișnuit o găsim pe mama acasă. Dacă nu e aici, e la magazin cu Evelyn sau în sere cu bunicul. Bunica zicea că mama visează prea mult, dar pe mine nu mă deranjează asta. Din contră. După părerea mea, este formidabilă!

Gemenele semănau atât de mult încât el se întreba cum de reușea mama lor să le recunoască atunci când erau îmbrăcate la fel.

— Cred că o să se întoarcă în curând, spuse Pamela.

— Sper. E posibil să fie în căutarea cheilor mele de la mașină.

Jenny pufni în râs.

— Sacripant le-a furat, nu-i așa? Tot timpul face prostii.

Îi întinse musafirului ceașca de cafea fierbinte și-i oferi zahăr și lapte. În acest timp, Pam îl studia cu un ochi scrutător.

— Trebuie să vă spunem unchiul Rick?

El dădu din cap în semn că nu, în timp ce bea cafeaua care i se păru delicioasă. Fu rândul lui Jenny să-l ia la întrebări.

— Sunteți unchiul Rick?

— Nu, doar Rick.

— Aha, bine. Deci nu sunteți iubitul mamei.

— Pam! Exagerezi, protestă geamăna ei.

— Și ce dacă ar fi?

— Cea mai bună prietenă a mea, îi aduse la cunoștință Pam încruntată, se numește Helen și mama ei are un prieten căreia ea îi spune unchiul Todd. Doarme în patul mamei ei. Helen și frățiorul ei nu mai au acum dreptul să se urce în pat. Nu mai e loc și pentru ei.

— Ce trist!

Rick ar fi vrut s-o liniștească pe micuță, să-i promită că nu avea de ce se teme din partea lui, dar de ce să-și ia un angajament pentru viitor? Nimic mai periculos. Toate speranțele îi erau permise în privința acestui pat atât de râvnit, sau cel puțin așa voia să creadă.

— Dar atunci, îl întrebă Pam agresiv, de ce dormeai în patul mamei noastre?

Cu mâinile în șolduri, stătea ca un cocoșel gata să-și atace adversarul.

— Atenție, îi spuse el, nu dormeam în patul ei ci pe patul ei! Și să știți că e o diferență.

— Ce diferență?

— Ei bine… greu de explicat… Aveți încredere în mine, când vă garantez că există una. Vedeți, eu am condus toată noaptea și picam de somn. Când am ajuns aici, mi-am pierdut cheile… de fapt, le-a șterpelit Sacripant. Nici măcar nu mă pot duce să dorm la un motel.

— Dar erai dezbrăcat! Purtai halatul lui tata!

— Așa e, hmm…. Greu de explicat.

— De ce e totul atât de greu de explicat cu tine?

Rick abia se stăpâni să nu izbucnească în râs în fața acestui interogatoriu dus cu dibăcie de gemene. Jenny, cea mai blândă dintre ele două, îi sări în ajutor.

— Dacă vrei, o s-o rugăm pe mama să ne explice. Cu ea reușesc să pricep chiar și la matematică.

Înainte să-i fi putut mulțumi pentru generoasa ei ofertă, Jenny își continuă cu severitate ancheta:

— De ce erai dezbrăcat dacă voiai doar să tragi un pui de somn?

— Hainele mele se udaseră și valiza se găsește în portbagajul mașinii pe care n-o pot deschide. Trebuia să pun ceva pe mine în timp ce mama voastră mi-a băgat lucrurile în mașina de spălat…

— Și de ce ți-ai udat hainele?

— Din caua mamei voastre care a deblocat cursul apei și m-a făcut fleașcă.

— Nu mă mir. Mama este peisagistă și o parte a muncii ei sunt apa, iazurile, podurile…

Un zgomot ușor din spatele lui îi atrase atenția. Rick se întoarse. Sandy tocmai intrase în bucătărie gâfâind, fiindcă fugise prea repede.

— Ah! Te-ai trezit. Speram să reușesc să ajung acasă înainte ca felele mele să se întoarcă de la școală. Vreți să mâncați ceva? li se adresă ea tuturor.

— Nu, mămico, ne-am descurcat singure.

— Atunci cum se face că nu e dezordine în bucătărie?

— Rick ne-a obligat să punem totul la loc, mămico.

— Te-am mai rugat, scumpo, să nu le mai spui adulților pe numele mic. Este domnul Gearing.

— Ne-a spus să-i zicem Rick și el ne-a spus să facem curat în bucătărie.

— Ia te uită! Și de când ascultați fără să crâcniți?

Jenny nu se lăsă impresionată de tonul mamei sale. Ea trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

— Mi-ai zis de multe ori că ascult doar când am chef să fac ce mi se spune.

Greu de discutat în contradictoriu cu gemenele sub privirea ironică a acestui invitat! El ocupa un loc imens în mica bucătărie.

— Mămico, ce diferență există între a dormi într-un pat și a dormi pe un pat?

— Cum?! Ascultă, scumpo, momentul nu e deloc bine ales pentru a discuta această chestiune importantă.

Sandy se trânti pe un scaun.

— Foarte bine, mămico, spuse atunci cu drăgălășenie Pam. Ne putem duce afară la joacă?

— Bineînțeles.

Cealaltă geamănă se aplecă afectuos peste umărul mamei sale și-i propuse:

— Dacă preferi, pot să rămân ca să te ajut să fii politicoasă cu domnul Gearing.

— De ce?! Mama voastră are nevoie de prezența voastră ca să fie politicoasă? se interesă cu nevinovăție Rick.

— Nu, nu întotdeauna, declară cu sinceritate Pam. Dar când doamnele de la comitetul de binefacere se invită aici, mama ne roagă să rămânem pe lângă ea ca s-o ajutăm. Domnule Gearing, vreți să vedeți cărțile mele?

— Pam! El ne permite să-i spunem Rick! exclamă Jenny din ușă. Vino afară. Cred că Rick și mama doresc să fie lăsați în pace.

Autoritară ca de obicei, o înhăță pe sora ei de mână și o trase spre ușă. Mama lor, uluită, încerca să-și revină.

— Ce? bombăni Pam. De ce vor să fie lăsați în pace?

— O să-ți zic dacă vii cu mine.

Pam își urmă îmbufnată sora.

Sandy lăsă să se scurgă câteva clipe înainte să înfrunte privirea ironică a musafirului ei. Era furioasă și se simțea umilită.

— Sunt încântat că am luat parte la această conversație din care n-am pierdut nici un cuvânt, declară el.

Spera s-o înveselească pe Sandy, dar se înșela. Copiii ei o făceau întotdeauna să pară îngrijorată, nemulțumită? Se miră. Deși, uneori, și Roger îi făcea multe probleme. Sandy se ridică și luă cafetiera.

— Umple-ți ceașca, îi propuse Rick, și eu o s-o pun în cuptorul cu microunde. Nu durează decât șapte secunde.

— Îmi închipui, spuse ea, că fetele te-au bătut tot timpul la cap. Câteodată sunt de-a dreptul insuportabile.

— Mi-au povestit o groază de lucruri despre tine și obiceiurile tale, dar cu o drăgălășenie dezarmantă. Fetele tale sunt simpatice foc și-mi plac la nebunie.

Rick îi întinse ceașca de cafea, dar ea nu păru totuși liniștită. Atunci, ridicând-o pe a lui, o ciocni de a ei.

— Pentru ce toastăm? întrebă ea.

— Pentru prietenia noastră… indiferent care va fi evoluția ei.

Ochii lui adăugau în tăcere că se aștepta în curând la mai mult.

Și de data asta reuși să trezească în ea o tulburare pe care nu îndrăzni s-o numească. Totuși, peste ceașcă, ochii ei lansau fulgere provocatoare fără ca măcar ea să-și dea seama de asta.

— Pentru prietenia noastră, repetă ea.

Rick se întreba dacă invitația din privirea ei era voită sau nu. Respirația agitată care o însoțea se putea traduce și ca o emoție. Așteptă până ce Sandy își termină cafeaua.

— Apropo, mulțumesc pentru pătură…

Fu imediat răsplătit prin reacția ei, care fu spontană.

Tânăra femeie se înroși și păru încurcată. Vârful limbii își făcu apariția, roz și umed, și linse buza de jos care se uscase. Mimica ei indica fără îndoială că el era complet gol când îl învelise și că spectacolul nu o lăsase insensibilă, chiar dacă nu îndrăznea să-și mărturisească asta.

— Înțelegi, îngăimă ea, eu… eu nu voiam ca gemenele să se întoarcă de la școală și… să te găsească astfel.

— Ai fi putut să mă închei la halat.

Sandy se destinse brusc și un râs cristalin se făcu auzit, un râs de fetiță.

— N-am avut îndrăzneala, și totuși… Richard Gearing, ai un corp splendid și știi asta. Da, te-am văzut așa cum te-a făcut mama… Poate că ar trebui să-mi fie rușine, dar dacă ai fi avut ocazia n-ai fi procedat la fel?

— Eu? replică el prefăcându-se uimit. Pot să mă admir în oglindă ori de câte ori doresc. Și asta nu-mi face nici o impresie.

Din nou Sandy izbucni într-un râs plin de veselie.

— Știi prea bine ce vreau să zic…

— Da, și sunt perfect de acord cu tine. Dacă situația ar fi fost inversă, nu m-aș fi lipsit de plăcerea să te admir, ba chiar aș fi mers și puțin mai departe.

Acest gen de discuție, plină de subînțelesuri, nu rămânea niciodată fără efect asupra lui Sandy. Rămase în gardă, temându-se de propriile ei reacții.

— Am folosit peria ta de dinți, îi declară el. Avea același parfum plăcut ca și tine.

El îi susținu privirea atâta timp cât avu curajul s-o facă, fiindcă ar fi dat orice s-o sărute. Ca să scape de această obsesie, întinse mâna să ia blocul de desen pe care Sandy îl pusese pe masă.

Ea încercă să-l tragă.

— Ah, nu! Peria de dinți, mai merge după sărutările astea, dar nu te atinge de blocul meu de desen.

El înșfăcă obiectul în litigiu și-l agită deasupra capului.

Rezistând eforturilor pe care le făcea Sandy ca să-și recupereze blocul, Rick începu să-l răsfoiască. Ceea ce văzu îi provocă mai întâi mirare, apoi interesul.

— Ai desenat planul casei mele și ai schimbat totul de jur-împrejurul ei, nu-i așa?

Puțin încurcată, Sandy dădu din cap, nerenunțând la ideea de a-și recupera bunul ei.

— Așteaptă, spuse el continuând să-l răsfoiască.

Studie cu atenție desenele, înainte de a închide blocul cu o mișcare hotărâtă.

— De acord, declară el.

— Ce? Cu ce ești de acord?

— Proprietatea mea. Îmi place ceea ce ai creat, este exact ce doream. Așa că vreau neapărat să fie amenajată în felul cum se prezintă pe hârtie.

— Doar nu vorbești serios! Desenele astea nu sunt decât o fantezie, un joc pentru plăcerea mea personală. Am lăsat să-mi fugă creionul pe hârtie ca și cum proprietatea mi-ar aparține mie.

— Sunt gata să semnez un contract.

— Ce spui?

— Un contract.

Cuprinse mâna lui Sandy într-ale lui. Scuturând-o cu putere, el declară:

— S-a făcut. E un contract nescris, dar perfect valabil. Cuvântul meu are tot atâta valoare ca și banii mei, domnișoară Filmore.

— Dar… dar…

Își pierduse oare capul? Fără îndoială că glumea și pe urmă o să se răzgândească. Executând respectivele schițe, Sandy nu ținuse cont de sumele necesare realizării lor. Totul ar costa o adevărată avere, numai cascada cât ar face…

— Dar ce? întrebă el.

— Nici măcar nu știi cât o să te coste acest aranjament! În mod sigur mult mai mult decât ți-ai putea închipui și ai fi dispus să cheltuiești! Când desenez, nu-mi pun deloc frâu imaginației.

— N-are importanță, declară el ridicând din umeri. Totuși, dacă o să mi se pară că vei ajunge la niște sume astronomice, o să-ți atrag atenția.

— Rick! Vorbești serios?

— Absolut, Sandy.

Luminița care se aprinse în ochii de culoarea castanei îl răsplăti însutit pentru oferta lui. Totuși tânăra tăcea și el se temu brusc că ea va izbucni în lacrimi. Dar nu! Ea clipi de două ori, își trase puțin nasul, apoi izbucni în râs. Acest râs triumfător îl bucură atât de mult încât crezu că a făcut cine știe ce faptă îndrăzneață, că s-a transformat într-un erou. Eroul ei.

În culmea bucuriei, Sandy scoase din buzunar o legătură de chei pe care i-o flutură pe sub nas.

— Prima treabă a unui peisagist constă în studiul la fața locului, spuse ea pe un ton doctoral. Vrei să-mi faci onorurile proprietății, domnule Gearing?

El înșfăcă cheile cu un gest prompt.

— Unde naiba le-ai descoperit?

— Sacripant le-a lăsat să cadă la picioarele mele.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetului și o întrebă:

— De ce nu i le-ai dat înapoi?

Atingerea degetului lui fu de ajuns pentru Sandy ca să-și simtă corpul intrat în defensivă. Știindu-se extrem de vulnerabilă, se dădu înapoi cu un pas, deși îi venise greu să facă asta.

— Nu știu… șopti ea.

Apoi îi întoarse repede spatele și ieși din casă.

Capitolul 4

— Când ți-am examinat planurile, nu mi-am închipuit că rezultatul va fi atât de spectaculos! rosti Rick încântat.

Stând alături de Sandy, în locul cel mai înalt al proprietății lui, putea să admire meandrele râului pe tot parcursul lui. Un braț se transformase într-o cascadă ce cădea de pe un promontoriu abrupt și șerpuia spre partea mai joasă a pământului, acolo unde se ridica locuința. După o curbă, se vărsa din nou în cursul principal al apei, o lucrare atât de bine gândită și făcută încât nici Sandy, nici ceilalți vecini apropiați nu fuseseră lipsiți de binefacerile apei.

Extrem de ingenioasă, peisagista făcuse în așa fel încât proprietarul casei să nu fie deranjat de zgomotul cascadei și să aibă amenajată și o piscină, alimentată fără încetare de apa

cristalină a râului. Sandy era și mai mândră decât constructorul care, atunci când îi văzuse schițele, le calificase drept „visuri de femeie".

— O adevărată minune! continuă Rick.

— Nu, nu e nimic miraculos în asta, protestă ea veselă.

Lucrările nu erau încă terminate. De departe, Sandy făcu semn unui muncitor să continue cu săpatul.

— Este extraordinar, insistă Rick, când mă gândesc că transformarea peisajului s-a putut realiza atât de repede. Abia îmi mai recunosc proprietatea. Ceea ce apreciez cel mai mult este faptul că totul pare natural. Este într-adevăr mult mai frumos decât înainte.

— Îmi face o mare plăcere să te aud spunând asta! Ar fi rușinos să posezi un asemenea domeniu și să te mulțumești să plantezi ici și colo câțiva pomi, cum fac majoritatea oamenilor. Am considerat că arborii din ținutul nostru sunt destul de frumoși ca să nu mai aducem alții de cine știe unde și am preferat cedrii. Sunt splendizi, majestuoși și totodată eleganți, dacă pot spune așa.

În timp ce vorbea, Sandy îl urmărea pe un muncitor care transporta pământul pentru a mări o groapă.

— Ce-ai zice să-ți fac aici un iaz? Roger ar putea crește rațe.

Rick începu să râdă.

— Tu și ideile tale! Personal, n-am chef de așa ceva dar nici n-am nimic împotrivă. Dacă Roger vrea să se distreze cu zburătoarele astea, poate să le viziteze pe ale voastre.

Prinzând între două degete bărbia vecinei sale, o obligă să se întoarcă spre el.

— O să-i dai voie?

— Bineînțeles.

Privirea lui albastră o făcu să se simtă încurcată, ca de fiecare dată de altfel. Așa că se degajă, printr-o mișcare ușoară. Dacă îl auzeai pe Rick, s-ar fi crezut că Roger își va petrece tot timpul la ea. Și perspectiva asta o deranja.

Cum să facă pentru ca relațiile între cei doi vecini și prieteni să rămână pe plan amical, dar strict amical? Copilul va crea o legătură în plus între ei, era sigură de asta. Or, ea știa că ar fi de ajuns un fleac ca să cedeze tentației. Totuși, nu-l încurajase niciodată. Până acum nu merseseră mai departe de o mică sărutare pe furate. Câteodată el îi mângâia obrazul sau o prindea de bărbie așa cum făcuse și adineaori. O dată sau de două ori o sărutase pe vârful nasului sau pe obraz, dar, respectând o interdicție pe care ea n-o formulase totuși nicidoată în mod expres, nu în prezența gemenelor. Și ea îi era recunoscătoare pentru asta.

Dacă vreodată relațiile lor vor ajunge într-o fază mai intimă, tânăra era hotărâtă ca fetele ei să nu afle nimic. La fel, nici Roger nu trebuia să știe despre această eventuală intimitate. Ar fi egoist din partea lor să-i facă părtași pe cei mici la o aventură efemeră.

Rick o luă de mână și o duse spre scările de piatră, mărginite de tufișuri înflorite, care fuseseră plasate în paralel cu noua cascadă. Sandy încercă să se elibereze, dar în zadar.

— Atenție, protestă ea, am mâinile murdare de pământ.

El o strânse și mai tare.

— N-are nici o importanță. Sunt… lavabil.

Ea zâmbi și încetă să se mai lupte cu el. Ce senzație plăcută să coboare de mână panta colinei! Dar și mai plăcut încă, fu momentul când el îi înconjură umerii cu brațul când se îndreptară spre casă.

— Ai ales un nume pentru firma ta?

— Da. Am numit-o *Centrul peisagist Abbot.*

El ridică mirat din sprâncene.

— De ce Abbot și nu Filmore?

— Fiindcă Filmore nu are o rezonanță prea comercială, după părerea mea. În plus, Abbot oferă avantajul de a se afla în fruntea unei liste alfabetice. În *Pagini aurii* mă aflu pe primul loc.

Un moment reflectă la hotărârea ei de a-și relua numele de fată. Pentru o mulțime de motive, făcuse foarte bine și se simțea satisfăcută.

— Ce părere ai? Sandy Abbot îți displace?

— Oh, nu! Chiar deloc!

Îi admiră din nou vioiciunea ochilor căprui și se simți gata să fie de acord cu tot ce spunea și făcea ea. Cu condiția să nu mai fie atât de temătoare în privința dragostei lor care se înfiripa pe zi ce trecea.

— Sunt bucuroasă să te aud spunând asta, îi mărturisi ea. Nu mi-a plăcut deloc când a trebuit să-mi schimb numele în ziua căsătoriei. Nu că aș fi fost foarte atașată de tatăl meu, nu, dar mi se părea ilogic să devin altcineva fiindcă mă căsătoream cu Alex Filmore… Mai ales că nu țineam neapărat.

El se încruntă și o întrebă:

— Ce vrei să zici prin „nu țineam neapărat”?

Ea se strâmbă, ridicând din umeri.

— Mie mi se pare destul de limpede, totuși.

Rick clătină din cap și o prinse de încheietura mâinii, împiedicând-o astfel să se îndepărteze.

— Ce tot spui! Acum nouă ani nimeni nu mai putea fi obligat să se căsătorească fără voie.

— Ușor de zis! Dar eu nu m-am putut eschiva. Dacă l-ai fi cunoscut pe tatăl meu!

— Dar dacă refuzai… Încerci să mă faci să cred că tatăl tău te-a obligat să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubeai?

— Să zicem mai degrabă că s-au făcut presiuni prea mari. În plus, cum îl lăsam pe Alex să-mi facă mai mult curte, ajunsesem că cred că ne iubeam. Abia în ultimul moment, când mi-am dat seama că voi fi obligată să-mi petrec toată viața

alături de el, mi-am înțeles greșeala… Mă lăsasem prinsă în laț de curiozitate și de atracția fizică normală dintre doi tineri. Și m-am trezit însărcinată! Mi-era atât de teamă și atât de rușine! Căsătoria mi s-a părut singura soluție. Eram studentă în anul doi și nu puteam găsi o slujbă convenabilă. Iar sarcina mea i-ar fi displăcut oricărui posibil patron. Tatăl meu nu m-ar fi ajutat în nici un fel, fiindcă nu admitea să fie tatăl unei fete „neserioase".

Cu ochii în pământ, se gândea la comportarea tatălui ei. De fapt, s-ar fi putut arăta mai puțin ipocrit, fiindcă nu ducea deloc o viață care ar fi putut constitui un exemplu pentru fiica lui…

Mâna lui Rick îi mângâie ceafa, pe sub părul des pe care ea și-l lega de obicei cu o fundă. Pielea era caldă și catifelată.

— Și mama ta?

— A murit când aveam treisprezece ani. Dar chiar dacă ar fi fost în viață, nu cred că m-ar fi susținut. Trăia sub dominația tatălui meu. Noi două eram sclavele lui. Nu voia nici măcar să intru la facultate, dar cum am reușit să obțin o bursă, n-a mai putut să-mi interzică.

— Și tatăl gemenelor? El voia să se însoare?

La această întrebare, ea îi răspunse printr-un râs lipsit de veselie:

— Glumești! Era nebun de furie. Îl auzeam spunând mereu că i-am distrus viața. Reproșurile lui continue mă exasperau.

Dar a trebuit să-și abadoneze studiile și să se apuce de muncă. După nașterea fetelor, i-am propus să-mi iau o slujbă pentru ca el să se poată întoarce la facultate, dar Alex făcea parte din acea categorie de bărbați care nu suportă ca nevestele lor să-și câștige existența.

În gând, Sandy își reamiti de anii în care Alex, care o împiedica tot timpul să-și ia un serviciu, îi reproșa fără încetare că e o povară pe capul lui, un parazit. Lui Sandy îi trebuise ceva timp să înțeleagă că el voia ca ea să nu depindă decât de el, în toate. Acest lucru îi dădea un sentiment de putere. Ceea ce dorea el era o sclavă, o victimă obligată să se preteze la toate capriciile lui, fiindcă nu-și putea recăpăta libertatea. Fără nici o reținere, el îi spunea că e o stricată, și câteodată chiar și mai rău! Mult timp fusese prea nefericită ca să poată reacționa în vreun fel. Sărmana de ea ajunsese să creadă că mariajul nu e altceva decât o prostituție legalizată. Relațiile lor fizice îi lăsaseră de altfel o amintire urâtă.

În cursul unei nopți în care petențiile soțului ei îi puseseră corpul la grea încercare, refuzase într-un mod cu totul neașteptat, și pentru ea și pentru el, să mai facă o dată dragoste. „De ce nu mă lași în pace?" gemuse ea. „Fiindcă n-o să reușești niciodată să plătești tot răul pe care mi l-ai făcut. Nu uita că am fost obligat să-ți sacrific tinerețea mea, libertatea mea, studiile mele și întregul meu viitor. Și tu nici măcar nu ești în stare să-mi dăruiești un băiat."

Nu, mai bine era să-și alunge din gând aceste triste amintiri ale trecutului. Slavă Domnului că putuse păstra gemenele, fiindcă Alex nu era interesat de o descendență feminină. El și-ar fi dorit un băiat. Cel mai rău era că nașterea fusese grea și o intervenție chirurgicală fusese indispensabilă. În urma căreia ea nu va mai putea avea niciodată copii.

Cât de mult îl urâse pe acest soț brutal și egoist și cât de teamă îi fusese de el! În sfârșit, când după nouă ani de infern el fugise, se simțise nespus de ușurată.

— Fetele mi-au spus că tatăl lor a murit.

Vocea lui Rick o smulse din visare.

— E adevărat? o întrebă el. Sau e un motiv pentru a-i explica absența?

— E mort, spuse ea. La puțin timp după ce ne-am despărțit, a intrat cu motocicleta într-un copac.

El o privi o clipă în tăcere, dar degetele lui nu încetau să-i mângâie ușor ceafa.

— Și ai fost îndurerată? o întrebă el cu o voce joasă. Vreau să zic, te îndrăgostiseși de el în timpul căsniciei voastre, în ciuda defectelor lui?

Sandy dădu din cap cu hotărâre.

— Cum să iubești un bărbat care-ți aruncă tot timpul în față că ești un parazit? A rămas alături de mine numai cât i-a convenit. Când a plecat m-am simțit extrem de ușurată. Am trăit în sărăcie, mâncând macaroane, brânză și lapte praf, câteodată

săptămâni de-a rândul. După plecarea lui nu ne-a trimis nici un sfanț și a trebuit să-mi găsesc imediat de lucru, deși nu eram deloc pregătită pentru asta.

Oftă, retrăind aceste amintiri îndepărtate.

— Părinții lui, continuă ea, nu știau că el nu ne dă o pensie. După moartea lui și-au asumat responsabilitățile lui și eu le-am acceptat ajutorul. Nu mă puteam descurca altfel. Cu banii pe care mi i-au trimis, mi-am putut permite să-mi termin studiile și să le cresc în mod decent pe gemene. Eu… le datorez foarte mult, sunt conștientă de asta.

Ceea ce nu-i mărturisi, fu că ea le dădea înapoi, lună de lună, sumele avansate de ei, și că mai avea încă mult de înapoiat. Se rugă în gând ca afacerea pe care o pusese pe picioare să meargă, pentru a se putea elibera de această povară.

Cu un surâs luminos, ca și cum scăpase de o greutate, ea îl anunță:

— Acum trebuie să plec, fiindcă gemenele vor sosi dintr-un moment în altul și mai am un teanc de facturi de rezolvat. Pe mâine, Rick.

— Nu așa repede, replică el reținând-o de mână. Ce-ai zice să cinați la mine diseară, toate trei? Cu treburile pe care le ai pe cap, nu cred că vei mai avea timp să pregătești ceva.

Reflecția lui o amuză. Timpul pe care-l petrecea ea în bucătărie era redus la minimum. Salatele și pizza formau baza meniurilor ei.

— Ar fi formidabil, îi răspunse ea.

Stăteau de vorbă lângă mașina ei și Sandy, care se așezase pe capotă, se ridică. Era încântată de propunerea lui.

— Gemenele vor fi nebune de bucurie. Știi că nu prea au ocazia să iasă. Pam nu încetează să-și reamintească de „gafa" făcută cu domnul Lawson. E un profesor de la colegiul lor care m-a invitat luna trecută la cină. Din păcate, am uitat complet de propunerea lui. Când a venit, era prea târziu să mai găsesc o baby-sitter. Cum nu voiam să le las singure, i-am propus să le iau cu noi.

La amintirea acestei întâmplări, nu se putu stăpâni să pufnească în râs.

— Auzindu-l pe domnul Lawson, ai fi putut crede că asta n-are nici o importanță, dar în mintea lui nu gândea așa. Acest fapt l-a indispus atât de mult, încât s-a purtat ca un nesuferit cu mine și fetele mele. Nu ne venea să credem că cineva poate fi atât de nepoliticos. A stat încruntat, ne-a aruncat tot timpul priviri posomorâte. Nu regret însă fiindcă, după cum îți închipui, domnul Lawson nu m-a mai invitat niciodată! La întoarcere a încercat chiar să mă pipăie pe picioare, în timp ce fetele mele stăteau cuminți pe bancheta din spate… Un mojic!

Rick izbucni la rândul lui în râs.

— Îți promit că diseară n-o să vă arunc priviri posomorâte și nici n-o să încerc să te pipăi.

— Mulțumesc, îi răspunse ea, îți apreciez delicatețea.

O clipă care i se păru foarte lungă, el o privi fără să spună nimic, apoi îi propuse cu un zâmbet ademenitor.

— Ce-ai zice de o mică sărutare, Sandy Abbot? Iată ce aș aprecia eu.

Numele ei, rostit de buzele lui Rick, făcu să i se încălzească inima. Într-un anumit fel, amintirea urâtă care o evoca pe „doamna Alex Filmore" se risipi.

Socotind probabil că a obținut permisiunea, Rick se aplecă și puse stăpânire pe gura ei. Cum ea îi primi sărutul cu căldură, el prinse curaj. Cu capul dat pe spate ea îi răspunse cu pasiune și un geamăt înăbușit îi scăpă de pe buze.

Rick se îndepărtă o clipă, îi șopti numele, cufundându-și privirea în ochii mari de culoarea alunei și o sărută din nou, aproape cu violență. Brațele lui îi înconjurară trupul și o strânseră cu putere.

Dar se întrerupse brusc. Brațele îi căzură pe lângă corp, eliberându-și astfel prizoniera din strânsoare. Sandy se urcă în mașină fără să rostească nici un cuvânt, iar el se sprijini de portieră.

— Am mai auzit vorbindu-se de dragoste la prima vedere, de scântei care-ți explodează în creier, de clopote care sună în depărtări… dar ceea ce am simțit e complet diferit de toate astea, spuse el râzând. E ceva cu totul nou!

Rick trânti portiera, își băgă capul prin geam pentru un sărut fugar pe buzele care se întindeau spre el, apoi se îndepărtă cu un pas.

— Te las să pleci, fiindcă altfel o să uit de frumoasele mele hotărâri mai devreme decât prevăzusem.

Sandy băgă cheia în contact și demară. Trecând pe sub portal se întrebă care erau acele frumoase hotărâri la care făcuse aluzie Rick. Nedorind însă să aprofundeze problema, se decise să-l țină mai la distanță pe acest prea seducător vecin, chiar dacă asta însemna din partea ei un sacrificiu. Fiindcă devenise evident că Rick nu putea decât să-i strice planurile pe care și le făcuse pentru viitor.

*

* *

— Rick! Ce minune….

Peisagista care era Sandy se extazia în fața pancartei pe care o descoperise, coborând din mașină. Foarte la vedere pe portalul proprietății sale, Rick agățase anunțul: „Grădină amenajată de S. Abbot”.

Literele erau gravate pe un fond de iarbă verde și un cer foarte albastru, un desen splendid înfățișând niște rododendroni în floare încadrând totul. Rick tocmai bătea cu ciocanul ultimul cui.

— Rick! repetă ea, ce drăguț din partea ta!

Deși blugii și tricoul lui erau plini de vopsea, arăta superb și așa. Dar imediat ce o văzu, dădu drumul la ciocan și o luă în brațe pe Sandy.

— Îmi place să fac ceva pentru tine, îi spuse el. Îmi mulțumești exact așa cum îmi convine.

— Nici nu știu cum să-ți spun cât de mișcată mă simt de atenția ta! Îți mulțumesc de o mie de ori! Această pancartă este într-adevăr superbă.

— După cum ți-am explicat ieri, publicitatea este indispensabilă dacă vrei să mai prinzi și alte contracte. Aceasta este o contribuție la campania ta promoțională. Automobiliștii care vor trece prin fața porții mele vor putea admira minunile pe care le-ai realizat și vor veni direct la ușa ta să te solicite.

— Ar fi formidabil! Dar e posibil?

— Bineînțeles, spuse el sărutând-o.

Ca de obicei, sărutul lui declanșă în ea un tumult de sentimente când Rick o strânse la piept. Contactul cu trupul lui o făcea supusă ca o sclavă.

— Rick…

— Da, sunt sigur de asta!

Și ca pentru a-și sublinia spusele, puse stăpânire pe gura ei. Sandy nu putu să-i reziste. Când îi dădu drumul, gâfâia și simțea că i s-au înmuiat genunchii.

— La fel cum, adăugă el, sunt sigur că e perfect și pentru tine și pentru mine, Sandy.

— Dar…

„Dar nu!" dori ea să ripsoteze. Din păcate, sub efectul acestor sărutări fierbinți și de fiecare dată parcă și mai pătimașe, orice împotrivire nu avea nici un efect. Îmbrățișările lor aveau puterea s-o tulbure până în străfundurile ființei. Până acum nici un bărbat nu reușise s-o aducă în starea asta.

Spre ce catastrofă se îndrepta lăsând aceste sărutări să hotărască în locul ei? Să cedeze în fața unui donjuan atât de îndatoritor și de pasionat, un bărbat pe care-l aprecia din zi în zi mai mult? Nu, mai bine era să nu se angajeze pe un asemenea teren alunecos.

Ochii lui Rick se întunecară sub efectul dorinței. Vena de pe gâtul lui începu să se zbată cu putere și Sandy atinse cu vârful limbii zona care palpita. Își ridică apoi capul spre el și-i încolăci gâtul cu brațele.

— Rick…

Buzele îi rostiseră numele fără voia ei. Știa că trebuie să se smulgă foarte repede din îmbrățișarea lui, să se dea înapoi măcar cu un pas, să nu se mai afle în apropierea lui imediată. Acum! Da, dorea nebunește să facă dragoste cu el. Îndrăzneala lui Rick, ale cărui mâini și buze îi ațâțau dorința, o făcură să-și piardă răsuflarea. Simți că-i vine să leșine.

— Sandy…

El făcu o scurtă pauză între două sărutări și, gâfâind, își reluă atacul. Rămaseră lipiți unul de celălalt din cap până-n picioare, ceea ce nu făcu decât să sporească tulburarea tinerei femei. Îi fu teamă de dorința care urca vertiginos în corpul ei.

— Doamne, șopti deodată Rick, mă înnebunești când te porți astfel. Ah… te doresc… Atinge-mă, pune-ți degetele pe pielea mea… da… continuă…

Ea își strecură mâinile pe sub tricoul lui, apoi îi mângâie gâtul cu buzele și coapsele cu palmele, repetând aceste mișcări într-un du-te-vino înnebunitor pentru amândoi.

— Ai niște mâini de înger, îi spuse el încet la ureche, atât de blânde și atât de drăgăstoase…

Se sărutară din nou, strângându-se atât de tare în brațe încât s-ar fi putut crede că nimeni și nimic n-ar reuși să despartă aceste două trupuri care se mișcau într-un ritm vechi de când lumea.

Sandy crezu că o să-și ia zborul de atâta fericire. Niciodată nu mai simțise cu atâta intensitate că trăiește: cu simțurile treze, în așteptare, ea își lipise sânii întăriți de dorință de pieptul lui Rick. Nevoia de a face dragoste cu el devenise atât de violentă încât crezu că o să înceapă să strige.

Cu un efort supraomenesc, Rick o luă de umeri și o îndepărtă de el. Mâinile lui tremurau în timp ce o ținea la distanță, iar răsuflarea îi era întretăiată.

— Sandy, ai cea mai mică idee de pericolul pe care-l reprezinți pentru toți bărbații de pe lume? Ar trebui să fii închisă.

— Ia te uită ce-mi dorește domnul! spuse ea cu o ușurință prefăcută, încercând să-și revină. N-ar fi deloc vesel pentru mine, fiindcă nu pot să sufăr să stau închisă, indiferent unde.

Simțind că o lasă picioarele se așeză pe una din băncile de lângă poartă. Rick veni să se instaleze alături de ea și, mult mai serios ca de obicei, declară:

— Îți promit, Sandy. Niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să-ți dau impresia că ești închisă. Niciodată.

Cu capul plecat, ezitând, dar cu un zâmbet fugar pe buze, ea replică:

— Promisiunile sunt… premature, nu-i așa? Și nu sunt deloc necesare.

— Ești sigură de asta?

— Absolut sigură, articulă ea ceva mai ferm. Promisiunile se schimbă între oameni care-și contruiesc un viitor împreună. Ceea ce nu e și cazul nostru.

— Cum?! Doar n-o să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic între noi? E greu să nu zărești măcar un colțișor de viitor pentru noi doi, cel puțin așa mi se pare mie. Și eu nu consider prematur să te asigur că niciodată nu voi încerca să-ți impun o viață pe care n-o vrei. Asta-i tot!

— Nu există un viitor pentru noi, repetă ea încăpățânată. Nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni, Rick. Nu… nu vreau să mă lansez într-o relație mai intimă cu tine… având în vedere circumstanțele.

— Care circumstanțe?

— Ei bine, eu am niște datorii. Am chiar datorii mari. Trebuie să înapoiez familiei Filmore banii pe care mi i-au dat după moartea soțului meu. Timp de doi ani, ei au plătit în întregime cursurile mele, școala gemenelor, hainele, mâncarea, în sfârșit, totul. Grație lor am putut angaja o baby-sitter, să cumpăr cărți și să trăim decent. Or, asta reperezintă o adevărată avere, chiar dacă mi-am restrâns la minimum cheltuielile. Când am început să lucrez ca peisagistă, salariul meu era neînsemnat. Noroc că am moștenit „Grădina"…

Căzută pe gânduri, făcu o pauză înainte de a continua:

— Am crezut că sunt salvată! Dar mă înșelam. Bunica mea n-a fost prea sănătoasă în ultimii ani și nu s-a putut ocupa cum trebuie de afacere. Aceasta a avut de suferit, înregistrând mari pierderi. Sunt deci obligată să mă pun rapid la curent cu toate problemele, ca s-o pot face din nou rentabilă. Nu numai că trebuie să învăț meserie, dar în afară de partea comercială trebuie să administrez pământurile.

— De ce nu vinzi „Grădina", ca să-ți plătești toate datoriile?

Încet, fără nici un chef, ea îi explică:

— Ai dreptate, ar fi soluția cea mai rezonabilă. Dar imediat ce am pus piciorul aici, am înțeles că n-o să am curajul s-o fac. Pentru prima oară în viața mea, am simțit că undeva am niște rădăcini. Da, aici, pe pământul ăsta. Și pe urmă, mai este și Jack.

Și îl puse la curent pe scurt cu condițiile succesiunii. Jack nu era decât soțul proprietarei și aceasta nu menționase în testament că ar avea și el vreun drept asupra „Grădinii" și a pământurilor. Așa că, fără ospitalitatea lui Sandy, ar fi rămas pe drumuri. Puținii bani de care dispunea nu i-ar fi permis să trăiască confortabil în afara proprietății. Nici o clipă Sandy nu se gândise să se despartă de el sau de nepoata lui, Evelyn. Mai ales că aceasta avea un rol activ în afacere.

— Dar, continuă Sandy îngrijorată, trebuie să câștig destui bani ca să pot angaja pe cineva să administreze „Grădina" în locul meu și să-mi lase timp să proiectez parcuri și grădini. Însă pentru asta îmi trebuie răbdare. Poate că se vor scurge ani până să fiu liberă să… să…

— Să ce? Să te îndrăgostești?

— Rick! De ce acest ton agresiv? N-am vrut…

— Gata, Sandy! De ce te sperii la gândul că te-ai putea îndrăgosti? Eu nu-mi fac deloc probleme la gândul că o să mă îndrăgostesc de tine. Te doresc, știi asta, dar cred că sentimentele pe care le am pentru tine merg mult mai departe

decât o simplă atracție fizică. Nu te-ai întrebat niciodată prin ce stranie coincidență străinul din parcare s-a transformat în vecinul tău de aici?

— Chiar că mi s-a părut ciudat, dar…

— Nu te mai mira. Dacă am cumpărat această proprietate, a fost doar fiindcă era vecină cu „Grădina”…

În ciuda privirii sceptice pe care i-o aruncă Sandy, el continuă:

— Când am început să caut o proprietate, am specificat agenției ce zonă doresc să locuiesc. Cum îmi făcuseși o descriere foarte precisă a „Grădinii” pe care o moșteniseși, mi-ai dat toate detaliile asupra regiunii, satelor și celor două râuri care se întâlnesc aici, am ajuns la concluzia că te găsești în această zonă. Ceea ce m-a întârziat…

La amintirea incidentului respectiv, începu să râdă:

— Reprezentantul agenției cu care eram în tratative mi-a precizat că proprietara „Grădinii” face tot timpul reclamații în privința porțiunii din râu care-i aparține. Nu-ți cunoștea numele, dar știu că nu mai există o altă „Grădină” în acest loc. Așa că, deși casa era cam mare pentru un bărbat singur și un băiețel, deși colegiul era cam departe de casă și zgomotul cascadei mă deranja… am cumpărat-o. Da, am cumpărat-o din cauza ta.

— E ridicol! exclamă ea sărind în picioare.

Deschise portbagajul mașinii și scoase o trusă de scule.

— Nu te cred, mai adăugă ea.

Tânăra se îndepărtă cu pași mari și hotărâți, lăsându-l în urma ei, fără ca el să facă nici cea mai mică mișcare pentru a o reține sau a o urma. Fără să-i arunce nici o privire, ea urcă treptele care mergeau în paralel cu râul și ajunse în vârful micii coline. De acolo, vederea era magnifică. Sandy începu să plaseze jaloane și sfori, destinate să delimiteze amplasamentul unui viitor chioșc.

În timp ce lucra, bombăni:

— Omul ăsta e nebun!

Puțin mai târziu, când obținu un rezultat satisfăcător în amplasarea chioșcului, își putu permite câteva clipe de odihnă ca să poată reflecta liniștită.

„Nimeni nu cumpără o proprietate atât de mare și atât de scumpă din cauza unei vecine. Nu, e imposibil. Și ce-mi tot spune că e gata să se îndrăgostească de mine și că e reciproc? E o simplă dorință fizică și nimic mai mult. Ar trebui să-și dea și singur seama. Eu nu vreau să mă las antrenată în tot raționamentul ăsta aiurit…”

Vocea stridentă a lui Sacripant se făcu auzită atât de aproape, încât Sandy se sperie și sări în picioare.

— Cară-te de aici, pasăre tâmpită! Dacă nu i-ai fi furat cheile nebunului ăsta, n-ar fi trebuit să-l invit la mine și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Capitolul 5

— Cum ai intrat?

Sandy tresărise când îl văzuse apărând pe neașteptate. O găsise stând pe băncuța plasată într-un loc încântător. Deasupra capului ei era o boltă de trandafiri.

— Portița e închisă de alaltăieri, insistă ea.

Rick nu intrase însă pe aleea principală, fiindcă i-ar fi auzit pașii pe pietriș. Deci o luase pe cărare, cea care era închisă cu un grilaj între proprietățile lor.

Zâmbitor, el se așeză lângă ea, prea aproape chiar, și-i flutură pe sub nas un lanț cu un lacăt. Cheia era băgată în broască.

— Ce fraieră sunt! Am uitat-o!

— Freud ar fi tras niște concluzii foarte interesante, o asigură el.

Apoi îi cuprinse chipul între palmele lui puternice și o sărută.

— Nu-ți fie teamă, Sandy, și nu încerca să mă alungi din viața ta. N-o să ai mai mult succes decât am avut eu când am vrut să te uit.

— Ascultă, Rick…

Ea îl lăsă s-o mângâie pe obraz și-și înclină capul ca să-i simtă atingerea mâinii între obraz și umăr. Apoi prinse puțin curaj.

— Chiar mi-e frică, îi mărturisi ea.

— Știu, și nu reușesc să înțeleg de ce. N-ai putea să-mi explici?

În loc să-i răspundă, ea îi puse o întrebare care o sâcâia de mult:

— De ce l-ai luat pe Roger de la mama lui?

El își retrase mâna și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi. Tăcerea se prelungi atât de mult încât Sandy crezu că el nu voia să-i dea o explicație. Când Rick începu să vorbească în cele din urmă, o făcu cu un ton pe care reușea cu greu să-l mențină calm:

— Nu l-am luat de la mama lui.

— Totuși, chiar tu…

— Nu, tu n-ai priceput și eu n-am vrut să te corectez. Elaine nu l-a mai vrut pe Roger, asta-i tot.

Își întoarse capul spre ea ca s-o privească și Sandy simți că i se strânge inima, constatând cât era de schimbat la față.

— Roger îmi era încredințat în toate duminicile, nu aveam dreptul la mai mult. Nici nu considerasem că e bine să pretind mai mult, deși ar fi fost posibil, cu relațiile pe care le am. Mă gândeam că nu este încă timpul, că e mai bine să am răbdare până când Roger va mai crește și ar putea să-mi fie încredințat. Am fi locuit împreună și aș fi avut timp să mă consacru educației lui. Eram convins că am adoptat cea mai favorabilă soluție pentru Roger, așa că am lăsat lucrurile să-și urmeze cursul lor firesc. Poate că n-am greșit, dar asta a avut drept consecință faptul că abia ne cunoșteam. Și mai rău încă, eu eram un străin pentru el. Și pe urmă, într-o zi…

Clătină din cap cu amărăciune amintindu-și de asta, apoi continuă cu o voce posomorâtă.

— Mă dusesem într-o duminică, ca de obicei, să-l iau la plimbare trei ore și jumătate. Elaine mă aștepta în ușa apartamentului ei cu Roger care plângea și cu toate lucrușoarele lui strânse într-o valiză. Tocmai îi spusese că, de acum înainte, va locui la mine și bietul puști era îngrozit.

O exclamație neîncrezătoare scăpă de pe buzele lui Sandy. Această reacție îi plăcu lui Rick. Știu atunci că ea nu s-ar purta niciodată urât cu un copil. O mângâie pe obraz în chip de mulțumire.

— Elaine voia să se recăsătorească și viitorul ei soț călătorea tot timpul. În orice caz, asta a fost explicația pe care mi-a ofe-

rit-o și ceea ce a încercat să-i explice și lui Roger. Bineînțeles că am luat copilul. E fiul meu și-l iubesc. Dar nu aveam loc pentru el în apartamentul meu, fiindcă îi trebuia o cameră separată cu un pătuț și loc de joacă. Nimic nu-i era familiar. Bietul micuț nu spunea nimic, dar ochii lui mă implorau să-l duc înapoi. Această privire… am văzut clar că mă ura, fiindcă mă considera vinovat de această despărțire. Era aproape bolnav din cauza faptului că-l despărțisem de mama lui, singura persoană pe care o iubea. Când a înțeles că va rămâne definitiv la mine a început să plângă. Trei zile și trei nopți a plâns fără încetare. I-am telefonat lui Elaine, dar n-am reușit să dau de ea. Și eu și copilul eram terminați… Își trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga amintirea acelor zile negre. În același timp, se simțea oarecum ușurat că are pe umărul cui plânge.

— L-am dus într-un restaurant, dar n-a mâncat nimic. Timp de trei zile a refuzat să-mi vorbească și n-a pus în gură decât niște suc… Bietul de el, nu avea decât patru ani!

Rick oftă, dar nu se întrerupse.

— Am făcut tot ce era posibil să-l liniștesc, să-i arăt afecțiunea mea, dar nu era destul. Nu eram la înălțime, după cum am putut să constat.

Vocea i se frânse. De data asta Sandy îi acoperi mâna cu palma ei. El i-o cuprinse și o strânse cu putere, fiindcă ea reprezenta pentru el o neașteptată consolare.

— Vai, Rick, bietul băiețel!

El o luă în brațe înainte să continue:

— În sfârșit, în cea de a patra zi a consimțit să vorbească. Pierdusem speranța că-mi va mai adresa vreodată vreun cuvânt. Am simțit că mi se strânge inima când, ridicând ochii spre mine, a spus doar atât: „O vreau pe mămica mea". Atunci mi-am dat seama că și eu, eu care aveam treizeci și cinci de ani, aveam nevoie de mama mea ca să mă sfătuiască. Așa că, chiar în aceeași zi, Roger și cu mine ne luam zborul spre Hawaii unde locuiește mama mea, și au fost de ajuns doar două zile ca să apară o schimbare. Băiețelul îngrozit devenise un copil normal care se juca, râdea, mânca, dormea și se distra împreună cu ceilalți copii de vârsta lui. Să știi că mama mea are o putere magică: vindecă totul. Personalitatea ei îi atrage ca un magnet pe cei care suferă, pe cei care se tem. N-au fost necesare decât câteva clipe pentru ca un curent să se stabilească între mama mea și fiul meu. Ciudat, nu? Roger abia făcuse cunoștință cu ea, în timp ce pe mine, pe care mă vedea în fiecare zi…

Sandy își sprijini capul de umărul lui. Îl simțea cât este de încordat.

— Vorbește-mi despre ea, îl rugă Sandy. Mama ta trebuie să fie o femeie extraordinară.

Înțelese, atunci când el începu să-i povestească, că o adora și o admira pe mama lui.

— Între mama și tatăl meu a existat o dragoste care i-ar lăsa pe drumuri pe avocații specializați în divorțuri. Mama pretindea că-l iubea pe tatăl meu dintr-o viață anterioară. Ea avea optsprezece ani, el douăzeci când s-au căsătorit. Eu m-am născut la un an după căsătoria lor și fratele meu Ken m-a urmat cincisprezece luni mai târziu. După aceea, mult mai târziu, am mai avut și două surori. Locuiam într-o casă foarte mare, în apropiere de Cap Canaveral, unde tatăl meu ocupa un post important. Când am crescut, părinții mei s-au gândit că a sosit timpul, și pentru ei și pentru noi, să ne bucurăm de mai multă libertate. Pentru ei ar fi fost o libertate cu totul nouă. Dar în acel moment, tatăl meu a murit.

Sandy se lipi de el. Povestea lui o tulbura nespus și ar fi vrut să-l consoleze mai mult decât să se mulțumească să-l asculte.

— Asta s-a întâmplat acum zece ani. Timp de câteva luni, ne-am temut că mama vrea să moară, ca să-l poată reîntâlni pe soțul ei. Dar și-a revenit și s-a decis să înfrunte din nou viața. Nu avea decât patruzeci și patru de ani și încă mulți ani de viață în fața ei.

El râse și-i înconjură umerii cu brațul, strângând-o cu putere.

— Și a avut dreptate! Pe atunci, eu eram deja căsătorit și una dintre surorile mele de asemenea. Cealaltă își urma studiile la universitate. Fratele meu își făcea apariția din când în

când pentru perioade scurte, fiindcă era pilot de linie. Atunci mama, văzându-ne răspândiți care-ncotro, a vândut casa și s-a dus să se stabilească în Hawaii. Apartamentul pe care și l-a cumpărat se bucură de o vedere superbă, care-ți taie răsuflarea, și duce o viață activă, înconjurată de o mulțime de prieteni. Cum voia să se facă utilă, a început să se ocupe de decorațiuni interioare. Nici n-o mai recunoaștem cu alura ei de hippy, în blugi și tricouri vechi pe care le-a luat de la fetele ei, dar pe care, în principiu, nu le poartă când suntem și noi acolo, iar la ocazii arborează niște toalete uluitoare pe care și le face singură.

O făcu pe Sandy să se întoarcă, în așa fel încât se trezi pe jumătate culcată pe genunchii lui, susținută de două brațe viguroase. Lângă obrazul ei, simțea bătăile inimii lui Rick. Cu vârful degetului netezi cuta verticală care se săpase între sprâncenele lui, apoi își retrase grăbită mâna.

— Elaine, spuse el, nu putea s-o sufere pe mama.

— Eu sunt sigură că aș adora-o.

Abia rostise aceste cuvinte, că avu impresia că se învârtește pământul cu ea. Ce naiba spusese? De ce stabilise o paralelă între soția lui Rick și ea însăși?

Sandy se ridică imediat în picioare. Fără să mai aștepte nici o clipă, se îndepărtă cu doi pași, așteptă ca el s-o urmeze și amândoi porniră spre iaz. Inima îi bătea nebunește în piept. Într-un anumit fel, ea admisese că

relațiile lor vor căpăta o notă de intimitate. Cum va interpreta el aceste cuvinte pe care le rostise cu atâta imprudență?

Ea îi simți mâna pe umăr și trebui să-i înfrunte privirea. Cum îi primise el remarca nu află, fiindcă Rick se mulțumi să-i spună:

— Sper că o să te înțelegi bine cu mama mea, Sandy. Să știi că nu e o persoană banală.

— Cum asta?

— O să vezi… E strălucitoare, zgomotoasă și plină de autoritate.

— Ador florile, replică Sandy, și ele sunt strălucitoare. Îmi ador copiii, și ei sunt zgomotoși. Iar în rest, n-o să mă las dominată de ea. Nu-ți face griji, Rick.

— Ea… hmm…

Cu aerul lui încurcat, semăna brusc cu un copil care ezită să mărturisească vreo boacănă.

— Fumează!

Un râs nebun o apucă pe Sandy care trebui să-și acopere gura cu palma. Figura uimită a lui Rick nu făcu decât s-o înveselească și mai mult. Când reuși să articuleze un cuvânt, fu doar atât:

— Fumează! Simt că o s-o ador!

O clipă, Rick rămase perplex, neștiind dacă o poate crede sau nu, apoi trăsăturile lui se destinseră. Începu și el să râdă.

— După părerea mea, ești la fel de nebună ca mama!

Soarele apunea la orizont și ultimele lui raze se strecurau printre cedrii înalți. Sandy și Rick se tolăniră pe iarba călduță, râzând încă. Sprijinit într-un cot, Rick o admira.

— Sunt sigur că ea te va iubi, Sandy, pentru că…

Vocea lui deveni atât de gravă, încât era aproape de nerecunoscut atunci când încheie:

— … fiindcă și eu te iubesc, Sandy, te iubesc atât de mult!

Fără să-i mai dea timp de replică, el puse stăpânire pe gura ei cu o asemenea violență încât Sandy nici nu se putu apăra. De altfel, nici n-avea chef să facă asta și, cu cât se sărutau mai mult, cu atât era mai plăcut. Mâinile lui Rick îi cercetau trupul cu o febrilitate crescândă. Se opriră pe sâni și degetele lui îi mângâiară cu insistență sfârcurile. Sandy începu să geamă de dorință. Când se cambră, Rick profită ca s-o descheie la bluză și-și sprijini capul pe pieptul ei în timp ce ea îi mângâia părul.

— Oh, Rick…

Își auzi ca prin ceață propria voce care articula cu greutate numele lui, în timp ce degetele ei răsfirau părul lui Rick. Mișcarea palmelor care-i mângâiau spatele, coborând apoi spre coapse, o ardea parcă, stârnindu-i dorința unei și mai mari intimități. Niciodată nu se simțise atât de femeie! Niciodată nu mai cunsocuse acest extaz.

— Rick… gâfâi ea. Vreau să te ating… ajută-mă.

— Mmm…

După ce-i dăduse astfel de înțeles că e de acord, el își întredeschise cămașa, pentru ca Sandy să-i poată atinge pielea fermă, întinsă de mușchii puternici și acoperită de un păr creț.

— Oh, scumpa mea, șopti el, de mult aștept această clipă!

Încet, mâinile lui se împreunară pe spatele lui Sandy și, îngenunchind, o strânse și mai tare în brațe. Apoi, după ce o mai sărută o dată pe gură, ridică trupul ușor care nu încerca să scape din îmbrățișarea lui.

— Rick, ce faci? Unde mă duci?

— În pat, scumpo. O să ne putem iubi acolo pe săturate și să adormim unul în brațele celuilalt, apoi să ne trezim și să facem din nou dragoste…

Cuvintele ajunseră până la conștiința lui Sandy, mintea ei începu să funcționeze, se și văzu goală în brațele lui. Apoi urmă o altă imagine: aceea a unei străine culcată în patul tatălui ei, în timp ce mama ei murea la spital.

— Nu, Rick!

Fermitatea tonului ei îl opri brusc și Rick o puse jos. Se găseau în apropierea primelor trepte care duceau spre casa lui Sandy.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Întrebarea lui nu conținea nici urmă de reproș sau nemulțumire, așa că Sandy regretă și mai mult că fusese nevoită să-l refuze.

— E imposibil din cauza fetelor. Dacă ne surprind? Sau dacă își închipuie că între noi se întâmplă ceva, despre care ele nu știu? Nu, nu vreau să risc. Trebuie să rămân un exemplu pentru ele, Rick. Te rog, iartă-mă, n-ar fi trebuit să te las să crezi că sunt de acord.

Sandy nu-și putu da seama dacă Rick fusese dezamăgit de spusele ei. Cuprinzându-i chipul între palmele lui mari, el se mulțumi să-i răspundă:

— Ei bine, amândoi suntem vinovați. Iar eu mă simt mult mai responsabil de ceea ce ni s-a întâmplat decât ai putea fi tu. Nu ți-am dat ocazia să spui „nu", după cum mi se pare. În plus, respect felul în care-ți crești fetele. Ceea ce mă face să te iubesc și mai mult, draga mea. Dar vino la mine, vino în dormitorul meu…

Ea urcă oftând prima treaptă.

— Cum aș putea să-mi las singure fetele în noaptea asta, Rick? Dacă au nevoie de mine… Dacă mă strigă prin întuneric? Dacă ia casa foc?… Nu, niciodată n-aș putea risca atât de mult.

Supozițiile ei îl făcură să râdă.

— Imaginația îți joacă feste, declară el vesel. Dar foarte bine, voi aștepta. Voi aștepta, dar nu mult timp! Dacă trebuie să forțez evenimentele, n-o să ezit s-o fac, draga mea!

— Rick!

El o făcu să tacă, punându-i un deget pe buze, oprind orice protest.

— Nu, nu… mai vorbim altă dată despre asta. Mama mea sosește mâine cu Roger și va rămâne aici o săptămână sau două. După plecarea ei vom avea o discuție serioasă, de acord?

— Nu știu ce să spun…

— Perfect! Nici n-ai nevoie să știi. Eu o să decid.

Și acestea fiind spuse, Rick dispăru în noapte.

Întinsă în patul ei, Sandy se gândea la vorbele lui Rick. Era doar un joc sau era sincer? Dragostea despre care îi tot vorbea nu era doar un capriciu? Prudența îi sufla că nu trebuia să-l ia prea în serios.

*

* *

„Strălucitoare" era calificativul care i se potrivea perfect lui Jane Gearing. Ea le primi pe Sandy și fetele ei pe terasa unde era instalat grătarul. Cu pantalonii ei negri cu nasturi de argint și cu bluză vărgată în gen african, cu tocurile ei excesiv de înalte, oferea un spectacol ciudat. Sandy o privea, fără să reușească să articuleze nici un cuvânt. Privirea ei trecea de la Roger la Rick, apoi din nou la Roger.

Prin urmare, nu știu dacă răspunsese cu amabilitatea ei obișnuită cuvintelor de bun-venit rostite de Jane Gearing. Dar cum nimeni nu se uita urât la ea, tânăra ajunse la concluzia că se descurcase cum se cuvine. Se instală într-un balansoar și se

legănă în timp ce mama lui Rick fuma una din acele țigări care-l deranjau pe Rick. Era o țigaretă lungă și subțire ca și corpul lui Jane, și trăgea din ea cu ușurința pe care ți-o conferă obișnința. Trăsăturile sale se regăseau într-un mod frapant în cele ale nepotului ei.

De la tatăl lui, Roger nu moștenise decât ochii de un albastru profund, intens și genele lungi și întoarse. Era atât de frumos și de drăgălaș, încât Sandy simți că s-a atașat de el din prima clipă. Cum de putuse mama lui să-l părăsească? Deși era timid, se împrieteni repede cu gemenele.

În mod ciudat, Jane și Sandy aveau câteva trăsături comune: ochii căprui, chipul oval și părul bogat de culoarea mierii. Le-ai fi putut crede mamă și fiică.

Rick apăru pe neașteptate în spatele ei și sprijini paharul rece de umărul ei gol. Sandy tresări și se întoarse. El îi întinse aperitivul, șoptindu-i:

— Te iubesc.

Înainte ca ea să-i fi putut răspunde, Jane se apropie de ei. Cele două femei se așezară alături și începură o conversație animată. Sandy înțelese repede că fusese adoptată și simți o deosebită plăcere la acest gând.

În cursul zilelor următoare, Jane îi făcu pe toți să ducă o viață extrem de agitată. Le tachina pe gemene, făcându-le să le dea lacrimile de atâta râs. La toate poznele ei îl lua părtaș pe Roger ai cărui ochi străluceau de plăcere. Casa lui Sandy i se

păru splendidă și decorarea pereților cu ilustrate îi declanșă entuziasmul. Reuși un adevărat tur de forță învățându-l pe Sacripant trei cuvinte noi, din fericire în chinezește. Rick refuză să le traducă, chiar și numai pentru urechile lui Sandy. Merse chiar până acolo încât să spună cu voce tare că n-ar dori ca vreun chinez să se instaleze vreodată prin împrejurimi.

Mama lui, care nu părea să se simtă vreodată obosită, era decisă să se ocupe personal de amenajarea casei fiului ei. Mobilele fură trambalate de sus în jos și invers, perdelele fură schimbate și, cu ușile larg deschise, casa căpătă un aer de sărbătoare. O menajeră, doamna Long, fu angajată. Deși era culmea amabilității și priceprii, nu pentru aceste calități fusese aleasă de Jane dintre toate candidatele. În timpul primei lor întrevederi, doamna Long îi spusese cu severitate lui Jane care-i scotea degetul din gură nepotului său:

— În locul dumneavoastră n-aș face asta, doamnă Gearing. Eu am crescut patru copii și unsprezece nepoți. Pot să vă asigur că băiețelul nu-și va mai suge degetul decât când n-o să mai aibă chef.

Începând din acea clipă, doamna Long făcu parte din familie și nimeni nu-l mai certa pe Roger când își băga degetul în gură.

Când doamna Gearing plecă în Hawaii, lăsă în urma ei un gol greu de umplut. Mai ales că absența ei coincidea cu plecarea gemenelor la bunicii din partea tatălui lor.

În acea zi, Sandy se așeză pe terasa lui Rick, cu Roger jucându-se liniștit la picioarele ei. Ultimele cuvinte pe care i le spusese Jane, înainte de a pleca la aeroport împreună cu Rick, îi mai răsunau încă în minte:

„Nu, scumpa mea, nu mă conduce. Rick îmi ajunge și tot el le va duce la avion și pe fetele tale. Nu e diferență decât de o oră, deci nu va avea de așteptat prea mult. Despărțirile lacrimogene de față cu martori mi s-au părut întotdeauna caraghioase, deci inutile. Iar fetele tale sunt atât de mândre să călătorească singure, încât nu trebuie să le strici plăcerea cu o mie de recomandări făcute în ultimul minut. Le-ai crescut în așa fel încât să fie descurcărețe și independente, așa că nu uita că au aproape nouă ani."

Un pic umilită, dar nevrând să se vadă asta, Sandy o ascultase. Era clar că Jane avea dreptate. Așa că le lăsase să plece pe cele trei călătoare sub aripa ocrotitoare a lui Rick, și-l luase pe Roger în grija ei în acest timp.

Ce copil adorabil! I se agățase de genunchi și-și pusese capul în poala ei. Ea îl mângâia cu blândețe pe cap.

— Sandy?

Felul în care îi pronunță el numele o mișcă. Își ridicase spre ea ochii lui albaștri, atât de candizi.

— Da, dragul meu.

El își întinse mânuțele spre ea, pentru ca Sandy să-l ia în brațe, ceea ce și făcu imediat. De două săptămâni, copilul se

obișnuise să se refugieze în poala lui Sandy. Își bagă degetul în gură și ea îl lăsă să și-l sugă, conform sfaturilor doamnei Long. Apoi începu să se legene ca un bebeluș.

Așa îi găsi Rick la întoarcere. De jos, privi imaginea oferită de cele două capete apropiate unul de celălalt, urmând același ritm, și se bucură. Apropiindu-se, își dădu seama că Sandy și Roger aveau ochii închiși. Simți că inima îi face un salt în piept de surpriză și bucurie. În vârful picioarelor, ajunse în fața lor. Sandy întredeschise pleoapele. Timp de o clipă se priviră în tăcere. Apoi, ea își trecu mâna peste față ca să-și ascundă emoția. El se grăbi să-i șoptească:

— Draga mea, nu-ți face griji. Fetele tale sunt în siguranță.

— Știu, dar nu la ele mă gândeam. În sfârșit, și la ele… Sigur că-mi lipsesc, dar…

Își frecă obrazul de căpșorul lui Roger care nu se trezise.

— … mă gândeam la el! Trișezi, Rick. Mi-ai pus copilul ăsta în brațe, a intrat în viața mea, iar eu nu vreau să iubesc pe nimeni în afară de fetele mele. Acum, numai că l-am legănat pe Roger și simt că inima mi se topește de duioșie. Cum să înțelegi tu sentimentele unei mamei ai cărei copii au crescut și nu va mai avea niciodată alți bebeluși? El îmi umple un gol în inimă… Rick, nu credeam că mi-ar mai plăcea un copil, până…

— …până acum?

Își trecu degetele prin părul lui Sandy și ea se înfioră. De când venise mama lui, Rick nu mai încercase s-o

îmbrățișeze, s-o sărute, sau măcar să-i atingă brațul sau mâna. Mângâierile lui deveniseră o obișnuință pentru ea și-i lipseau îngrozitor.

— … până când m-ai întâlnit? Până când l-ai cunsocut pe fiul meu? Acum că ne iubești, vrei un bebeluș?

— Nu, nu mai vreau un bebeluș! Și nici nu mai pot avea unul! Și nici nu te iubesc!

Roger se cuibări mai bine în brațele ei și Sandy îl mai legănă puțin ca să nu se trezească. Schimbul lor de cuvinte îl trezise pe jumătate.

— Ești sigură?

Rick i-l luă pe Roger din brațe. Era ora somnului de după-amiază. Amândoi îl duseră pe băiețel în camera lui de la primul etaj, îl dezbrăcară și-l băgară în pat. Când coborau scara, Rick o luă de mână. Sandy ar fi vrut să fugă, dar o ciudată moleșeală o cuprinse.

Să se ascundă undeva? Nici o ascunzătoare nu era la îndemână. Și Rick, bineînțeles, nu va mai aștepta mult timp. Și își dădea seama că nici ea nu va rezista.

Imediat ce ajunseră pe terasă, Rick o conduse spre balansoar pe care se instală el, luând-o pe genunchi. Îi șopti la ureche:

— Vreu să mă însor cu tine, Sandy.

Sandy îl privi fără să scoată nici un cuvânt, simțind că i s-a tăiat răsuflarea.

— Ei bine, acest gen de declarație nu pretinde un răspuns? De exemplu ai putea izbucni în plâns, luându-mă de gât. Sau, dacă preferi, să te înroșești, îngăimând: „Oh, dar este ceva atât de neașteptat!" Sau ai putea să încerci să leșini, pentru ca eu să te pot susține.

— Ai citit prea multe romane siropoase.

— Draga mea, asta e tot ce găsești de spus? Fă un efort.

„Și alungă panica asta care te cuprinde fără motiv" spuse el în gând.

— Rick, de la început am spus foarte clar că nu vreau să... că eu...

Vocea i se stinse și Sandy renunță să mai continue. Stând cu mâinile încrucișate pe genunchi, nu reușea să-și regăsească sângele rece.

— Ei? reluă el. De ce te sustragi de la un răspuns direct? Nu reușești să vorbești? Din cauza emoției că o să te măriți cu mine?

— Nu...

Fără ca el să încerce s-o rețină, Sandy se ridică și se îndreptă spre balustrada care mărginea terasa. Din acest loc, unde se simțea parcă mai sigură pe ea, se întoarse cu fața spre el.

— N-ar merge, spuse ea.

— Daaa?! Și de ce, mă rog? Îmi placi, Sandy.

— Vrei să zici... fizic?

Fiindcă nu-i putea vedea expresia feței, Sandy fu convinsă că nimerise la fix. Pentru un bărbat „a plăcea" însemna clar „din punct de vedere fizic".

— Da, bineînțeles, spuse el, dar nu numai. Noi doi ne înțelegem perfect și din multe alte puncte de vedere, și știi prea bine asta. Pentru un motiv care îmi scapă, de fiecare dată când îți vorbesc despre dragoste te sperii.

Veni lângă ea și o luă în brațe.

— Nu te teme, scumpa mea, trebuie să ai încredere în mine. Niciodată n-o să te supăr.

„Ba da! Ba da!" șopti vocea ei interioară. Dar ce impact putea avea acest avertisment când dorința o îndemna să se arunce în brațele lui și să-l ia de gât? Sandy voia să-i simtă trupul lipit de al ei și tremura în așteptarea unei contopiri mai intime. De ce întotdeauna, dar absolut întotdeauna, trebuia să simtă atât de violent atracția pe care o exercita asupra ei?

— Fă dragoste cu mine, îi șopti ea. Suntem singuri… fetele mele sunt plecate… Hai să mergem la mine, așa cum voiai atunci, și vom putea face dragoste fără să ne pese de nimic altceva în afară de noi înșine… O să dormim unul în brațele celuilalt toată noaptea…

El îi luă mâinile și se desprinse din îmbrățișarea ei. Apoi se dădu înapoi cu un pas.

— Nu, spuse el.

— Nu? repetă ea, speriată.

— Nu, reluă el. Îți mulțumesc pentru propunerea ta, Sandy, dar eu te iubesc și te vreau, dar nu în aceste condiții. Dacă

mergem la tine, cât timp ne vom putea iubi astfel, pe ascuns? O zi? Două? O săptămână? Va trebui să fiu răbdător până când o să te hotărăști să te măriți cu mine? Sau, când fetele tale se vor întoarce, ne vom despărți?

Aceste cuvinte o atinseră drept în suflet, făcând-o parcă să înghețe.

— Auzindu-te, s-ar putea crede că sunt o egoistă.

— Asta e impresia pe care mi-o dai.

— Dar te înșeli, gemu ea, rănită și tulburată totodată. Să-mi împart nopțile cu tine ar reprezenta atâta fericire, atâta căldură, atâta plăcere… Te doresc, am nevoie de forța ta, de energia ta… de tine, în întregul ființei tale! Vreau să te simt în mine, să dorm în brațele tale și să mă trezesc alături de tine și să mai facem o dată dragoste și dimineața, așa cum scrie în romane. Nu m-am iubit niciodată cu soțul meu dimineața și… puțin îmi pasă de ceea ce crezi! Eu știu că nu sunt egoistă.

— Bineînțeles, Sandy, că nu ești. Nu ești decât blândețe și generozitate, dar vreau să trăiesc alături de tine mai mult decât niște partide de amor.

— Exact asta mă și sperie, îi mărturisi ea cu o voce slabă. N-am nimic altceva să-ți ofer și n-aș putea suporta să te dezamăgesc. Îmi imaginez deja cum ar fi să ne certăm…

— Nu…

El o sărută pe tâmplă, apoi gura lui alunecă până la buze pe care începu să le mângâie cu vârful limbii. Ea îl respinse.

— Nu, mai întâi trebuie să stăm de vorbă. Aș vrea să te fac să înțelegi de ce nu cred că putem avea un viitor comun… De exemplu, dacă îmi spui și-mi repeți că o să aduci niște invitați la cină și mă găsești în fundul grădinii, ocupată să ridic un mic baraj și fără nimic pregătit?

Ideea ei îl făcu să râdă.

— Prostuță mică! De ce crezi că am angajat-o pe doamna Long?

Ea clătină din cap, își dădu la o parte părul care-i căzuse pe frunte și reluă:

— Și dacă telefonează de la școală că Roger e bolnav și nimeni nu reușește să dea de mine? Fiindcă eu plantez niște flori pe cealaltă parte a colinei, pentru un client nou.

— Și de data asta îți repet, draga mea, că doamna Long e aici.

— Dar atunci, exclamă ea agasată, de ce nu te însori cu doamna Long?!

Sandy coborî treptele terasei, fugi pe cărare și trecu de grilajul care despărțea cele două proprietăți. Îi trebuia un loc să se ascundă de ochii tuturor și alese banca de sub bolta de trandafiri. Își înconjură genunchii cu brațele și începu să se balanseze repetând furioasă: „Nu! Nu vreau să mă mărit! Nu vreau să mă mărit!”

Capitolul 6

Sandy sfârși prin a se calma. Trase adânc aer în piept și admiră luna care se reflecta în iaz și mai departe, mult mai departe, luminile orașului aflat la poalele muntelui. Apoi, întorcându-și privirea spre arborii întunecați de deasupra capului ei și de pe proprietatea lui Rick, exclamă:

„Nu voiam să mă îndrăgostesc de tine! Dar acum e prea târziu!"

Zări în întuneric o luminiță care apăru pâlpâind, apoi deveni din ce în ce mai puternică. Ceea ce-i trezi atenția lui Sandy, fiindcă nu reușea să ghicească despre ce este vorba. Lumina respectivă se apropia urmând cursul râului. Plutea! Apoi dispăru brusc sub pod, apărând în iaz unde începu să plutească în apropierea locului în care se găsea Sandy. Tânăra întinse mâna ca să prindă ciudatul obiect.

Era o lumânare solid fixată pe o mică plută de lemn. De ea era prinsă o fundă cu o hârtie împăturită. Sandy o deschise și reuși să-i descifreze conținutul la lumina lumânării.

„Nu pe doamna Long o iubesc ci pe tine. Acum ridică-te, că doar n-o să-ți petreci noaptea în acest loc umed, și du-te acasă în patul tău. Totul se va aranja, îți promit, scumpa mea".

Fără semnătură, fără declarații pasionate. Nu era greu să ghicească autorul biletului. Singuratica Sandy primise prima ei scrisoare de dragoste. O băgă în corsaj și se îndreptă spre casă. Acolo citi din nou bilețelul, apoi îl puse într-o casetă în care-și păstra comorile.

Dimineața, compuse un răspuns pe care se duse să-l plaseze pe furiș sub ștergătoarele mașinii lui Rick.

„Un bărbat cu o privire atât de pătrunzătoare nu poate fi chiar atât de rău, dar nu-ți dai seama că te afli pe un drum greșit. Din păcate și eu te iubesc, deși ești prea sigur de tine și chiar provocator. Totuși, susțin în continuare că te înșeli."

Pândi toată ziua un răspuns și deși se postase de seara și-și petrecu chiar și o parte a nopții lângă iaz, nici o lumânare plutitoare nu trecu prin preajma ei. Rick îi găsise în mod sigur biletul. Atunci de ce tăcea?

Urmarea avu loc a doua zi. Revenind destul de târziu acasă, Sandy dădu de o cutie plasată chiar în pragul ușii ei. Cu mâinile tremurătoare o duse în casă și-i desfăcu funda. Ridică repede capacul și rămase stupefiată și emoționată până la lacrimi.

Era un neglijeu de mătase crem, împodobit cu o broderie fină și cu trandafiri din satin cu câte o perlă în mijloc. Mânecile bufante se opreau la cot. Într-o cutiuță de catifea se afla un colier splendid de perle.

Nici o carte de vizită! Dar era nevoie de ea? Acesta era răspunsul lui. Mergând cu precauție ca și cum se temea să nu strice splendidul lui dar, Sandy îl puse în dulap, cât mai departe de restul lucrurilor. Nu va purta neglijeul și colierul fără Rick. Dar nici în prezența lui! Hotărârea ei era luată, trebuia să-l evite cu orice preț.

Munca o va împiedica să se lase copleșită de tristețe. Munca o va salva!

*

* *

Plină de conștiinciozitate, Sandy supraveghea montarea spalierului. În curând caprifoiul îl va acoperi. Această parte din grădină spre care dădea camera proprietarului va fi un adevărat paradis înmiresmat. „Casa Gearing", după cum o numea ea, era o reușită.

De la romantica lumânare purtată de ape și cadoul lăsat în pragul ușii, Sandy nu mai dăduse nici un semn de viață și nici Rick nu mai luase nici o inițiativă. De mai mult de o spătămână erau ca niște străini unul față de celălalt. Din fericire, „Casa

Abbot" demarase cu succes. Sandy mai primise două contracte, ocazie foarte bună pentru a se consacra din plin muncii. Își programase în așa fel treburile, încât nu trebuia să se ducă la biroul din oraș al lui Rick, decât când știa sigur că nu se află acolo. Și în curând va putea să-și mai tragă puțin sufletul, fiindcă se apropia de sfârșit cu amenajările comandate de el.

Râul acesta, al cărui murmur se combina cu cântecul păsărilor și mirosul trandafirilor și caprifoiului, dădea un farmec extraordinar acestui loc. Umiditatea pe care o întreținea era propice dezvoltării unei vegetații luxuriante. Flori, tufișuri și arbuști ornamentali erau dispuse de ambele părți ale drumului pietruit care urca până în vârful colinei. Culorile vii erau o adevărată desfătare pentru ochi.

În apropierea unei bănci de piatră plasată pe marginea iazului, niște sălcii plângătoare se aplecau spre apa liniștită.

În timp ce admira acest spectacol, în căutarea vreunui detaliu care nu se potrivea ansamblului, Sandy îl văzu sosind, cu degetul în gură, pe micul ei vecin.

— Bună, Sandy, spuse el scoțându-și degetul din gură.

Se opri în fața ei și aerul lui nefericit o frapă.

— Bună, Roger, îi răspunse ea luându-l în brațe. Ce-i cu tine?

— Vreau s-o văd pe mama.

— Dragul meu… nu pot să fac nimic pentru tine.

Sandy se așează pe bancă și-l luă pe genunchi, strângându-l la piept. Sigur că era o greșeală din partea ei, fiindcă asta îi răscolea și mai mult dorința de a răsfăța un copil care să fie al ei. Dar cum să se împiedice să-l alinte pe băiețelul ăsta lipsit de dragostea mamei sale?

— Sandy, tu nu-l mai iubești pe tata?

— Dar… sigur că da, îl iubesc pe tatăl tău.

— Atunci de ce nu mai vii pe la noi?

— Fiindcă am o mulțime de treburi pe cap.

— Sandy, cântă-mi ceva.

Ea încercă din toată inima să-i facă pe plac, dar nu putu juca mult timp teatru. Vocea i se frânse.

— Să știi că nu prea am chef de cântat astăzi.

— Totuși, adineaori fluierai. Te-am auzit. Îmi place când fluieri.

Fluierase ea? Nu și-ar fi închipuit așa ceva. Era posibil ca o persoană să fluiere când e atât de supărată?

— Tu știi să fluieri, Roger?

— N-am voie să fluier.

— Cine ți-a interzis asta și de ce?

— Fiindcă fac zgomot.

Biuneînțeles că Elaine se afla în spatele acestei interdicții, și nu Rick sau doamna Long.

— Cred că acum ai voie să fluieri. Te ascult.

Sprâncenele băiețelului se ridicară uimite.

— N-o să mă certe tata?

— Categoric nu. E atât de mândru de tine… Dar să știi că nu poți să fluieri cu degetul în gură. O să-ți arăt eu cum să faci.

Roger își scoase ascultător degetul din gură, consimți să-și rotunjească gurița și scoase un zgomot care nu avea nimic melodios în el.

— MaI ai de învățat, Roger. Dar e de ajuns să exersezi și o să reușești foarte bine dacă perseverezi.

— Să perseverez? Ce înseamnă asta?

— Să încerci, să mai încerci o dată și încă o dată, să încerci mereu…

În spatele lor se făcu auzită o voce.

— Perseverența e un cuvânt care merită să fie reținut.

Rick apăru în fața lor și privirea lui albastră o fascină. Nu putu schița nici cel mai mic gest ca să facă ce trebuia: să dispară din fața lui așa cum își propusese de fiecare dată când se gândise la el în ultimul timp. Ținând-o în continuare sub puterea privirii lui, el îl întrebă pe Roger:

— Vrei să faci ceva pentru mine?

— Da, tăticule. Sandy mă învață să fluier.

— Bună idee, dar du-te repede să-i spui doamnei Long că trebuie să… înveți să cureți legumele.

Făcând niște ochi mari și încântați, copilul o luă la fugă. Abia dispăruse după cotitură, că Rick și Sandy se aruncară unul în brațele celuilalt, ca și cum viața lor depindea de asta. După un timp, Rick își recăpătă suflul și-i spuse:

— Mi-ai lipsit nespus de mult! Îmi doream să te țin în brațe, atât de blândă, atât de dulce. Simțeam că înnebunesc. Așa că cedez… Dacă nu vrei să te măriți imediat, nu mai insist. Am prea mare nevoie de tine.

— Rick, și eu la fel… Nu mai puteam.

— N-o să te mai las niciodată să fugi.

Sandy nu se mai opuse când el o luă de mână și o trase spre casa lui. Urcară în tăcere scara și ajunseră în camera lui Rick. El închise cu grijă amândouă ușile. O lungi pe patul lui și, cu gesturi precise, îi scoase hainele. Sub sărutările lui, Sandy simțea că revine la viață.

Când Rick ajunse la lenjeria de dantelă, ea scoase un strigăt de protest. Fiindcă bărbatul se miră, Sandy râse încurcată.

— Dragul meu, te rog… vreau să fiu curată și tu m-ai luat după ce transplantasem niște răsaduri. Lasă-mă să fac un duș…

El râse și o luă de mână ca s-o ajute să se ridice în picioare.

— Sandy, e adevărat? Te-ai înroșit… privește-mă în ochi.. Nu-mi vine să cred, ești timidă!

Cum el încercă să facă un gest ceva mai îndrăzneț, ea îl opri.

— Nu sunt obișnuită să stau complet dezbrăcată în fața unui bărbat…

Își încrucișă brațele pe piept, ca pentru a se proteja. Rick înțelese și-i acoperi umerii cu o haină așezată pe spătarul unui

scaun. Apoi, calm, fără să se grăbească dar nici să tragă de timp, se dezbrăcă la rândul lui. Cât putea fi de frumos un bărbat! Sandy uită de rușine și se lipi de el, lăsându-și mâinile să-i mângâie în neștire corpul și unindu-și buzele cu ale lui.

Rick o ridică în brațe ca și cum era ușoară ca o pană și o duse astfel până în baie. Tot ținând-o în brațe, reuși să deschidă robinetele și se băgară împreună sub duș. Tot împreună se întoarseră în pat și Sandy, arzând de dorință, se lăsă purtată de un vârtej de plăceri, necunoscute ei până în prezent.

După ce făcură dragoste rămaseră nemișcați, ochi în ochi, extrem de fericiți. Sandy îi zâmbi.

— Nu știam că pot simți așa ceva, Rick. Va fi la fel și data viitoare?

Rick o acoperi cu trupul lui și o mângâie cu dragoste înainte de a-i răspunde:

— Va fi mai bine decât îți poți închipui… Credeam că mă cunosc, că știu de ce sunt în stare, dar tu m-ai învățat că pot merge mult mai departe. Niciodată n-aș fi crezut că pot simți așa ceva… o asemenea beție a simțurilor.

Sandy citi în ochii lui că acesta este adevărul și mai văzu că o dorește din nou. De data asta, el nu-și mai stăpâni patima și făcură dragoste fără nici un fel de reținere. Apoi adormiră înlănțuiți. Când ea se trezi, mult mai târziu, se făcuse noapte. Rick se trezise și el și o mânca din ochi.

— Experiența asta, scumpa mea, e o dovadă suficientă că ne iubim. Știi și tu asta, nu-i așa? Nu ne mai putem despărți. Nu, nimic nu ne va mai putea despărți.

Ochii lui Sandy se întristară și puse un deget pe buzele lui Rick ca să-l împiedice să spună mai mult. El întredeschise buzele și-i cuprinse tot degetul, fără să înceteze s-o fixeze.

— Când am primit bilețelul tău, am crezut că toată lumea e a mea, spuse el ceva mai târziu. Mă iubeai! Faptul că recunoșteai asta era un lucru minunat! Am venit imediat la tine acasă, dar tu plecaseși deja la lucru. M-am gândit să vin după tine, dar apoi am renunțat. În ziua următoare, m-am întors târziu acasă și când am luat-o pe cărare, am văzut că tu închiseseși portița. Am vrut să-ți trimit un alt mesaj prin intermediul lumânării plutitoare, dar vântul o stingea mereu… Așa că m-am decis să renunț la lumânare, fiindcă acum îmi trebuie una care să dureze o veșnicie, la fel ca dragostea noastră. O s-o aprind în același timp cu tine.

Sandy îl întrebă în șoaptă:

— Ce fel de lumânare trebuie să caut?

— Scumpo, vei găsi una fără să cauți mai departe de aici… da, de aici.

Își puse mâna pe inimă, ceea ce o emoționă la culme pe Sandy.

— Dragostea noastră nu poate să moară, Sandy. Nu poate decât să crească zi după zi.

— Te-ai gândit că și tu și eu ne putem schimba? Știi bine că e greu de trăit împreună, chiar dacă există dragoste într-un cuplu. Adeseori căsătoria nu durează decât datorită copiilor. Noi doi avem împreună trei copii, Rick, care se vor simți îngrozitor de nefericiți dacă ne vom despărți vreodată.

— Dar de ce vezi astfel lucrurile?

— Când te-ai căsătorit cu Elaine, îți închipuiai că te vei despărți vreodată de ea? O iubeai și te gândeai că-ți vei petrece tot restul vieții alături de ea, nu-i așa?

Rick se așeză și-și scărpină bărbia, gânditor. În cele din urmă, spuse:

— Foarte bine, ai drepate. Dar nu eram cel care sunt acum. Astăzi nici nu mi-ar trece prin gând să-mi leg viața de o femeie ca Elaine. Era impulsivă, incapabilă să ia o hotărâre. Trebuia întotdeauna s-o sfătuiesc, s-o încurajez. Se consulta cu mine în cele mai mici amănunte ale vieții zilnice. Ceea ce-i lipsea era puțină minte. Elaine era o femeie-copil capricioasă. Am înțeles foarte repede că mi-ar fi convenit mai mult o femeie care să fie tovarășa mea de viață, nu copilul meu. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu o femeie cu capul pe umeri, cu cineva așa ca tine. Și acum că te-am găsit, vreau să mă însor cu tine. Așa stau lucrurile.

— Uiți că timp de cincisprezece ani de acum încolo voi avea de lucru până peste cap din cauza datoriilor pe care trebuie să le rambursez.

— Putem s-o facem împreună, draga mea.

— Nu, spuse ea categoric. Nu e treaba ta, Rick. Vreau să mă mărit cu tine liberă de orice angajament, dar o să am curajul să aștept cincisprezece ani?

El o luă în brațe și o strânse la piept.

— Am înțeles bine? M-ai lăsat să înțeleg că vei sfârși prin a te mărita cu mine?

— Hmm… da.

— Scumpo, m-ai făcut teribil de fericit! O să vezi, o să te protejez, o să te iubesc și n-o să las pe nimeni să te supere în vreun fel.

Când îi atinse pieptul cu o mișcare mângâietoare, Sandy se cuibări la pieptul lui și, încă o dată, se lăsară purtați de valul dorinței lor.

Mult mai târziu, când ea se ridică și începu să se îmbrace, el aprinse veioza și o rugă:

— Nu pleca! Rămâi cu mine, scumpa mea. Rămâi toată noaptea asta și toate nopțile care vor veni.

— Imposibil. Copiii mei ne-ar putea surprinde. Când gemenele sunt acasă, nu ne putem petrece noaptea la mine. Același lucru e valabil și la tine, din cauza lui Roger. El e convins că tu dormi singur în patul tău, și nu trebuie să-l dezamăgești.

Rick se îmbrăcă oftând.

— Sper că mai târziu n-o să ai pretenții la paturi separate sau, și mai rău încă, la camere separate? Vorbesc de timpul când vom avea amândoi verigheta pe deget.

Ea clătină din cap, și, ca o proastă, se simți cuprinsă de timiditate fiind nevoită să-și pună desuurile în fața lui. Perspectiva de a fi căsătorită cu Rick, de a se trezi în fiecare dimineață alături de el, o făcea să se simtă ametită. În timp ce-și încheia bluza, o bucurie neașteptată puse stăpânire pe inima ei.

— Nu e nevoie să mă conduci, îi spuse ea când Rick îi deschise ușa.

— Oh, ba da, scumpa mea, ești prea prețioasă pentru mine.

— Foarte bine, dar atunci nu mai departe de grilaj!

Rick îi întinse cheile.

— Ia-le, fiindcă altfel n-o să mă pot împiedica să mă strecor în grădina ta peste o oră-două ca să te reîntâlnesc.

Ajunși la portiță, Rick o sărută cu pasiune, apoi îi șopti:

— Somn ușor și nu uita că te iubesc.

Totuși, pe la miezul nopții, Sandy se trezi brusc, pradă unei spaime nejustificate. Reuși cu greu să se liniștească și să adoarmă la loc.

Capitolul 7

Trosniturile pe care le auzea de afară, apoi croncănitul acela ascuțit, se datorau lui Sacripant? Era oare rănit? Sandy sări în picioare și-și puse repede halatul. Nu avu nici măcar timp să-și lege cordonul, fiindcă frica o paraliză într-o secundă. Fum! Trăgea fum pe nas și auzea trosnetul flăcărilor.

Foc! Imediat gândul ei se îndreptă spre gemene, apoi își aminti cu o imensă ușurare că fetele erau la bunicii lor. Sandy se repezi spre ușă, apoi se opri brusc. Teama că incendiul se va înteți din cauza curentului o făcu să schimbe direcția și încălecă pervazul, apoi ezită.

Caseta, prețioasa ei casetă cu comori. Imposibil să se despartă de ea. În interiorul acesteia se găseau acte, fotografii, desene de ale copiilor, diverse hârtii…

„Scrisoarea mea de dragoste!" Sandy deschise dulapul și vru să-și ia caseta dar nu reuși s-o scoată fiindcă se prinsese de

ceva… Cu un efort disperat, făcându-și vânt, tânăra reuși să scoată raftul cu totul, dar își pierdu echilibrul și se prăbuși pe podea, între pat și fereastră. În acel moment ușa sări din țâțâni din cauza suflului provocat de foc, și flăcările pătrunseră în încăpere, propulsate de aerul fierbinte.

Mirosul îngrozitor de păr pârlit îi pătrunse în nări și în gât. Se ridică, se repezi la fereastră cu caseta strânsă la piept și încălecă pervazul. Ajunsă afară, teafără și sănătoasă, Sandy stinse flăcările mici care începuseră să-i ardă poalele halatului și, tot cu caseta în mână, se îndreptă spre ușa bucătăriei. Era bine încuiată cu cheia, ca în fiecare noapte de altfel!

Sparse cu piatra fereastra de la parter și, simțind că-i vâjâie urechile, ridică receptorul telefonului. Era o căldură îngrozitoare, dar nu se lăsă și formă 0, numărul de urgență.

Vocea care-i răspunse era atât de liniștită, încât se simți puțin șocată. „Vă ascult…” spunea aceasta, ca și cum persoana de la celălalt capăt al firului nu se afla într-o situație disperată.

— Casa mea arde!

Centralista îi ceru adresa și, la fel de calmă, o anunță că ajutoarele vor sosi imediat.

— O să auziți în curând sirenele. A mai rămas cineva în interiorul casei?

Din fericire, nu! Și Sandy înțelese că telefonista îi vorbea pe acest ton ca să n-o sperie. Imediat ce auzi urletul sirenelor de pe mașinile de pompieri, Sandy închise și ieși să deschidă grilajul.

Jack sosi în goană, cu ochii ieșiți din orbite, cu părul alb vâlvoi în jurul capului. O ajută să împingă grilajul, apoi o luă pe Sandy în brațe. Fără să scoată nici un cuvânt, priviră trecând prin fața lor mașinile sosite în ajutor, cu sirenele urlând. Virară într-un scrâșnet infernal de roți și opriră. Imediat, pompierii scoaseră furtunurile și le îndreptară spre casa în flăcări.

În interiorul a ceea ce fusese o casă confortabilă, aproape o mie de cărți ilustrate ardeau, la fel ca și numeroasele amintiri strânse din toate colțurile lumii. Fotografiile puse în cutii se înnegreau și se transformau în scrum: Sandy la cinci ani, cocoțată în vârful unui arbore și ajutată să coboare de un pompier zâmbitor, Sandy la unsprezece ani suflând într-o trompetă aproape la fel de mare ca și ea, Sandy la douăzeci de ani îmbrăcată în rochie de mireasă lângă un Alex rigid… atâtea și atâtea amintiri transformate în fum și scrum!

Constatând că micul ei bonsai, întâi ars apoi înecat sub trombele de apă, era sortit pieirii, simți că-i dau lacrimile. Un torent de lacrimi începu să i se rostogolească pe obraji, plângând-o pe bunica ei, pe bunicul ei și pe toți cei apropiați ei, care ar fi suferit din cauza stricăciunilor provocate de incendiu.

Câteva fotografii ale mamei sale dispăreau și ele.

În ochii lui Jack citi aceeași tristețe, aceeași disperare mută. Dar el reuși totuși să-i surâdă ca s-o încurajeze. El își va păstra toate amintirile în suflet, în ciuda anilor pe care-i mai avea în față.

„Sandy!" Prenumele ei, urlet în noapte, o făcu să se întoarcă. Silueta unui bărbat se zări în depărtare. Fugea ca un nebun spre casa în flăcări și îmbrânci doi pompieri care încercaseră să-l rețină. Sandy se repezi în întâmpinarea lui, înainte ca cei doi bărbați să-i tragă vreo scatoalcă. Era Rick, îngrozit, care o luă în brațe și o strânse s-o înăbușe.

— Am crezut că erai înăuntru și voiam să te salvez. Am văzut focul fiindcă nu puteam să dorm. Ah, ce spaimă am tras! Am crezut că o să te pierd pentru totdeauna!

Îi cuprinse capul între mânile lui puternice și-i acoperi fața cu sărutări, apoi se îndepărtă brusc, își retrase mâinile și o privi speriat.

— Sandy, scumpa mea, ți-a ars părul… părul tău lung și frumos…

Sandy își dădu abia acum seama că avea arsuri mici cam pe tot corpul și că era moartă de oboseală și frică. Ar fi vrut să se ascundă, să doarmă, să se cuibărească la pieptul lui Rick, dar el o ținea acum la distanță.

— Nu, nu… lasă-mă să te văd… vreau să te ajut, Sandy. Ești rănită!

— Nu, sunt doar niște arsuri superficiale și acum nici nu-mi mai e frică. Dar totul s-a terminat și nu mă pot împiedica să tremur.

Un pompier interveni, urmat de Jack care-i întinse lui Rick o cuvertură pentru a o înveli pe Sandy, care începuse să aibă frisoane.

— E rănită, spuse el, și a suferit un șoc îngrozitor. Chemați o ambulanță.

Protestele lui Sandy părură fără efect până când fascicolul unei lanterne îi lumină fața. Sprâncenele fuseseră și ele arse și obrajii îi erau plini de dâre negre. Totuși, era evident că nici o arsură nu era gravă.

— Vă asigur că mă simt bine, insistă ea.

— Așa e, doamna este în afara oricărui pericol, spuse un pompier. Dar dumneavoastră, domnule, sunteți rănit. Cum de s-a întâmplat asta?

— A trebuit să sar peste un grilaj înalt ca să intru pe această proprietate, și am căzut.

— Dar altceva nimic?

— Nu, am alergat tot lungul drumului. Mi-aș fi dat seama dacă aș fi avut ceva rupt. Dar fiți amabil și chemați o ambulanță ca s-o transporte pe logodnica mea. Sau voi fi obligat să fac un raport superiorilor că nu vă faceți datoria cum trebuie?

— Rick!

— Nu-i nimic, doamnă. Domnul e doar puțin agitat. Dacă-mi permiteți, o să vă examinez mai atent și atunci voi putea lua o hotărâre.

Ca să-l potolească pe Rick, Sandy acceptă să se supună unui examen rapid, efectuat de un asistent medical specializat în ajutorul de urgență. Acesta nu

descoperi nimic îngrijorător. Totuși, când vru să se așeze, simți că o lasă genunchii și fu gata să se prăbușească.

— Ce ți s-a întâmplat?

— E caraghios… dar mă ustură fesele. Camera mea era ca un cuptor când am reușit să ies pe fereastră.

Rick se îngrijoră din nou și strânse la piept trupul fragil al iubitei sale. Pieptul lui puternic forma o pavăză împotriva oricărui rău, oricărei dureri.

— O să vă examinez mai îndeaproape dacă-mi permiteți, spuse asistentul.

După ce privi cu atenție porțiunile respective ale corpului, ajunse la concluzia că pe moment nu avea de ce se teme, dar îi sugeră ca a doua zi să se ducă la medicul ei.

— După cât se pare, ați fugit la timp!

Fără îndoială că Sandy făcu o mutră vinovată, fiindcă privirea bărbatului deveni mai pătrunzătoare când o întrebă:

— V-ați întors cumva în cameră?

Ea își feri privirea, puțin încurcată.

— Nuu…

Rick deveni curios.

— Ce vrei să spui?

Nesimțindu-se în stare să mintă, Sandy mărturisi:

— Vreau să spun că eram aproape afară când mi-am dat seama că nu luasem…

Cum să spună prin cuvinte ceea ce însemna caseta pentru ea? Cum ar fi putut înțelege cei doi bărbați că această casetă conținea toată copilăria ei, tinerețea, familia și prietenii ei?

— … polița de asigurare și alte hârtii importante… dar am avut timp să mă întorc fără să risc prea mult.

Rick mormăi furios, dar nu spuse nimic.

Împreună cu Jack supravegheară fără să se miște din loc munca făcută de pompieri. Fumul o făcea să tușească și Sandy ar fi dorit să se îndepărteze dar nu avea curajul. Parcă era țintuită locului, pândind ca ultima scânteie să se stingă. Sacripant se așeză croncănind pe genunchii lui Jack care stătea pe iarbă. Sandy își aminti atunci că țipătul lui o trezise din somn și declară că el îi salvase viața. Amândoi bărbații îi dădură dreptate.

— O să-i fac cadou o cutie plină cu chei, promise Rick.

O echipă de televiziune se apropie de el; le dădu explicațiile cerute, apoi reveni lângă Jack și Sandy.

— Veniți la mine amândoi. Jack, casa mea are mai multe camere de oaspeți neocupate în prezent. Casa ta n-a ars dar este plină de fum și aerul e probabil irespirabil.

După cum își închipuise Sandy, Jack îi mulțumi dar îi refuză oferta și se îndepărtă cu pași târșâiți spre locuința lui situată în spatele serelor.

Doamna Long aștepta în fața casei lui Rick. Era complet îmbrăcată și se pieptănase cu grijă, ca de obicei. Trăsăturile i

se destinseră într-un surâs când îl văzu pe Rick apărând împreună cu Sandy. Apoi ochii i se măriră de uimire descoperind pe brațul îndoit al stăpânului ei o pasăre neagră care vorbea tot felul de bazaconii.

— Biata mea micuță! se înduioșă ea văzând-o pe Sandy mai de aproape, vino cu mine. Ai nevoie întâi de o baie bună și apoi de un păhărel de whisky.

— Îți mulțumesc, doamnă Long, spuse Rick conducând-o pe Sandy în casă, dar o să mă ocup personal de ea. Încă o dată îți mulțumesc, dar du-te repede la culcare. Roger se va trezi peste vreo două ore.

Sandy nu reacționă în nici un fel, fiind încă în stare de șoc, când Rick o duse în baie. Luă prețioasa casetă pe care Sandy o strângea sub braț și o puse pe masa de toaletă. Apoi îi scoase cămașa de noapte și dădu drumul la duș. În timp ce-i spăla părul și o freca pe corp cu o spumă parfumată, ea rămase nemișcată ca o statuie. Dar pielea ei palidă căpătă încetul cu încetul o culoare normală.

Când ieși din baie, el o înveli într-un halat pufos de baie și-i șterse părul.

Apoi Rick o băgă în pat ca pe un copil și o acoperi. Pe urmă se culcă lângă ea, ținând-o strâns în brațe, mâinile lui masând-o cu blândețe ca să se destindă.

Chiar cu ochii închiși, Sandy vedea flăcările și le auzea trosnetul. Se ridicară zorile, primele raze de soare pătrunseră prin

perdelele groase fără să reușească să alunge îngrozitoarele imagini care o asaltau. Doar contactul cu trupul lui Rick reușea s-o mai liniștească, cu mirosul lui bărbătesc și bătăile regulate ale inimii.

Când tremurul ei încetă, Rick crezu că Sandy adormise în sfârșit, dar ea își ridică puțin capul și-i spuse cu o voce fermă:

— Te iubesc, Rick. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în noaptea asta.

— Scumpa mea, nu ai de ce să-mi mulțumești că am ajutat ființa la care țin cel mai mult pe lumea asta! Știi că vreau să veghez asupra ta, să te fac fericită.

— Iubește-mă, șopti ea întorcându-se spre el. Vreau să fii cu totul al meu.

— Ai face mai bine să dormi, replică el, dar fără convingere.

Buzele lor se întâlniră. Tensiunea acumulată trecu în îmbrățișările ei și în curând un geamăt de plăcere țâșni de pe buzele lui Sandy, când Rick îi dădu ceea ce aștepta de la el. Cambrată sub corpul acestui bărbat, gâfâind și roșie la față din cauza dorinței, ea se lăsă în voia lui, înfrunptându-se cu nesaț din toate plăcerile dragostei. Apoi se destinse complet, uitând de toate întâmplările îngrozitoare ale nopții trecute.

— Te iubesc, șopti ea. Te iubesc atât de mult…

Când își recăpătă puțin puterile, Sandy începu să-l mângâie pe Rick cu niște mâini lacome, bucuroasă să-i simtă puterea mușchilor și părul de pe piept. Îi plăcu mormăitul care scăpă

de pe buzele lui Rick când își plimbă limba pe unde trecuseră mâinile ei și felul cum i se încordase abdomenul sub sărutările ei.

— Sandy, șopti el, mă chinuiești.

Ea îl iubi așa cum o iubise și el, dorind să-l facă să simtă tot atâta plăcere câtă îi oferise și el.

În sfârșit, oboseala își spuse cuvântul și somnul puse stăpânire pe ei. Sandy pătrunse într-o lume de vis, de unde coșmarurile fuseseră alungate.

Când se trezi, soarele se afla sus pe cer. Complet îmbrăcat, Rick stătea așezat pe marginea patului și-i întindea o ceașcă de cafea. Zâmbitoare, fericită, tânăra se ridică și se sprijini de pernele pe care Rick le aranjă pentru ea. Apoi începu să-și bea cafeaua cu înghițituri mici.

— Ești atât de frumoasă… spuse el cu blândețe.

Nu mai adăugă nici un cuvânt, ca și cum nu era nevoie să spună mai mult pentru a-i dovedi dragostea lui. Când Sandy își termină cafeaua, el îi aduse o tavă pe care i-o puse pe genunchi. Îi pregătise ouă cu șuncă și pâine prăjită unsă cu unt și dulceață.

— Te-ai trezit de mult?

— De destul de mult timp ca să-mi lipsești. Acum mănâncă. Vreau să termini tot ce se află pe tavă.

Ea îi dădu ascultare fără să se forțeze vreun pic, fiindcă murea de foame, și el lua apoi tava.

— Un inspector trebuie să vină peste o oră, dar nu va apărea în mod sigur mai devreme de două ore. Ai timp să-ți faci toaleta până mă întorc.

Dar nu făcuse nici trei pași pe culoar când un strigăt de spaimă îl făcu să scape tava din mâini. Reveni în fugă în camera lui și intră în baie. Sprijinită de un perete, cu fața ascunsă în mâini și legănându-se cu o micșare disperată, Sandy gemea.

El îi îndepărtă mâinile și o privi.

— De ce țipi? Ce ai?

Ea ridică spre el o privire tragică și hohoti de plâns:

— Spuneai că sunt frumoasă, dar m-ai mințit!

Un strigăt lung urmă această declarație, apoi ea continuă:

— Nu mai am sprâncene! Nu mai am gene! Părul mi-a ars pe jumătate! Arăt groaznic. Și nici nu mai am cu ce să mă îmbrac!

Din nou grozăvia dezastrului o făcu să se arunce la pieptul lui Rick, căutând consolare.

— Nu mi-a mai rămas nimic! Tot ce mi-a lăsat bunica mea a dispărut în flăcări, mobilele pe care le întreținea cu atâta grijă, bibelourile și obiectele de artă pe care le păstrase pentru mine… am pierdut totul! Și micuțul bonsai pe care l-a plantat special pentru mine. De douăzeci și nouă de ani suferea că n-a avut ocazia să mi-l ofere și acum a pierit în flăcări! Și bicicletele gemenelor! Am economisit ca să le cumpărăm, de ocazie, bineînțeles și fetele țineau atât de mult la ele.

Copiii mei nu mai au casă! Nu mai au jucării! Nu mai au haine! Nu mai am nimic, nici măcar o rochie, și tremur de frig!

Un hohot de râs scăpă de pe buzele lui Rick. Se temuse că i se întâmplase ceva grav lui Sandy, încât ușurarea lui se transformă în ironie. O înveli într-un prosop mare și se așeză pe marginea căzii. Apoi o luă pe genunchi.

— Ești încântătoare, ești frumaosă ca o floare, îmi aparții și te iubesc ca un nebun. Nu mai plânge, scumpa mea. Tu și copiii tăi aveți o casă și tu știi asta…

Șterse cu degetul ultimele lacrimi care se mai rostogoleau pe obrajii ei și o sărută pe vârful nasului. Apoi o puse jos și o întrebă cu severitate:

— … dacă nu cumva te-ai gândit să locuiești cu mine doar după căsătorie?

— Oh… Nu… Dar ceremonia nu va avea loc imediat.

— Cum asta? Dar în cât timp dorești să aibă loc? Nu peste mult timp, sper?

— Nu… dar… Trebuie să așteptăm întoarcerea gemenelor, nu-i așa? Și Roger, cu el ai vorbit?

El dădu din cap, întrebându-se de ce acest subiect părea s-o îngrijoreze atât de mult. Sandy continuă:

— Ei bine, trebuie să le spunem și copiilor noștri. Când gemenele se vor întoarce…

Se schimbă la față și trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni din nou în plâns.

— …Cum o să le spun că nu le-a mai rămas nimic? Mai ales dacă n-o să reușesc să dovedesc societății de asigurare că a fost un scurtcircuit…

— Va fi o luptă dură, bineînțeles, dar voi fi alături de tine și nu uita că ai reușit să salvezi prețioasele polițe de asigurare. Tot ce ai pierdut îți va fi înapoiat.

Cum caseta „cu comori" se afla tot pe masa de toaletă, el o deschise ca să scoată polița care va avea darul s-o liniștească pe Sandy. Dar după ce scotoci prin ea, trăsăturile lui se înăspriră și rosti cu o voce metalică:

— Asta numeai tu acte de asigurare? Astea sunt prețioasele documente pentru care ți-ai riscat viața?

Aruncă pe jos o pereche de papuci bărbătești din pâslă roșie și scotoci din nou prin cutie. În urma papucilor, zburară pe gresie diverse hârtii, fotografii, carnete…

— Și asta? Țineai atât de mult la ea încât te-ai întors într-o cameră cuprinsă de flăcări? Pentru obiectele de toaletă care au aparținut unui bărbat, în prezent mort?

Scoase o trusă de toaletă care-și luă la rândul ei zborul. Obiectul atinse umărul lui Sandy, făcu să alunece prosopul în care era înfășurată și căzu pe jos. Din casetă, Rick mai scoase o cutie de carton care conținea o spumă de ras, un after-shave și o apă de colonie bărbătească. Ochii lui scânteiau de mânie și gura nu mai era decât o linie pe chipul ce devenise cenușiu. Respira sacadat, apoi explodă:

— Să te ia naiba! Asta e polița ta de asigurare? Aici sunt o grămadă de lucruri inutile! Tu ții la ele mai mult decât la orice pe lume, fără îndoială, dar eu n-am ce face cu ele! Ai fi putut foarte bine să le lași pradă flăcărilor. Și papucii ăștia! Ca și cum ai fi avut nevoie de ei în casa mea! Sau au rol de talisman? Totul este ridicol! Femeia pe care o voiam de soție trebuie să respecte o scară corectă a valorilor, să știe ce e și ce nu e important, dar tu nu corespunzi acestui model! Ia-ți prețioasa ta cutie și… Unde te duci?

Reuși s-o prindă și s-o lipească de perete.

— Ești dezbrăcată!

— Fiindcă nu mi-a mai rămas nimic! strigă ea. Lasă-mă să plec. Fiindcă plec. N-o să mai rămân nici un minut să ascult toate ororile astea care-ți ies din gură. Am suportat destul cu Alex timp de cinci ani și nu țin să mai am o asemenea experiență cu cineva, indiferent cine ar fi el. Nu, niciodată! Și acum, lasă-mă în pace! Prefer să mor decât să mai petrec un singur minut în casa ta.

— Și totuși ești obligată s-o faci. N-o să te las să pleci așa.

Mâinile bărbatului o strângeau cu putere, împiedicând-o să plece.

— Nu ești capabilă în acest moment să iei o hotărâre, indiferent care ar fi aceasta, adăugă el furios. Deci o să mă asculți!

Sandy știu atunci ce înseamnă să vezi roșu în fața ochilor. Avu impresia că o pânză roșie îi joacă prin fața ochilor, ca la tauri, și-l înfruntă pe Rick. Ochii ei aruncau fulgere.

— Să te ascult! Îndrăznești să-mi spui mie asta? Îți închipui fără îndoială că, dacă m-am culcat cu tine, ai niște drepturi asupra mea? Ai descoperit că nu sunt femeia care-ți trebuie și-ți convine? Asta e? Ei bine, permite-mi să-ți răspund că ești exact genul de bărbat de care mă tem cel mai mult! Adevăratul mascul arogant, sigur pe el, autoritar, tiranic și brutal!

Își termină peroarația cu un strigăt mânios și strânse din maxilare cu atâta putere încât îi scrâșniră dinții.

— Numai o brută poate face să tacă o țață ca tine!

După această insultă, Rick ieși trântind ușa de la baie cu atâta violență încât o oglindă căzu de la locul ei și se sparse pe gresie.

Tremurând de furie, Sandy rămase locului și nu reveni la realitate decât când se auzi strigată din spatele ușii. Doamna Long o întreba dacă poate să intre. Aceasta îi întinse două pachete mari și dispăru fără să scoată nici un cuvânt.

Cu multă precauție, ca și cum pachetele respective conțineau șerpi, Sandy desfăcu sforile cu care erau legate. Dar conținutul nu prezenta nici un pericol.

Erau niște desuuri din dantelă, roz și bleu. Pe urmă un taior de bumbac împreună cu două bluze asortate, sandale și pantofi cu toc, blugi, o trusă de machiaj… Rick nu uitase nimic.

Mai ales cămașa de noapte, din satin cu o broderie bogată, o încântă. Sandy privea gânditoare această toaletă somptuoasă în ciuda aparenței sale simplități, întrebându-se dacă… Apoi se smulse din visare și se repezi să facă un duș. Se frecă pe tot corpul, cu un fel de furie.

După ce se șterse, încercă hainele și fu uimită că i se potriveau perfect. Își aminti atunci de mâinile care o atinseseră. Rick îi cunoștea perfect dimensiunile, rotunjimile… Blugii i se mulau perfect pe coapse, nefiind totuși exagerat de strâmți ca s-o jeneze. Un tricou roșu dădea o notă veselă ținutei ei; deși se fardă cu atenție, nu reuși să-și mascheze cuta amară a gurii.

Luă peria nouă de păr, dar, după ce și-o trecu de câteva ori prin păr, o puse pe măsuța din baie. Lacrimile îi umpluseră ochii și o împiedicau să continue. Unde era părul ei splendid de care era atât de mândră?

Vrând să-și facă puțin curaj, Sandy încercă să-și dea cu rimel pe gene. Dar și acestea erau aproape distruse! Cu un oftat din adâncul pieptului, aranjă toate lucrurile într-o cutie și fugi din casă în vârful picioarelor. Se întorcea la ea, dar unde mai era casa ei acum?

Niciodată Sandy nu mai simțise cu atâta putere sentimentul de singurătate.

Capitolul 8

Stând pe pajiște, cu ochii fixați spre rățuștele de pe iaz pe care nici nu le vedea măcar, Sandy nu reușea să scape de gândurile ei negre. Pașii lui Rick răsunară pe pietriș și el se postă în curând în fața ei. Purta un tricou albastru, sandale de piele, și-și băgase mâinile în buzunarele șortului alb. Amândoi se priviră în tăcere. În cele din urmă, Sandy șopti:

— M-am purtat ca o proastă.

— Nu, protestă el cu vioiciune. Eu am greșit.

Se așeză lângă ea.

— Te-am rănit, Sandy, și asta în momentul când erai foarte vulnerabilă. Totuși… mă mai iubești?

Era o constatare? O întrebare?

— Bineînțeles că te mai iubesc, îi mărturisi ea fără nici un chef.

Mișcările grațioase ale rățușteIor le captară atenția câteva clipe. Apoi, fu de ajuns ca una să se înalțe în zbor, că toate celelalte o urmară.

— Rick?

— Da?

— Îți amintești de bilețelul pe care mi l-ai trimis pe cursul apei?

— Da.

— Ei bine… Din cauza lui m-am întors să iau caseta, când casa era în flăcări. Era singura scrisoare de dragoste pe care o primisem vreodată și nu voiam s-o pierd. Nici pe ea, nici amintirile de la alte persoane dragi mie.

Din nou tăcere… dar încărcată de o altă semnificație.

— Ce au decis asigurările? o întrebă el.

— Nimic absolut. Cu ce au de gând să-mi dea, abia o să-mi ajungă să-mi construiesc… un coteț.

Izbucniră în râs și amândoi începură din nou să privească rățușteIe. Rick îi luă mâna și începu să-i îndoaie degetele unul câte unul cu o atenție deosebită. Sandy ar fi preferat s-o ia în brațe, ceea ce i-ar fi permis să izbucnească în lacrimi, uitându-și mândria.

— Ce hotărât? o întrebă Rick.

— Pentru moment?

— Da. Ce vrei să faci?

Sandy râse cu amărăciune, un râs care-i zgârie urechile, înainte de a declara:

— O să-mi perii părul.

În fața ochilor speriați care o priveau, Sandy nu avu altă soluție decât să-și tragă mâna și să se ridice.

— Nu pot să mă gândesc la nimic constructiv, spuse ea ca să se justifice.

Se ridică și el în picioare, atât de aproape de ea încât tânăra femeie îi simți căldura corpului. Grija pe care o citi în ochii lui nu era decât reflectarea propriilor ei griji. Fără să se gândească, îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

— În curând o să mă simt mai bine, adăugă ea cu o voce posomorâtă.

Luându-i mâinile pe care le lipi de pieptul lui, privind-o drept în ochi, el își deschise inima:

— N-am avut decât o mică ceartă, Sandy, și nimic altceva. Nu pot să cred că ai intenția să tai toate punțile dintre noi pentru simplul motiv că m-am înfuriat prostește. Într-o căsătorie, acest gen de certuri intervin în mod frecvent și nimeni nu le ia în seamă. Trebuie mult mai mult ca să desparți doi oameni.

— Pentru mine este sfârșitul. Îți amintești cuvintele pe care le-ai folosit? Strigai: „O să mă asculți!" Asta nu, nu! Ție ți se pare normal să-mi dictezi comportarea, să-mi dirijezi viața după cum crezi tu că e bine, Rick. Acest gen de mariaj l-am cunoscut și mama mea și eu. Bărbatul vorbește și femeii nu-i rămâne decât să se supună, să meargă în vârful picioarelor și să-i facă toate chefurile. Pentru mine, asta a însemnat infernul.

Mi-a trebuit mult timp să-mi recapăt libertatea. După cum știi, am două fete de crescut și vreau ca ele să crească în liniște. Credeam că ești altfel, că mă respecți. Îmi închipuiam că nici nu ți-ar trece vreodată prin gând să mă obligi să mă înclin în fața voinței tale.

— Ascultă! N-am intenția să-ți dictez comportamentul. Ceea ce am spus, e că…

— Da? Ce?

El ezită să continue și preferă să se strâmbe la amintirea cuvintelor care-i scăpaseră de pe buze.

— Faci parte din acea categorie de bărbați, reluă ea, care consideră că, după ce au făcut dragoste cu o femeie, au toate drepturile asupra ei. Te crezi un cuceritor, un mare învingător.

Cu o mutră posomorâtă, Rick oftă.

— Nu poți să susții contrariul, îi mai reproșă ea. Crezi că-ți aparțin.

— Cum aș putea nega că, timp de o clipă, am crezut că sunt mai capabil decât tine să iau o decizie? La naiba! Tu ești femeia pe care o iubesc, dar imprudența ta m-a făcut să-mi pierd capul. Era gata să te strâng de gât, să știi. E o prostie!

— Da, o prostie. Deci înțelegi de ce lucrurile s-au schimbat între noi… Nu numai din cauza ta, Rick. Dar eu mă cunosc. Ar fi o greșeală să mă căsătoresc, cu tine sau cu orice alt bărbat care ar încerca să mă domine.

El scutură furios din cap, replicând:

— Nu, nu sunt de aceeași părere. Sunt singurul cu care te poți mărita, fiindcă sunt exact ceea ce-ți trebuie.

Lui Sandy îi veni să râdă. Dar sărutarea pătimașă care urmă îi tăie cheful de râs. Cu o mână, Sandy încercă fără convingere să împingă pieptul acela bărbătesc care se lipise de sânii ei, dar celalată mână se așeză parcă de la sine putere pe spatele lui Rick ca să-l apropie și mai mult de ea. Trupul lui robust care clocotea de dorință o tulbură nespus. Mirosul lui bărbătesc o liniștea. „Doar un minut, își spuse ea. Doar un minuțel. Îl iubesc atât de mult și am nevoie de el…"

Se cuibări la pieptul lui, apoi își ridică timid capul.

— Refuz această ruptură, spuse el cu fața ascunsă în părul ei. Mai dă-mi o șansă, fiindcă vreau să-ți dovedesc că poți avea deplină încredere în mine. Sunt de acord să nu fixăm imediat data căsătoriei noastre. O să aștept. O să-ți dai seama că n-ai de ce te teme cu mine. Ce părere ai?

Îi cuprinse fața între palmele lui puternice și-și cufundă privirea într-a ei. Expresia lui era atât de tandră, de înțelegătoare și de tristă în același timp, încât ea simți că i se topește inima. El aștepta cu o neliniște vădită răspunsul ei.

Dând din cap, în timp ce simțea că-i dau lacrimile, ea îi șopti:

— Foarte bine, dar te rog nu-ți face prea multe iluzii. Poate că n-o să reușesc niciodată să mai cred în tine.

Pronunțând aceste cuvinte, i se făcu oarecum rușine, fiindcă știa că face asta nu din generozitate față de Rick, ci fiindcă nu putea pur și simplu să renunțe la el.

Rick își scoase portofelul și-i întinse o bancnotă.

— Scumpa mea, fiindcă nu mai ai nici un ban și nici carnet de cecuri, permite-mi să…

— Nu, îl întrerupse ea brusc. Pot să iau din casieria „Grădinii", până când banca îmi va elibera un alt carnet de cecuri.

O clipă se gândi să-i ceară factura pentru lucrurile de îmbrăcăminte pe care i le cumpărase de dimineață, dar renunță fiindcă își dădea seama că ar fi o pierdere de timp.

Rick păru contrariat dar se abținu să spună ceva în legătură cu asta. Se mulțumi s-o întrebe:

— Foarte bine. Vrei să te conduc în oraș?

— N-are rost. Din cauza pasiunii pe care o are Sacripant pentru chei, m-am obișnuit să comand întotdeauna câte o dublură pentru toate.

El nu insistă și-i zâmbi.

— Foarte bine, draga mea. Ne revedem la cină.

*

* *

Două ore mai târziu, Sandy își parca mașina în fața casei lui Rick. Cu o mână tremurătoare, înclină oglinda ca să-și privească, nu fără îngrijorare, noul ei chip. Îi veni greu să se recunoască.

Niște bucle blonde, tunse scurt, îi înconjurau chipul, îndulcindu-i expresia. Sprâncenele, de fapt ce mai rămăsese din el, fuseseră pensate oblic dându-i un aer exotic, de frumusețe fatală plină de senzualitate. Genele lungi, artificiale, făceau ca privirea să pară mai languroasă. Da, îi plăcu nemaipomenit cum arăta în oglinda retrovizoare. Puțin fard în obraji și roșu pe buze i se păreau culmea cochetăriei. Gura ei se țuguie, în chip de satisfacție.

— Mă întreb de ce nu mi-a venit mai de mult ideea să port părul scurt! exclamă ea.

Dar coborând din mașină, Sandy își mărturisi că știa perfect motivul. Adunând pachetele de pe bancheta din spate, își aminti că tatăl ei, apoi soțul ei, îi dăduseră clar de înțeles că o adevărată femeie poartă părul lung. Alex ajunsese până la a-i interzice să și-l taie. După divorțul lor, când un vânt de libertate ar fi îndemnat-o să se ducă la coafor, o împiedicase lipsa de bani. Trebuise să aibă loc acest incendiu ca să fie obligată să adopte această coafură a la Jeanne d'Arc. Acum se simțea liberă, tânără și teribil de dinamică.

Doamna Long îi deschise ușa și Rick își făcu imediat apariția în spatele ei. O privi cu gura căscată. Apoi o luă de mână și o trase în casă.

— Doamnă Long, exclamă el, posedăm o adevărată comoară! În consecință, comandați la o companie de asigurări un seif pe care să-l instalăm în pivniță.

— Nu avem pivniță, tăticule, remarcă Roger ieșind din bucătărie.

— O să săpăm una.

— Sandy, ești foarte frumoasă, spuse Roger ignorându-l pe tatăl său. Camera ta se află lângă a mea. Cea a lui Pam și Jenny se găsește de cealaltă parte a holului. Vrei să ți le arăt?

Desprinzându-și cu greu privirea de pe chipul extaziat al lui Rick, ea îl luă de mână pe băiețel.

— Bineînțeles, îi răspunse ea.

Mânuța lui Roger o cuprinse cu încredere pe a ei și amândoi urcară scara.

Camera ei era situată pe colț și o fereastră dădea spre peluza udată de cascadă. Sandy admiră perdelele din mătase verde care se unduiau în bătaia brizei, aruncând umbre mișcătoare pe covorul de culoare crem. Cuvertura patului era din același material cu perdelele. O singură cameră de baie deservea camera ei și pe a lui Roger. Totul dovedea o bunăstare pe care ea și fetele ei n-o cunsocuseră niciodată. Un fior de teamă îi strânse inima: fetele ei n-o să se obișnuiască oare să trăiască într-un confort la care vor trebui mai apoi să renunțe? O vor ierta pentru faptul că le-a făcut să cunoască un asemenea lux?

Nu, ajunse ea la concluzia asta urmându-l pe Roger. Nu, niciodată fetele ei nu-i vor reproșa acest aranjament, de fapt provizoriu. Amândouă erau fete bune și nu dădeau prea mare importanță bogăției. Pentru moment, cel puțin.

După cină, Sandy o felicită pe doamna Long.

— Totul a fost delicios. Mă duc să spăl vasele.

— Categoric nu, replică doamna Long cu autoritate. Așezați-vă pe terasă și eu o să vă aduc cafeaua. Nu, nu mă contraziceți, doamnă Filmore. Ați muncit destul pe ziua de astăzi, ca să aveți dreptul la puțină odihnă.

Sandy nu se lăsă rugată de două ori. Se instală în leagăn, alături de gazda ei.

— Cred, remarcă ea, că doamna Long nu-și dă seama că eu n-am avut niciodată o bucătăreasă sau o menajeră la mine acasă. Nu că m-aș plânge din cauza asta, e o simplă constatare. În plus, acum nu mai am nici casă. Bine că n-a ars după ce am dat cu aspiratorul sau am făcut conserve pentru iarnă. Totuși, regret pulpele de pui pe care le aveam în congelator. E o prostie, nu-i așa?

— Sandy, spuse Rick care nu se lăsase înșelat de aparenta ei bună dispoziție, dacă ai ști cât de rău îmi pare pentru nenorocirea care ți s-a întâmplat…

Suspinând, Sandy își sprijini capul de umărul lui Rick.

— Totul s-a întâmplat din vina mea. Ar fi trebuit să-mi verific polița de asigurare. Dar, dacă aș fi semnat pentru o

despăgubire mare în caz de calamitate, nu mi-ar mai fi rămas aproape deloc bani. Așa că, nici eu nu știu cum ar fi fost mai bine… Dar cu ce voi primi acum, am destul pentru a vă oferi la toți o cină bună la restaurant!

Rick îi înconjură umerii cu brațul și o strânse cu drag.

— Nu uit că ți-am promis că n-o să te grăbesc cu nimic. Îmi țin cuvântul, dar îți propun încă o dată să te măriți mai repede cu mine, lucru care ți-ar permite să treci mai ușor peste această perioadă dificilă. Cum ți-aș putea ascunde că mă simt rănit că nu vrei să-mi accepți ajutorul, acum când te lupți mai mult ca oricând cu greutățile?

Pentru a reflecta mai bine la răspunsul pe care urma să i-l dea, Sandy se desprinse din îmbrățișarea lui, își luă ceașca și o duse la buze.

— De fapt, remarcă ea, îmi propui căsătoria pentru a mă ajuta să-mi rezolv problemele financiare.

— Vreu să mă însor cu tine dintr-o mie de motive.

Fu rândul lui Sandy să devină gravă.

— Încearcă să mă înțelegi! E posibil să nu reușesc niciodată să scap de datorii. Cu tot ce datorez familiei Filmore, plus ipoteca pe care voi fi obligată s-o pun pe „Grădină" pentru a-mi reconstrui casa…

— De ce s-o reconstruiești? Gemenele și cu tine nu sunteți destul de bine instalate în casa mea?

Ba da, erau bine instalate, ba chiar prea bine. Iată ce o deranja.

— Oricum va trebui să angajez un administrator pentru „Grădină". Jack e acum prea în vârstă ca să se ocupe singur de ea. Evelyn și familia ei vor trebui să locuiască aici, pentru că sunt moștenitorii lui Jack. Iată de ce am atâtea griji pe cap.

Dar chiar dându-i aceste explicații destul de confuze, Sandy știa că în adâncul inimii dorea să aibă o casă a ei, pentru a se simți în siguranță. Un acoperiș deasupra capului pentru ea și gemene, un loc pe care nimeni nu i l-ar putea contesta, un adăpost împotriva loviturilor sorții, la nevoie.

Îi surâse cu stângăcie și adăugă pe un ton voit nepăsător:

— Un miracol este întotdeauna posibil! Pot să visez că voi obține un contract pentru niște terenuri de golf, sau ceva asemănător.

El ridică din sprâncene.

— Ai mai amenajat așa ceva?

— Niciodată. De aceea vorbeam de un miracol!

Cu un gest afectuos, el îi ciufuli părul și mormăi:

— Numai uitându-mă cât te-a schimbat această coafură nouă, și cred că totul este posibil.

În mai puțin de o oră, un adevărat miracol se producea.

Prezentând la emisiunea de știri un reportaj asupra incendiului, televiziunea locală provocă un elan neașteptat de solidaritate. La buletinul de la ora șase, imaginile tragice îi emoționară pe spectatori. De la emoție trecură la acțiune și

Sandy crezu că visează cu ochii deschiși: stând în fața garajului, văzu defilând camioane și vehicule de toate felurile din care fu descărcată o cantitate incredibilă de ajutoare.

Se strânseră obiecte de toate felurile ca: animale de pluș, jucării din lemn, cărți, îmbrăcăminte, țesături, discuri, farfurii și cratițe… Mai era și o canapea aproape nouă, cu fotolii asortate, un balansoar și un televizor, două pături de copil… cearșafuri și cuverturi, conserve și perne, și chiar un sac cu cartofi și… o mașină de cusut. Niște oameni veseli și prietenoși invadaseră aleea și se strecurau printre mașini și lucruri.

Sandy le strânse mâinile, șopti niște mulțumiri emoționate și privi uluită cutia de carton care se umplea rapid cu dolari. Simțind un nod în gât, abia se stăpâni să nu izbucnească în plâns când un bătrân îi strecură în mână o bancnotă de douăzeci de dolari și, pe lângă ea, o oglindă ovală cu marginea aurită.

— Bunica ta era un membru foarte respectat al comunității noastre și sunt fericit să fac un serviciu unei persoane din familia ei.

Când procesiunea se termină, doamna Long interveni cu autoritatea ei obișnuită:

— Trebuie să vă culcați, doamnă Filmore. Ați avut o zi lungă și obositoare. O să vă servesc cu un pahar cu lapte cald la pat.

La lichidul fierbite, adăugă câteva picături de coniac. Sandy îl bău cu înghițituri mari și se simți imediat mai bine. Adormi repede, dar somnul dură puțin. Se trezi strigând și-și încordă auzul, așteptând să audă trosnetul focului. Liniștea o calmă, dar se ridică totuși din pat și adulmecă aerul ca să verifice dacă nu venea de undeva miros de ars. Apoi deschise ușa camerei lui Roger ca să vadă dacă băiețelul avea nevoie de ceva.

Roger dormea adânc, cu obrăjorii roșii și transpirați, cu părul lipit de ceafă din cauza sudorii. Degetul băgat în gură nu-l împiedica să surâdă prin somn și, fără să se trezească, mormăi de plăcere când îi simți mâna pe frunte. Sandy se îndepărtă. Nu voia să-l trezească pe copil, fiind fericită de acest contact cu o altă ființă omenească.

Așa o găsi Rick și o conduse de mână pe hol. O lumină slabă se filtra printe perdele. Se simți tulburat de trupul ei zvelt care se întrezărea prin cămașa de noapte din saten. Vru s-o strângă la piept, să-i atingă pielea, să-i simtă mirosul. Dorința îi acceleră respirația. Sandy își dădu seama din prima secundă și-și lipi mâna de inima lui…

Coborâră scara și intrară în dormitorul lui Rick, de la parter. Ca într-un vis, Sandy deschise la piept halatul lui Rick și-l făcu să alunece peste umerii robuști. Părul creț de pe pieptul lui i se prinse de cămașa de noapte și, când și-o scoase, sânii i se întăriră de dorință.

— Fă dragoste cu mine… îl rugă ea.

El o lungi pe pat și o iubi cu atâta voluptate încât Sandy căzu într-o stare de semiconștiență. Nu se mai trezi până dimineața. Se sculă repede și se întoarse în camera ei. Rick continua să doarmă, cu mâinile sub ceafă. Apoi se trezi și, când n-o găsi alături de el, se întrebă cât timp vor mai fi nevoiți să se iubească pe ascuns. Nu, decise el, această situație nu mai putea să continue așa.

*

* *

Dacă avalanșa de cadouri venite din toate părțile îi surprinsese, ceea ce se întâmplă în zilele următoare fu de-a dreptul stupefiant. O echipă își făcu apariția pe neașteptate și dărâmă ce mai rămăsese în picioare din casă, apoi un șir de camioane veniră să descarce tot materialul necesar pentru ridicarea unei noi locuințe. Sandy vru să intevină, dar fu înlăturată cu fermitate, sub pretextul că lucrările erau deja plătite de donatori anonimi.

La urma urmei, asta îi convenea, fiindcă banca refuza să-i acorde un împrumut, chiar dacă ipoteca „Grădina".

Când se întoarseră gemenele, fotografia lor apărută în jurnalul de dimineață provocă un nou elan de generozitate din partea cititorilor. Îmbrăcăminte, cărți și jucării fură

îngrămădite într-un spațiu provizoriu. Și fără îndoială, ca urmare a acestei publicități din presă, urmară și o serie de oferte pentru contracte. Chiar dacă ele veneau acum din milă, și nu-i ofereau decât un moment pasager de respiro, Sandy nu se simți descurajată. Se știa capabilă să realizeze minuni în aranjamentul grădinilor. Așa că acceptă toate propunerile.

Într-o duminică după-amiază, ieșind din garaj spuse:

— Va trebui să mă mut în noua mea locuință.

— Ce idee, replică Rick, nici măcar nu e terminată! Pereții despărțitori nici n-au fost puși și n-ai face decât să-i deranjezi pe meseriași. În plus, ar cam fi timpul să-i anunțăm pe copii că ne căsătorim.

— Nu uita de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, că n-o să mă grăbești.

— Dar ai intenția să te măriți cu mine, nu-i așa?

— Eu… nu știu. În sfârșit, da, o să mă mărit cu tine, dar nu imediat.

— Fetele tale s-au întors de două săptămâni și ai zis că o să le spui despre asta imediat ce se întorc…

— Da, dar… mai lasă-mi timp, Rick.

— Sandy, mai devreme sau mai târziu, tot o să ne căsătorim.

Intrară în casă și Rick profită de umbra propice dintr-un colț al holului ca s-o sărute.

— Atenție! șopti ea.

Jenny intră, urmată de Pam, de care se ținea scai Roger, ca de obicei.

— Ne scăldăm, mămico?

— Două minute doar, interveni Rick. Trebuie ca mama voastră să se schimbe.

— Să mă schimb în ce? Nu m-am gândit să-mi cumpăr un costum de baie și dacă, din întâmplare, se găsește vreunul printre lucrurile primite, va trebui să așteptăm Crăciunul până să dau de el.

— Du-te să te uiți pe patul tău, spuse Rick schimbând o privire plină de subînțelesuri cu Jenny.

— Doamne! Ce-ați mai pus la cale? Dar vă previn: dacă e ceva indecent, nu-l pun pe mine.

— Mămico, vei fi supermulțumită. Nu-i așa, Pam?

Pam își mușcă buzele, își examină încălțămintea, apoi își ridică ochii jenată.

— Sunt culorile tale preferate.

— Dacă îți închipui că m-ai liniștit cu asta!

Sandy fugi la etaj.

— Oh… Doamne!

Strigătul îi scăpă de pe buze când zări acel minuscul lucru care era un bikini. Negru cu dungulițe turcoaz, nu cântărea probabil mai mult decât un fulg.

Sandy îl îmbrăcă și se privi în oglindă.

Că era indecent, nu mai încăpea nici o îndoială! În loc să-i ascundă, îi scotea în evidență anatomia. Roșie ca focul la față, privi silueta pe care n-o mai cunoștea. Apoi, cu o mână în șold, cu bărbia ridicată, făcu o piruetă, cu o satisfacție parcă puțin vinovată. În cele din urmă, Sandy puse halatul de baie peste ținuta asta sexy și coborî scara în fugă. Rick și cei trei copii se urcaseră deja în mașină.

— Ei… îți place? o întrebă el demarând.

— Oh! Da.

Îi răspunsese cu dezinvoltură, dar se simțea extrem de surescitată. Abia aștepta să vadă reacția lui Rick când o va vedea în bikini. Niciodată nu avusese un asemenea costum de baie și fără îndoială că nici nu-l va mai pune vreodată. De ce? Fiindcă atunci când Rick va descoperi spectacolul pe care-l oferea în această ținută indecentă, o va trimite val-vârtej acasă.

Ajunsă la piscină, tânăra pândi pe ascuns reacția acestui judecător sever, dar Rick se mulțumi să-i urmărească mișcările cu un ochi leneș. După ce-și scoase halatul, cu pleoapele pe jumătate închise, el îi lansă un demoralizant „Îți vine bine”, înainte de a sări în apă împreună cu copiii.

Deprimată de lipsa lui de interes, Sandy întinse o cuvertură la poalele unui arbore și se întinse să se bronzeze puțin. Ca s-o scoată din moleșeală, Rick trebui s-o stropească de câteva ori cu apă rece. Ea se ridică în capul oaselor și Rick se așeză în

spatele ei, ca să se poată sprijini de el. Cu degetul arătător începu s-o mângâie pe spate. Sandy închise ochii de plăcere.

— Ce-ai zice de o declarație? îi spuse el pe un ton indiferent. Când te privesc, am chef să te închid în seiful meu.

— Aha, râse ea. Deci îți place cum arăt în bikini? Am crezut că ai rămas insensibil la strip-tease-ul meu.

— Am preferat să-mi maschez reacția aruncându-mă în apă. Sunteți satisfăcută, doamnă Filmore?

— Încântată chiar.

— Bun, atunci pot să-ți spun că sunt bucuros văzându-te în acest flecușteț. Am mai luat și un costum întreg, care se află în sertarul comodei tale, pentru cazul că ai fi scos niște urlete de indignare văzându-l.

— Câtă duplicitate!

Cu pleoapele lăsate, Sandy se bucura de calda mângâiere a soarelui și a mâinilor lui Rick.

— Mă temeam să nu mă găsești prea provocatoare.

— Scumpo, am încredere în tine. Sunt mândru de tine și de impresia pe care o faci. Aș vrea să-ți dai bine seama că eu nu sunt Alex. De ce te aștepți întotdeauna să reacționez la fel ca el?

În lipsă de răspuns, el abandonă subiectul și-și lăsă mâinile să rătăcească pe corpul lui Sandy. La un moment dat, simțind o atingere neașteptată pe umăr, Sandy deschise ochii.

— Ce faci?

— Îi fac curte frumoasei mele, ca un îndrăgostit ce sunt…

— Oh! Dar n-ai dreptul…

— N-am dreptul să-ți fac curte?

— N-ai dreptul să culegi flori într-un parc public.

— Margaretele nu sunt flori puse de grădinari, replică el. Ele cresc singure. Și acum nu te mai fâțâi, fiindcă îți cade coronița de pe cap.

Se ridică în genunchi ca s-o admire din față.

— Arăți minunat. Parcă ești o nimfă din pădure care se oglindește în unda curată a unui izvor.

Sandy nu se putu împiedica să izbucnească în râs.

— Dacă m-aș privi în apele unui izvor, mi-ar cădea imediat coronița de pe cap, ceea ce n-ar fi deloc rău, fiindcă dacă o să treacă vreun paznic pe aici, o să te pună să plătești amendă.

— Dar n-am cules nici o floare, exclamă el prefăcându-se scandalizat. Au căzut dintr-un pom ca s-o împodobească pe logodnica mea. Cine ar putea susține contrariul?

— Cel care știe foarte bine că margaretele nu cresc în pom. Rick, oprește-te!

— Ador parfumul loțiunilor solare, îi explică el culcând-o cu forța pe cuvertură.

Pe jumătate lungit lângă ea, el îi mirosi gâtul până după ureche, ceea ce deplasă coronița care-i căzu pe ochi. Dar Sandy o lăsă așa, fiindcă florile erau niște comprese răcoritoare.

— Rick, fii atent…

— Dar copiii nu se uită la noi, și ce importanță ar avea dacă ar face-o? Chiar ieri, Jenny m-a întrebat dacă am fixat data căsătoriei. Crezi că-i poți duce de nas? Știu foarte bine că ne iubim.

Ea îi aruncă o privire aspră printre gene, înainte de a-i răspunde:

— Îi zic eu vreo două lui Jenny.

— Nu te băga. Vorbesc eu cu ea.

În timp ce vorbea, degetul lui se aventura din ce în ce mai jos pe corpul ei cald. Sandy simți din nou că se înfioară de plăcere.

— Și ce-o să-i explici?

— I-am spus și o să-i repet că nu depinde decât de tine ca nunta să aibă loc imediat.

— Ia-ți mâna de pe mine!

Sandy vru să-i dea mâna la o parte, dar el se împotrivi.

— Spune că o să te măriți cu mine și te las în pace.

— Da, mămico, spune-i! În fond, e ceva enervant!

Jenny se instalase lângă mama ei care se ridică brusc. Era roșie la față și destul de furioasă când îl apsotrofă pe Rick:

— E vina ta! Atitudinea ta îi enervează pe copii.

— Eu nu sunt enervată, mămico, spuse Pam.

Luă prosopul lui Roger și i-l întinse, apoi îl luă pe al ei și se frecă viguros.

— Nu, mie mi se pare mai degrabă nostim!

Capitolul 9

— NOSTIM?!

Acest cuvânt o scoase din fire pe Sandy.

— Nu e nimic nostim în asta! strigă ea copiilor uimiți. Și Rick este destul de mare ca să știe cum trebuie să se poarte.

— Și tu nu știi, Sandy? interveni vocea nevinovată a lui Roger. Câți ani ai?

Intervenția băiețelului îl făcu să râdă pe tatăl lui.

— O să împlinească acum treizeci de ani, îl informară gemenele.

— E adevărat? întrebă Rick. Și eu de ce nu sunt la curent? Nimeni nu mi-a spus. Copii, cum o să sărbătorim evenimentul?

— Nu există nici un motiv ca să-mi sărbătoresc ziua, decise Sandy. Oricum, cade luni și am de lucru toată ziua.

— Ce prost dispusă ești, draga mea! Te-a bătut soarele în cap și n-ai mâncat nimic.

Trăgând la umbră cuvertura, cu Sandy cu tot, Rick deschise coșul de picnic și întrebă:

— Cui îi e foame?

Bineînțeles că toată lumea era flămândă și făcu onorurile sandvișurilor, în afară de Sandy care se așeză deoparte, cu spatele sprijinit de trunchiul copacului. Întrerupându-le brusc flecăreala, ea le spuse:

— Niciodată nu se sărbătorește împlinirea a treizeci de ani. Cel puțin, nu fără acordul persoanei interesate. Or, mâine am o echipă care lucrează în grădina familiei Gregerson, și cum clienții mei pretind ca lucrările să fie terminate rapid, trebuie să robotim de dimineață până seara, indiferent dacă e ziua mea.

— Familia Gregerson? se miră Rick încruntându-se. N-am auzit nicidoată vorbindu-se despre ea. Locuiește prin apropiere?

— Nu, casa lor este situată de cealaltă parte a văii.

Simțindu-se vinovată din cauza privirilor pline de reproș ale copiilor, ea adăugă:

— Îmi pare rău, dar dacă ziua mea cade într-o zi de lucru când am ceva urgent de terminat, cum stă cazul acum, n-am de ales.

— Dacă te-ai mărita cu tata, îi sugeră Roger, ai putea sta acasă toată ziua și să mănânci prăjituri cu ciocolată cu mine și doamna Long. Am putea să ne și jucăm…

Sandy îi surâse cu afecțiune.

— Nu se poate, dragul meu. Chiar dacă aș fi căsătorită, aș munci în continuare. Îmi iubesc munca.

— Dar, spuse copilul consternat, pe tata nu-l iubeși?

— Bineînțeles că da, declară Sandy ridicându-se, îl iubesc mult și pe tatăl tău, dar îmi iubesc și munca. Și nu vreau să amestec aceste două lucruri atât de importante pentru mine!

După aceste cuvinte se îndepărtă grăbită, neținând seama de strigătul indignat al copiilor.

*

* *

— Nu, Freddy, spuse ea nerăbdătoare, ți-am mai spus să lași florile astea…

Freddy făcea parte din echipa însărcinată să amenajeze parcul familiei Gregerson. Dar nu era un lucrător strălucit, departe de asta!

— Nu recunoști orhideele sălbatice?

El clătină din cap, ceea ce avu darul s-o descurajeze pe Sandy care-i mai spuse deja de patru ori să nu se atingă de plantele respective. Cu câteva clipe mai înainte, tânărul smulsese o viță de oregon!

— Credeam că toți studiați botanica, spuse Sandy ștergându-și fața transpirată. Nu poți identifica speciile de vegetație?

— Nu sunt decât în anul întâi, îi explică el, și lucrurile sunt cu totul diferite când nu mai sunt în carte ci în iarbă.

— În acest caz, când ai cea mai mică îndoială, mă chemi. De acord?

Sandy se forță să surâdă și făcu mașinal câțiva pași ca să se calmeze. Nu din cauza lui Freddy se simțea atât de nefericită încă

de azi-dimineață, dar faptul că trebuia să-l supravegheze continuu o făcea să se simtă și mai nervoasă. O chinuia foamea, avea febră musculară… și colac peste pupăză, o tristețe inexplicabilă o cuprinsese încă de dimineață.

Puțin mai târziu trimise echipa în oraș ca să mănânce și îi rugă să-i aducă doar o sticlă de suc. Chiar dacă îi era foame, gândul la mâncare îi făcea silă.

Copiii ei o uitaseră complet… Pentru Rick, nimic de mirare, fiindcă ea îi repetase de mai multe ori că nu vrea o petrecere. Dar până acum, întotdeauna găsise cadouri pe masa din bucătărie, dimineața când se scula. Cu excepția acestui an, din nefericire.

„Proasto! se certă în sinea ei. Ar trebui să te comporți ca o femeie de treizeci de ani și nu ca o puștoaică de douăzeci!"

Treizeci de ani! Ce scadență! De dimineață, Sandy nu se mai gândea decât la această nefericită aniversare, această neplăcută etapă a existenței, această pagină pe care trebuia s-o întoarcă în viața ei, lăsând în urmă tinerețea! Timpul când împlinise douăzeci de ani i se părea încă atât de aproape și totuși zece ani se scurseseră de când suflase în tortul cu lumânări! În curând, vârsta de patruzeci de ani va cădea ca o ghilotină, cu primele riduri și fire argintii în păr, dacă nu va albi chiar de tot, cum mai văzuse ea cazuri! Jenny, intelectuala, va fi ziaristă la un ziar de mare tiraj, și Pam, soția unui ambasador, va avea o droaie de copii…

Niște lacrimi întrerupseră șirul acestor gânduri fără rost. Sandy le șterse și se puse pe treabă, curățând un zid de piatră vechi, inva-

dat de ciulini și viță sălbatică, vegetație care nu prezenta nici un interes pentru ea. Dar reflecțiile posomorâte n-o părăsiră. Gândurile ei se îndreptară repede spre Rick și, încă o dată, se convinse că el nu reprezenta un episod trecător din viața ei. De când cu scandalul de după incendiu, el devenise bărbatul cel mai liberal și mai conciliant din lume. O lăsa să hotărască după bunul ei plac și să acționeze cum dorea. Nu se plângea niciodată, sau cel puțin nu prea des.

Dacă se mărita cu el, Sandy ar fi avut un soț bun de pus la rană, pe care s-ar fi putut sprijini și ale cărui sfaturi ar fi fost întotdeauna excelente. Da, dar și-ar pierde independența. Îl voia pe Rick, avea nevoie de el, dar…

Tânăra era cufundată încă în raționamentele ei contradictorii, când îl văzu sosind cu mașina. Trei mutrișoare vesele stăteau lipite de geamul din spate. Imediat ce se deschise portiera, copiii fugiră spre ea. După ce-și scoase mănușile de grădinărit, Sandy îi cuprinse pe toți trei în brațe și-și întoarse capul spre Rick.

— Chiar ai crezut, o întrebă el, că o să ne luăm după tine și o să lăsăm să treacă pe tăcute ziua ta?

— Da… am crezut că gemenele au uitat că e ziua mea. E un obicei de familie să găsim cadourile dimineața, pe masa din bucătărie.

— E vina mea fiindcă am vrut să fac totul după capul meu. De Crăciun cum faceți?

— Tot așa: ne schimbăm darurile înainte de micul dejun.

Ridicându-și bărbia, se aștepta ca Rick să dorească să discute despre asta, dar el se mulțumi s-o aprobe. Ce naiba! Devenise

prea conciliant! Deschiderea pachetelor îngrămădite în mașină se desfășura într-o mare veselie, și Sandy scoase strigătele de admirație la care se aștepta fiecare dintre ei.

— Și tu? Unde este cadoul tău? întrebă Pam, întorcându-se spre Rick.

— Pam! exclamă mama ei, șocată.

Rick se mulțumi să zâmbească.

— L-am păstrat pe diseară, acasă. Acum, hai să mâncăm ceva, fiindcă mama voastră moare de foame.

În timpul picnicului organizat pe loc, pe terenul familiei Gregerson, Rick puse din nou o coroniță de flori pe capul lui Sandy și o fotografie din toate părțile. Apoi poză copiii și fața de masă plină de tot felul de bunătăți, explicându-le că toate aceste instantanee vor avea locul lor în albumul de familie.

— Ce tort aspectuos! se extazie Sandy privindu-l.

— Noi l-am făcut, declară Jenny umflându-se în pene. Ne-a ajutat Rick... Noi am vrut să punem și lumânări, dar Rick n-a vrut.

Privindu-l pe Rick, ea înțelese de ce el se strâmbă auzind asta. El nu-i va da nici o lumânare, atât timp cât ea nu i-o va oferi pe cea care stătea ascunsă în inima ei, cea pe care nici vântul nici ploaia n-o vor putea niciodată stinge: flacăra dragostei lor.

— Are dreptate, interveni ea. O lumânare aprinsă ziua n-are nici un rost.

— Mie o să-mi trebuiască treizeci și șase, declară Rick, și vă anunț că va fi nevoie de ele pe 20 octombrie. Copii, lăsați-o acum în pace pe mama voastră. A avut o zi grea care nu s-a terminat încă.

— Da, tăticule, răspunse imediat Roger.

— Da, tăticule, răspunseră într-un glas și gemenele.

Sandy tresări auzindu-le cum îl numesc „tăticule" pe cel care nu era decât un vecin pentru ele, un vecin care le adăpostise provizoriu.

— Jennifer! Pamela! Rick nu e tatăl vostru și nu trebuie să-i spuneți așa. E clar?

— Dar, mămico…

Jenny izbucni în plâns în același timp cu Pam și, dintr-un elan de solidaritate, Roger li se alătură. Se duse să se agațe de piciorul tatălui său și o fixă spre Sandy cu o privire furioasă.

— Am zis și noi așa… mormăiră fetițele.

— Atunci să nu mai ziceți… sper să vă amintiți asta!

Aruncându-i o privire dezaprobatoare, Rick își ridică fiul în brațe și le împinse pe gemene spre mașină. Fără să-și mai întoarcă privirea spre Sandy, care rămăsese încoronată cu coronița ei de flori, el demară în trombă.

Seara, când se întoarse acasă, mânia lui Sandy nu se stinsese încă. Fără să vrea să recunoască nici față de ea însăși, tânăra femeie simțea că astfel se descarcă nervos. Fără nici o îndoială că el, adresându-se celor trei copii, o numise intenționat „mama voastră", atrăgând imediat drept răspuns „tăticule". Cu viclenie, îi făcuse să intre în jocul lui.

Sandy îl găsi instalat pe terasă, ca și cum o aștepta.

— De ce le-ai lăsat pe fetele mele să-ți spună „tăticule”? îl atacă ea imediat.

— Nu le-am lăsat deloc, răspunse el răbdător, și știi prea bine că ele glumeau.

— Detest genul ăsta de glume. Asta trebuie să înceteze imediat.

Schimbând tonul, el zâmbi.

— Ai nevoie de un duș fierbinte, de un aperitiv și de puțină odihnă.

— Te rog să nu hotărăști tu în locul meu. Am treizeci de ani și știu ce-mi trebuie.

— Foarte bine. Ce-ți trebuie?

Atinsă de amabilitatea lui, Sandy rămase cu gura căscată, căută un răspuns potrivit, apoi pierdu teren.

— Ei bine... un duș fierbinte, un aperitiv și o sărutare foarte lungă.

Acest program începu prin a fi realizat de la coadă; pe urmă Sandy îi mărturisi:

— Ce proastă sunt! Când mă gândesc ce drăguți ați fost toți patru de ziua mea, și eu i-am făcut pe copii să plângă! Mi-e rușine!

— Nu te mai gândi la asta, scumpa mea! Ei au înțeles foarte bine situația. Le-am explicat că te simțeai foarte obosită în acel moment și ei au dat deja uitării acest incident.

În sprijinul acestor cuvinte de îmbărbătare, el o strânse atât de puternic la piept, încât Sandy înțelese cum se va sfârși seara.

— Rick... Așteaptă să fac un duș.

— De ce? Miroși a pădure. Dar, dacă ții neapărat, du-te! În așteptarea ta o să pregătesc o băutură.

Copiii se culcaseră deja și Sandy îi sărută cu dragoste ca să se facă iertată pentru proasta ei dispoziție de azi-dimineață. Roger avea aerul unui îngeraș, așa că în fața lui se simți și mai vinovată decât față de fetele ei care erau mai mari și știau cum se comportă mama lor când era în toane rele.

Înviorată după duș, se îmbrăcă într-o rochie nouă de casă și ieși pe terasă unde Rick îi întinse un pahar, invitând-o să se așeze lângă el în leagăn. După ce se instală, Rick îi luă un picior pe care-l puse pe genunchiul lui și începu să-l maseze.

— Muncești prea mult, îi spuse el afectuos.

Evident, gândi ea, că Rick nu va reuși niciodată să se pună în locul ei. Totuși, încercă și de data asta să-i împărtășească punctul ei de vedere.

— Încearcă să mă înțelegi. Cu cât muncesc mai mult ca să realizez contractele, cu atât mai repede voi scăpa de datorii.

— Nu cumva dai prea multă importanță acestor faimoase datorii? Familia Filmore insistă în vreun fel să le înapoiezi banii?

— Nu, bineînțeles. Dar nu sunt bogați și așteaptă de atâta timp! Au fost nevoiți să se împrumute ca să plătească și niște datorii de-ale fiului lor, de care nu știa nimeni. Așa că nu vreau să le rămân datoare. Aș dori să le pot înapoia cât mai repede banii, dar nu văd cum.

El îi masă în tăcere glezna, apoi urcă până la genunchi.

— Trebuie să-ți mai repet că pot prelua toate datoriile în contul meu, să le plătesc fără să-mi fac o gaură în buget, și să întrețin con-

fortabil o soție și trei copii? Cabinetul de consultanță, împreună cu cursurile de la universitate, aduc niște venituri destul de substanțiale. Nu ți-ai crea nici o obligație prin asta, fiindcă eu aș fi bucuros să te ajut. N-ai înțeles cât de mult te iubesc pe tine și pe gemene?

— Bineînțeles că ne-ai putea întreține, dar știi cât de mult țin să mă descurc singură.

— Foarte bine… foarte bine…

Mâinile lui urcară ceva mai sus de genunchi, apoi rămaseră nemișcate.

— Vrei acum cadoul de ziua ta?

— Bineînțeles, spuse ea mișcându-și degetele de la picioare, care n-o mai dureau atât. Vrei să zici că n-am primit totul azi-dimineață?

— Nu.

El se aplecă și culese de sub leagăn un pachet pe care Sandy nu-l zărise până în acel moment. Tânăra îi desfăcu grijulie panglicile, dădu la o parte hârtia și ridică încet capacul unei cutii. În interiorul ei nu se găsea decât un bilețel. Ascultă de conținutul lui și se duse să caute sub frigider, apoi sub perna de pe unul dintre fotoliile din salon, pe urmă într-un vas din hol. De acolo trebui să urce scara, apoi să se întoarcă pe terasă, de unde se îndreptă spre trunchiul unui arbore. Rick o urma peste tot.

Pachetul se afla între rădăcinile copacului și, când desfăcu ambalajul, Sandy rămase amuțită de surpriză și bucurie. Un extraordinar bonsai, un stejar în miniatură de vreo treizeci de ani, apăru în toată splendoarea lui.

— Rick! Oh, Rick! Îți mulțumesc că te-ai gândit tocmai la asta!

Strânse la inimă bonsai-ul, simțind că-i dau lacrimile.

— Dacă ai ști cât am resimțit pierderea celui care a ars! Bunica îl îngrijise cu atâta dragoste…

Se întoarseră pe terasă și Sandy se aruncă în brațele lui Rick, admirând peste umărul lui arborele miniatural care trona în mijlocul mesei. Dar, ținând-o de mână, el o anunță:

— Mai e ceva.

— Nu mai am nevoie de nimic.

Rick îi arătă, agățat de o creangă a bonsai-ului, o cutiuță care se legăna. Înăuntrul ei, Sandy găsi trei perechi de cercei: cu diamante, cu jad și cu opal. În timp ce-i admira, Rick șopti:

— Te rog, nu mă refuza!

Avea în mână un inel cu diamant pe care i-l puse în căușul palmei. Ea și-l puse pe degetul inelar, apoi rămase tăcută, prea emoționată ca să vorbească. Atunci Rick o strânse la piept.

— Acum, scumpa mea, cum vrei să-ți petreci restul serii?

Cu ochii strălucitori, cu respirația gâfâitoare, ea reuși să îngaime:

— Nu-mi spune că n-ai nici o idee.

După câteva ore, când el o conduse până în camera ei, Sandy se simțea atât de fericită încât nimic, își spuse ea, dar absolut nimic, n-ar mai putea să-i tulbure fericirea. În curând, în loc să se culce singură în camera de la primul etaj, va împărți cu Rick camera de la parter. Era hotărâtă de data asta.

Capitolul 10

Cum de putuse fi atât de optimistă? De ce tentase soarta?! După mai multe zile de disperare, Sandy se gândi că zeii doriseră să se răzbune văzând o muritoare atât de fericită!

Și ca răzbunare nu și-ar fi putut închipui nimic mai rău.

Totul începuse prostește, în ziua când îl anunțase pe Rick că renunța să mai semneze noi contracte și că se va mulțumi să se bucure de viață alături de el și de copii. Foarte hotărâtă, se apucase să facă ordine în vechea ei casă. Ceea ce arsese fusese deja îndepărtat, dar o mulțime de hârtii înnegrite de foc, acte diverse și unelte deteriorate fuseseră înghesuite în garaj.

Acolo, printre obiectele nefolositoare pe care începuse să le trieze fără nici un chef, descoperi un plic deschis adresat lui R.J. Gearing. Înăuntru o factură, tot pe numele lui Rick, conținea în amănunt lucrările efectuate pentru reconstrucția casei, însoțită de chitanța sumei plătite de el. O sumă enormă!

Sandy simți că lumea se prăbușește în jurul ei. Hârtia îi tremura în mâini în timp ce încerca să-și revină. Dar șocul era prea puternic. Ce prostie din partea ei să-și închipuie că toată populația din zonă se unise pentru a o ajuta să depășească nenorocirea care se abătuse asupra ei! De fapt, Rick comandase și plătise totul. Doar discurile, cratițele și lenjeria aduse în prima zi de oamenii din vecinătate fuseseră niște daruri spontane. Șirul de camioane cu tot ce conțineau ele fuseseră trimise și plătite de Rick!

*
* *

Rick își sprijini coatele de masă, citi fără să clipească chitanța, se încruntă privind diamantul pe care Sandy îl pusese în fața lui și se înfurie.

— Deci din cauza asta nu mai vrei să te măriți cu mine? Niciodată n-am auzit o prostie mai mare! De ce faci o diferență între darurile oferite de necunoscuți și cadourile oferite de mine care te iubesc? De ce vrei întotdeauna să mă pedepsești și să te pedepsești totodată? Acorzi o importanță atât de mare averii, încât te împiedică să accepți fericirea? Răspunde-mi!

— Diferența între vecini și tine este că eu mă culc cu tine și nu cu ei. Deci darurile lor au fost gratuite, și eu… eu nu vreau să fiu plătită ca o… ca o…

— Ca o târfă? Acesta este cuvântul pe care nu îndrăznești să-l pronunți? Ți-am dat vreodată impresia că te plătesc?

— Nu, dar Alex da! exclamă ea exasperată. Alex mă trata ca pe o târfă și chiar mai rău, și m-am jurat că n-o să mă mai expun niciodată unei asemenea umilințe. Nu aveai dreptul, Rick, să acționezi fără acordul meu. Cum aș putea avea încredere într-un bărbat care mă minte? Un bărbat care știa că n-aș fi acceptat nicidoată să cheltuiască atât de mult pentru mine. Totul s-a temrinat între noi, Rick. Ai mers prea departe.

El o urmă până la ușă. Furia făcea să-i strălucească ochii, care aruncau fulgere.

— Perfect! S-a terminat! Și eu m-am săturat de susceptibilitățile astea bolnăvicioase care-ți otrăvesc viața, deci și pe a mea în mod indirect. Sper că într-o zi vei putea să le depășești. Dacă nu, îți vei termina viața foarte trist și complet singură.

Și trânti ușa în urma ei. Cu un aer semeț, Sandy o luă pe cărarea care ducea spre noua ei locuință care nu era încă terminată. Știa că va trebui să mute toate cutiile și lăzile încă nedeschise ca să aibă unde locui, dar… asta era! Copiii se vor obișnui din nou cu o viață mai puțin confortabilă decât în casa lui Rick.

Rick o ajunse din urmă în momentul când trecea prin portița dintre cele două proprietăți, și strigă după ea.

— Și nu uita să-l iei și pe prostul ăla de corb care nu mai știe pe unde să se mai cocoațe!

*

* *

Sacripant nu avusese niciodată un domiciliu fix. Totuși, fiindcă se părea că apreciază foarte mult compania doamnei Long, după ruptura dintre Rick și Sandy, făcea mereu naveta între cele două case. La fel și gemenele. Se duceau la Rick sub pretextul că vor să se joace cu Roger, și acesta nu lăsa să treacă nici măcar o zi fără să le viziteze la ele acasă. Totuși Sandy nu se simție niciodată atât de singură.

Trecu o spătămână, apoi a doua. Noapte de noapte avea coșmaruri și se trezea din somn tresărind și leoarcă de transpirație. Dimineața, Sandy se scula obosită, le conducea pe gemene la școală, apoi își începea munca. Dar comenzile se răriseră, fiindcă se apropia luna septembrie.

La aniversarea gemenelor, Roger apăru cu două cadouri.

— Cine e puștiul? se miră o invitată.

— E aproape fratele nostru, replică Pam.

Sandy simți că i se taie respirația. În seara aceea, stând singură în camera ei, extrem de nefericită, decise că nu mai putea suporta această situație. Totuși, mai trecură trei zile până când, profitând de o seară când gemenele lipseau fiind invitate la o prietenă a lor, se hotărî să-i telefoneze lui Rick.

— Să mă vezi? se miră el cu o voce rece. De ce?

— Pentru că… pentru că-mi lipsești.

Sandy strângea atât de tare receptorul în mână, încât încheieturile i se albiră, dar asta n-o ajută cu nimic. Îngăimă cu greu:

— Vreau să-ți spun… că am fost o proastă… și că tu n-ai procedat așa decât fiindcă mă iubeai.

— Da.

Acest cuvânt, foarte sec, îi produse un șoc. Rick încetase s-o mai iubească? Începu să tremure.

— Rick, n-ai putea veni până la mine în seara asta? Sau preferi să vin eu la tine?

— Doamna Long e plecată și nu pot să-l las singur pe Roger. Iar tu trebuie să rămâi acasă din cauza fetelor tale. Deci e imposibil.

Auzindu-l, s-ar fi zis că nu regreta deloc. Dacă ar fi putut să-i vadă fața, să-i atingă mâna!

— Gemenele își petrec noaptea la o prietenă… așa că aș putea veni la tine.

Tăcerea care urmă i se păru interminabilă. Simți că i s-a uscat gâtul.

— Rick?

Știa că el se află la celălalt capăt al firului, fiindcă îi auzea respirația. Disperarea ei câștigă puțin câte puțin teren.

— Nu, spuse el încet, nu veni!

— Eu… eu vreau să mă mărit cu tine!

Din nou acel chin al tăcerii, apoi o voce politicoasă:

— Adevărat? Și cât timp, mă rog? Vreau să zic cât timp îți va trebui ca să te răzgândești din nou… înainte ca vreun cuvânt de-al meu să te facă să-mi întorci din nou spatele? Îți închipui că eu sunt tipul de bărbat care să-ți suporte toate capriciile?

— Doamne, Rick, te rog să mai încercăm măcar o dată. Să plecăm de la zero! N-o să mai greșesc niciodată. Ai încredere în mine.

— Draga mea, este prea târziu.

Totuși, vocea lui era înăbușită de emoție. Mai exista oare vreo luminiță de speranță?

— N-ai avut niciodată încredere în mine, Sandy, și n-ai vrut niciodată să-mi asculți părerea, continuă el. Eu îmi doresc o soție în ochii căreia să contez, care să-mi accepte sfaturile și cadourile, fără să-i treacă prin minte că o cumpăr. Atâta timp cât o să refuzi să te bizui pe mine, prefer să nu ne luăm nici un angajament unul față de celălalt.

— Dar cum ți-aș putea dovedi că m-am schimbat?

— Nu știu, Sandy, chiar că nu știu. Noapte bună, draga mea.

Tânăra rămase mult timp așezată pe pat, spărgându-și capul să găsească o soluție pentru a reaprinde flacăra care să ardă în noapte pentru ei doi!

*

* *

— Mămico, nu termini de mâncat ce ai în farfurie? o întrebă Pam.

Sandy luă o lingură de cereale și se căzni să le înghită.

— Las-o în pace pe mama, interveni Jenny. Vezi bine că face pe moarta.

— Doamne! Cine te-a învățat o expresie atât de vulgară?

— Învățătorul, la școală. Ne-a citit povestea câinelui care nu mai voia să mănânce nimic fiindcă fusese despărțit de stăpânul lui.

— Eu nu sunt un câine și Rick n-a fost niciodată stăpânul meu. Și acum ștergeți-o, că n-o să vă aștepte autobuzul în poartă.

— Mămico, sâmbăta viitoare avem o piesă la școală. Noi două suntem îngeri și ne trebuie pantofi noi. Elspeth ne-a spus asta când ne-a dat costumele.

— Elspeth? Cine e Elspeth?

— O știi, mămico, e domnișoara Franklin, profesoara. E prietena lui Rick. A fost foarte drăguță cu noi când ne-a ales costumele și…

Dar Sandy n-o mai asculta. Domnișoara Franklin! O blondă înaltă cu ochi verzi, care cânta divin la pian. Era plină de diplome și vorbea curent patru limbi. Dacă era prietena lui Rick… Simți că i se strânge inima.

— Deci, mămico, o să avem pantofi noi?

— Bineînțeles că o să aveți, și nu uitați să-i mulțumiți domnișoarei Franklin.

— Am făcut-o deja, când am văzut-o ieri la piscină. Dacă ai vedea-o înotând… Era să-l bată pe Rick când s-au luat la întrecere.

Trebuia să știe să piardă cu demnitate! Așa face un jucător bun! Asta era tot ce-i mai rămăsese! gândi Sandy distrusă.

— Jenny, aș prefera să nu-i mai spui domnișoarei Franklin pe nume. Are mult mai mulți ani decât tine.

— Dar, mămico, ea ne-a dat voie! Și Roger îi spune Elspeth, la fel ca și noi.

La ce bun să mai discute în contradictoriu? Sandy renunță și, după plecarea gemenelor, începu să plângă. Înfrângerea ei era totală. Cum ar fi putut o biată femeie ca ea, cu două gemene pe cap, neștiind să facă altceva decât să amenajeze parcuri și grădini, fără să aibă nimic deosebit decât ochii căprui care de fapt nu însemnau mare lucru, în sfârșit, cum ar fi putut ea să se lupte cu această naiadă blondă, muziciană de excepție și care, colac peste pupăză, mai vorbea și atâtea limbi străine?

Disperarea puse stăpânire pe ea. Privirea ei făcu înconjurul bucătăriei dezordonate. Apoi luă farfuria și o aruncă de perete. Aceasta se sparse de frigider și cioburile se răspândiră pe jos. Ce ușurată se simți că o spărsese!

Dar după puțin timp, sări în picioare, își șterse ochii și strigă foarte tare:

„Nu! N-o să-l aibă pe Rick! Nu ea va fi mama vitregă a lui Reger! N-o s-o las să-mi ocupe locul!”

*
* *

Rick surâse văzându-le pe gemene. Cu aripile prinse de spate, cu rochiile lor lungi și pantofii noi, erau adorabile. Aruncând o privire rapidă spre ferestrele casei lor, nu văzu pe nimeni care să-i pândească venirea. Sandy nu voia probabil să se arate.

— Domnișoarelor, spuse el deschizând portiera, sunteți frumoase ca o zi de vară. Mmm… mama voastră v-a dat voie să-i folosiți parfumul?

Adulmecă nu fără emoție parfumul pe care-l știa foarte bine, pentru bunul motiv că el îl alesese pentru Sandy.

— Da, răspunse Jenny așezându-se pe scaun. Chiar ea ne-a parfumat.

— Și ea ce face în seara asta?

— Se odihnește. Înțelegi, e foarte obosită și preferă să facă pe moarta.

Prin oglinda retrovizoare întâlni privirea lui Pam, dar nu putu trage nici o concluzie. De două zile, gemenele se arătau

teribil de rezervate imediat ce le punea, ca din întâmplare, vreo întrebare despre Sandy. Își plimbă neliniștit privirea pe fațada casei, dar în zadar.

— Rick, o să întârziem.

Bărbatul oftă și demară.

*

* *

Parfumul care plutea în mașină îl urmări mult timp și nu făcu decât să-i reînvie remușcările. De ce răspunsese atât de sec avansurilor lui Sandy? Nu vor mai avea niciodată ocazia să reînnoade dialogul, fiindcă ea nu va mai insista, iar orgoliul lui bărbătesc se răzvrătea la gândul că ar trebui să-i telefoneze el.

De la scurta lor convorbire telefonică, nu mai reușea să doarmă, sfâșiat între dorința de a fugi spre ea și teama de a mai fi încă o dată respins. După spectacol, când aplauzele luară sfârșit, gemenele veniră să-l caute. Se urcară în mașină fără să spună nimic, deși în general nu le tăcea nici o clipă gura.

Pe drumul de întoarcere, când el se cufundase din nou în amintirile trezite de parfumul gemenelor, Rick tresări la strigătul ascuțit lansat de Jenny:

— Oprește! Te rog, oprește mașina!

Rick crezu că fetița se simte rău, dar Jenny nu părea deloc bolnavă. Frână și ea deschise portiera.

— Rick! Vreau să văd mai de aproape capela. Pot s-o vizitez? Vrei să vii cu noi? Se pare că e o capelă miraculoasă.

Năucit de potopul de vorbe și de ciudățenia acestei cereri, Rick nu știu ce să răspundă. Ochii gemenelor îl priveau rugători, într-un fel pe care nu-l înțelegea.

— Capela asta? Dar, Pam…

Ce naiba! El voia să se întoarcă acasă. Voia mai ales să nu-și mai pună întrebări despre preocupările lui Sandy, despre noile ei relații. Fiindcă ea era a lui. Da, în ciuda despărțirii lor.

Își dădea seama că era gelos, fără să aibă nici un drept…

— Te rog… spuse Jenny cu un aer angelic. Vino cu noi, te rog!

Jenny îl luase de mână și coborî din mașină ca și cum el acceptase deja.

— Bine, bombăni Rick, dar grăbiți-vă.

Mica procesiune traversă strada și trecu pe sub arcadă.

Destul de surprins, Rick auzi primele măsuri din *Oda bucuriei,* care răsunau sub bolta edificiului. Și mirosul acesta de tămâie, parfumul florilor, razele de soare care incendiau vitraliile… Ce atmosferă ciudată, ca pentru o cununie!

Înăuntru era întuneric cu excepția unei flăcări care pâlpâia undeva departe, în preajma altarului. Brusc, toate luminile se aprinseră deodată și orga începu să cânte cu putere.

— Vino, tăticule, spuse Roger luându-l de mână cu un aer misterios. Nu-ți fie frică!

O mare bucurie îl cuprinse pe tatăl lui. Acolo, lângă preotul care urma să oficieze, îl aștepta mireasa. Sandy, în rochia albă, ținea în mână acea lumânare lungă la care visaseră de mult. Un zâmbet îi juca pe buze și ochii ei străluceau ca stelele când Rick îngenunche alături de ea.

În primul rând, într-un superb costum albastru și cu o pălărie cu boruri largi, stătea mama lui. Doamna Gearing își ascundea cu greu bucuria și amuzamentul. Cei trei copii se așezară lângă ea, ca și cum evenimentul era de mult timp pregătit.

Rick își cufundă privirea în ochii lui Sandy și văzu dansând în ei flacăra dragostei lor, acea flacără care nu trebuia să se stingă niciodată. Împreună vor veghea asupra ei, zi de zi, ceas de ceas, în casa lor, împreună cu copiii lor.

Sfârșit